

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ СПОДЕЛЕН СЪН

Част 2 от „Сънища“

Превод от английски: Радостина Михалева, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Джил, запознай се с Даяна Прентис. Даяна, това са Джил Торп и съпругата му.

— Приятно ми е — любезно отвърна Даяна и се усмихна някак пресилено. Докато поздравяваше мъжа и жената на прага, в погледа на пъстрите ѝ очи се прокрадна сянка. Семейство Торп бяха шестдесет годишни, приятно облечени и приветливо усмихнати. — Колби много ми е разказвал за вас.

— Обзалагам се, че е така — усмихна се Джил Торп, докато поемаше ръката на Даяна. — Обясни ли ти, че преди двадесет години аз бях добрият с бялата шапка, а той беше най-големият „разбойник“ в града, или може би е поукрасил миналото, за да се представи в добра светлина?

— Да, спомена ми, че сте били шериф във Фулбрук Корнърс, когато той е бил в гимназията. Според мен, между вас двамата е имало, по думите му, враждебност — рече Даяна.

— Враждебност ли, Колби? — Джил повдигна гъстите си посивели вежди. — Странна формулировка. — Той се обърна към съпругата си. — Не мога да си спомня колко пъти са ме будили през нощта, за да ми кажат, че момчето Савагар отново организира надбягване по Ривър Роуд. В годината, когато той си взе онази корвет, загубих съня си.

— По онова време едва ли имаше нещо по-интересно да правиш през нощта — рече Колби суховато. — Тогава още не беше женен за Ивлин.

— Вярно — съгласи се Джил и леко се усмихна. — Но това беше преди двадесет години, Савагар, и дори в твоите очи да съм изглеждал възрастен, все още не бях прехвърлил средата на живота си. Всъщност, бях не по-възрастен от теб сега. И ти не си женен, но се обзалагам, че не прекарваш нощите си сам.

Колби забеляза лека червенина по страните на Даяна, но не реагира.

— Ей, Джил, ако знаех, че моите надбягвания пречат на любовния ти живот...

— Тогава щеше да организираш два пъти повече надбягвания по Ривър Роуд — довърши изречението му Джил.

Ивлин се усмихна на Даяна.

— Ако бях на твое място, скъпа, не бих обръщала много внимание на историите, които мъжете разправят за миналото си. Те винаги преувеличават.

— Ще го запомня — рече Даяна и отново се усмихна пресилено. — Заповядайте, седнете, Ивлин.

Колби си помисли, че ако беше чувствителен, разбиращ и наистина съвременен мъж, може би щеше да провокира повече съчувствие към Даяна. Очевидно тя беше нервна. Или по-точно скована от страх. Което само по себе си, беше забавно, тъй като Даяна не се плашеше току-така. Той често мислеше за нея като за личната си амазонка.

И макар да не беше прекалено съчувствен, му беше ясно, че тази вечер Даяна имаше основателна причина да е объркана. В края на краищата, беше на тридесет и четири, неомъжена и посветена на кариерата си жена. Последното нещо, което беше очаквала или планирала на този етап от живота си, беше бебе. Но днес тя осъзна факта, че е бременна.

На Колби му беше трудно да извика в себе си съчувствие, разбиране и всички онези съвременни мъжки усещания, тъй като той беше бащата. Не се опитваше да запази чувствата си за себе си, напротив, откри, че положението никак не го радва. Всъщност, не се изненада, когато тя му съобщи за бебето. Някакво шесто чувство му подсказа, че онази нощ в пещерата тя беше заченала.

Колби реши, че именно безнадеждно примитивното, шовинистичното, собственическото мъжко начало в гените му провокираше в него едва ли не еуфория и удовлетворение от ситуацията. Даяна би го удушила, ако узнаеше мислите му.

Той нямаше намерение тя да забременява. Та нали Колби вече си имаше деветнадесетгодишен син, и както често беше казвал на Даяна, що се отнася до бащинските му задължения, той вече ги беше изпълнил.

Но сега, когато тази непредвидена бременност беше факт, Колби смяташе, че е готов да се справи.

Никак не беше сигурен, че Даяна е готова. Тя все още се чувстваше като в унес.

— Да, седнете — Колби непринудено покани гостите си и им посочи двата изтъркани стола във всекидневната. — Ивлин, какво желаш?

— Чаша бяло вино — отвърна възрастната жена с усмивка и се настани до съпруга си.

— За мен уиски — обади се Джил. — Изглежда това място никак не се е променило — добави той, докато седнаше върху износената дамска на тежкото кресло. Той обходи с преценяващ поглед простия и запуснат интериор на двуетажната къща.

— След смъртта на леля Джес не съм правил нищо по къщата — обясни Колби, докато наливаше питиета на гостите. — Предложих я на фирмата за недвижими имоти на Лари Броктън и му казах да я дава под наем, докато може. Наредих му да не влага пари в нея повече от необходимото.

— И изобщо не си идвал във Фулбрук Корнърс да нагледаш къщата, така ли? — остро попита Джил. — Всъщност, това лято се появяваш за първи път, откакто напусна града преди двадесет години. Всъщност защо си тук?

Колби изглежда се изморяваше вече от този въпрос.

— Напоследък много хора ме питат. — Той сурово погледна Даяна, която му го беше задавала много по-често от когото и да било. — Отговорът е прост. Търсех спокойно място да завърша книгата, върху която работя. Освен това, исках да взема решение за къщата. Мисля, че след края на лятото ще накарам Броктън да я обяви за продан.

Джил кимна неубедително. Обърна се към Даяна и се усмихна.

— А вие дойдохте в това затънтено кътче на Орегон за лятната си отпуска, нали?

Преди да кимне любезно на Джил, Даяна стрелна Колби с поглед.

— Точно така. Взех си отпуск от работата в „Карутърс и Иейл“. През последните четири години, през които работих за компанията, не

съм имала много почивни дни, затова си помислих, че мога да отсъствам цялото лято.

— Какво работите в „Карутърс и Иейл“? — попита Ивлин.

— Завършила съм счетоводство и бизнес администрация. Работя като инспектор в отдел.

Колби усети хладната прецизност в тона на Даяна и разбра, че по този начин прикрива яростта си към „Карутърс и Иейл“. Тя едва ли не се отказа от поста си, когато разбра, че шефовете ѝ нямат намерение да повишат една жена във висшето управление. Прекият ѝ началник, Арон Краун, я беше накарал да си вземе неплатен отпуск.

Жена, която винаги е слагала на първо място кариерата си, трудно можеше да понесе шока от такава явна полова дискриминация на работното място.

Но сега, когато беше бременна, помисли си Колби, Даяна щеше да разбере, че има и по-важни неща в живота от кариерата, които си струват. Преди двадесет години, когато разбра, че ще става баща на деветнадесет, той научи този урок по по-трудния начин. Децата по някакъв начин променят приоритетите в живота на човека.

— Заповядай, Ивлин — рече Колби и подаде на госпожа Торп чаша вино. На Даяна подаде чаша минерална вода. — Даяна възнамерява да потърси работа през есента, но напоследък се наложи да направи някои промени в плановете си. Ние ще се женим.

Даяна ужасена извърна глава. Красивите ѝ тюркозено-златисто-зелени очи го стрелнаха.

— Поздравления — възкликна Ивлин. Очевидно не забеляза изражението на Даяна. Или може би беше прекалено любезна, за да покаже, че го е забелязала. — Колко вълнуващо.

— Много добре, Савагар — рече Джил и се усмихна, после вдигна чашата си с уиски за поздравница. — Едно ще ти кажа, сега проявяваш много повече разум, отколкото последния път.

— За двадесет години разбрах как трябва да се правят нещата — с ирония отвърна Колби.

— Извинете ме, ще отида да нагледам вечерята. — Даяна скочи на крака и чашата ѝ с минерална вода изхвърча.

— По дяволите — измънка тя и се зае да попива течността с малка салфетка за коктейл.

Спектър, нейното огромно кафяво куче, се надигна и отиде до масата да пробва вкуса на минералната вода.

— Махни се от пътя ми, чудовище — заповяда Колби на кучето, което както обикновено не му обърна внимание. — Даяна, аз ще се погрижа да почистя. Ти иди да провериш яденето.

Тя кимна бързо, усмихна се в знак на извинение пред Джил и Ивлин и се втурна към кухнята.

— Тя добре ли е? — загрижено попита Ивлин.

— Нервна е покрай женитбата — поверително обясни Колби. — Даяна не се е омъжвала и според мен е решила, че не може да се справи. Може би аз някак я накарах да вземе решение днес следобед.

— Склонен си да вземаш инициативата и да действаш, както си знаеш — отбеляза Джил. — Какво те накара да опиташ отново, след като почти двадесет години вече си самотен баща?

Колби се поколеба, после бавно се усмихна.

— Помислих си, че е интересно човек да пробва и като несамотен баща.

Ивлин премигна.

— О, ти възнамеряваш да имаш друго семейство?

— Колкото се може по-скоро — непринудено отвърна Колби, привършвайки с почистването. От кухнята се дочу тракане на съдове. Даяна изпусна тигана на пода. Той разбра, че тя е чула думите му. — Даяна е на тридесет и четири. Биологичният часовник е от значение. Не можем да чакаме и да пропиляваме времето си.

— Е, както чувам, ти си се справил много добре с момчето си — рече Джил. — Чух, че се видял с Маргарет Фулбрук, докато бил в града.

— Старата вещица импровизира среща, когато Брандън отиде в града с Даяна. Като разбрах, се подразних. — Беше меко казано. — Но може би, е било за добро. Колкото и да не ми харесва, старицата му е баба. Предполагам, че има право да се запознае с нея.

— Чух я да ти казва на погребението на Синтия, че не желае да вижда нито теб, нито внука си. И че никога няма да получиш и едно пени от нея.

Джил замислено отпи от уискито.

— Ти стоеше до гроба под дъжда, студен и горд като самия Луцифер. Спомням си, че в ръце държеше бебето си, и каза на

Маргарет Фулбрук да върви по дяволите. Каза, че двамата с Брандън ще се оправите и сами. Всички те чуха. И месеци наред говориха за това. Никой никога не беше казвал на член от семейство Фулбрук да върви по дяволите.

— Колко ужасно — прошепна Ивлин, очевидно поразена от чувството. — Да те отпрати просто така с бебе на ръце, когато ти самият си бил едва ли не дете.

— Време беше да порасна — рече Колби и сви рамене.

— Знаеш ли, — тихо рече Джил. — В деня на погребението разбрах, че ти наистина ще се справиш. Винаги съм си мислел, че имаш качествата, че е необходимо да се вземеш в ръце, за да излезе нещо от теб, но в онзи ден наистина осъзнах, че ти ще го направиш.

— Хората се променят — замислено отбеляза Ивлин. — Няма да се изненадам, ако разбере, че през годините Маргарет Фулбрук се е замисляла за това.

— Ще ви назова човек, който не се е променил — рече Колби. — Това е Хари Овена.

— Хари Гедж? Помощникът на госпожа Фулбрук? — Ивлин отправи въпросителен поглед към Колби.

— Да.

— Той не е много приятен човек, нали? Често съм се чудила защо Маргарет Фулбрук го държи до себе си.

— Защото ѝ се подчинява безпрекословно — обясни Джил на съпругата си. — Малцина във Фулбрук Корнърс биха приемали заповедите на някой от семейство Фулбрук, както Хари.

— А защо Хари се е посветил на госпожа Фулбрук? — попита Ивлин с искрено любопитство.

— Ако питаш мен, защото си мисли, че след смъртта на Маргарет ще откачи малко пари. — Джил разклати уискито в чашата си. — Няма кой да наследи богатството на Фулбрук, освен фондация „Фулбрук“ към общинската болница. Синтия беше единствената наследница. Маргарет е станала много зависима от Хари Гедж, а той насърчава тази зависимост.

— Ами Брандън? — попита Ивлин. — Синът на Колби е внук на Маргарет Фулбрук.

— Преди много време тя даде ясно да се разбере, че Брандън никога няма да получи и пени от парите ѝ — обясни Колби. — И аз

искам точно това. Деветнадесет години тя не се сети за него. Нека да продължи да не му обръща внимание.

— Нещата във Фулбрук Корнърс не са каквито бяха преди двадесет години, Колби — рече Джил. — Дори Маргарет Фулбрук не е същата.

— Можеше да ме заблуди — рече Колби провлачено.

— Доста време отсъстваше, Колби. Както каза Ивлин, нещата се променят. Хората се променят.

— Може би. — Той не вярваше, че нещо може да се промени във Фулбрук Корнърс, но не желаше да спори с един от малцината си приятели от преди двадесет години. — Извини ме за секунда. Просто искам да видя какво става с Даяна. Връщам се веднага.

Намери я до плота, с изтръпнали от напрежение рамене, да реже домати. Той знаеше, че е чула разговора във всекидневната. Колби се приближи, обгърна я с ръце и нежно взе ножа от ръцете ѝ.

— Отпусни се, скъпа. Както си тръгнала, ще си направиш маникюр за постоянно.

— Колби, не мога да се върна в стаята.

— Не ставай глупава — рече той с любов. Прегръщайки я той се опитваше да довърши рязането на домати с ножа. — Разбира, се, че можеш да се върнеш. Още повече, че ти наистина ще се върнеш там.

— Те ще разберат истината — тихо изстена тя. — Рано или късно всички ще узнаят.

— Какво ще узнаят?

— Че историята се повтаря, че се жениш за мен, защото съм бременна. Всички във Фулбрук Корнърс ще клюкарстват. Как можа да кажеш на Ивлин, че искаш да имаш семейство отново и то веднага? Тя не може да не се досети за истинската причина.

Колби удави протеста ѝ с бърза и силна целувка.

— Шшт. Сега ме чуй добре. Първо, преди някои да разбере, че си бременна, двамата с теб отдавна ще сме напуснали Фулбрук Корнърс. Тук сме само за лятото, нали си спомняш? След няколко седмици няма да сме тук. Второ ти си зряла жена, а не осемнадесетгодишно момиче. Много ще се радвам, ако се държиш като възрастен човек, каквато си. Няма да ти позволя да се криеш в кухнята.

— Не се крия.

Той не коментира отговора ѝ.

— Трето, семейство Торп са свестни хора. Те няма да разпространят новината. Четвърто, може да ти се стори и шокиращо, Даяна, но ако смяташе да им съобщиш за бременността си тази вечер, те щяха да си помислят, че сме го планирали, тъй като имаме вид на хора, които са достатъчно възрастни, за да знаят какво вършат.

Тя го изгаряше с поглед през миглите си.

— Искаш да кажеш, че на нашата възраст ние не можем да правим такава грешка?

— Точно така.

— Но ние наистина допуснахме тази грешка. Онази нощ в пещерата „Окованата жена“ поехме безумен риск. Точно като двойка тийнейджъри.

Колби остави ножа и я обърна към себе си. Обърна лицето ѝ с длани.

— Престани да го наричаш грешка. Разбираш ли ме, Даяна? От тук нататък не желая да чувам, че случилото се онази нощ е случайност, нереалистична преценка или грешка. Ти си бременна и ние ще се оженим, и това е всичко. Няма да си губим времето в размишления за това какво може да е било. Съгласна ли си?

Тя затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Прав си. — Дрезгавият ѝ глас прозвуча несигурно при опита ѝ да овладее състоянието си. — Няма смисъл да се връщаме назад. Каквото станало, станало.

— И престани да се държиш така дяволски мелодраматично — отривисто ѝ нареди Колби. — Не сме първите, които се озовават в подобна ситуация и няма да сме последните.

— О, това е огромно успокоение — тутакси му отвърна тя, демонстрирайки обичайното състояние на духа си. Колби дяволито се усмихна.

— Помислих си, че ще ти хареса да видиш ситуацията как изглежда в перспектива. Не забравяй, че не си сама. Непрекъснато ти повтарям, че знам какво правя. Остави всичко на мен.

Умислена, тя се загледа в копчетата му.

— Не съм ти благодарила, че ме помоли да се омъжа за теб — простичко рече тя.

— Може би защото, не съм те помолил. Доколкото си спомням, казах ти, че ще се омъжваш. Не съм падал на колене и не съм те молил.

Тя го погледна със замъглен поглед.

— Вярно е, но е много благородно от твоя страна и аз искам да знаеш, че високо ценя галантността ти. Не познавам друг мъж, който би пожелал да преживее това заедно с мен.

Благодарността ѝ го подразни.

— Няма друг мъж, който би преживял такова нещо с теб, защото бебето, което носиш, не е ничие друго, а мое. Затова заедно ще го преживеем. А сега престани да превръщаш всичко в криминален случай и се заеми с ориза.

Тя отвори очи и предпазливо подуши въздуха.

— О, Боже, ориза. — Освободи се от прегръдката му и се втурна към архаичната фурна.

— Ще кажа на семейство Торп, че сме готови с яденето. — Колби се отправи към вратата, доволен, че Даяна насочи вниманието си към вечерята. За спокойна и хладнокръвна жена, каквато беше тя, сигурно ѝ беше трудно да приеме неизбежното.

Що се отнася до него, колкото повече мислеше, толкова повече положението му се струваше неизбежно и правилно. Освен това, в един момент на Даяна щеше да ѝ проличи, че е бременна.

Този път ще е забавно да има момиченце, помисли си Колби и се усмихна.

Десет минути по-късно всички седяха край очуканата дъбова маса в кухнята. Разговорът се насочи към по-неутрални теми и Даяна придоби нормалното си състояние на духа. Колби почувства особено чувство на гордост, докато я наблюдаваше как се справя с гостите и подробностите около вечерята.

Трудно му беше да повярва, че в един миг си беше помислил, че тя не е за него. Последното нещо, от което имаше нужда, беше арогантна, резервирана и твърдоглава жена. Но се оказа, че Даяна е много сладка, нежна и учудващо уязвима под хладната и сдържана маска. В живота си никога не беше имала нужда от мъж, но започваше да осъзнава, че има нужда от Колби Савагар. Той възнамеряваше да се увери, че тя го разбира.

Така и трябваше, защото едва напоследък беше започнал да осъзнава, че и той има нужда от нея.

— Уреди ли се въпросът с онези шегички? — попита Джил, докато опитваше пържените зеленчуци на Даяна.

— Какви шегички? — с любопитство попита Ивлин.
Колби се намръщи.
— Някакъв идиот правеше номера на Даяна.
— Мразя гадните номера — потрепери Ивлин.
— Аз също — съгласи се Даяна. — Този шегоджия възстановяваше сцени от книгите на Колби.
— От коя по-точно? — попита Ивлин.
Даяна лапна малко ориз.
— „Шокиращата долина“.
— О, да, тази я прочетох. — Очите на Ивлин светнаха.
— Явно, че вие, а и всички останали във Фулбрук Корнърс сте я чели — рече Даяна с усмивка.
— Тази книга накара всички в града да разберат, че Колби Савагар ще стане известен, а няма да свърши в затвора — с ирония обясни Джил. — Но както казах на Колби, след като всички в града са чели книгата, ще е трудно да се установи кой се прави на интересен.
— Открихме виновника — каза Колби.
Джил бързо го погледна.
— Кой?
— Приятелката на сина ми. По-скоро бившата му приятелка. Ядоса се на Даяна, че ми помогна да убедя Брандън да не се жени веднага.
— Страхувам се, че горката Робин търсеше брака по най-неподходящия начин — обясни Даяна на Ивлин. — Опитваше се да избяга от властните си родители.
Ивлин кимна с разбиране.
— Мислеше си, че бракът е билет към свободата. Горкото дете. Горкият Брандън, ако наистина се беше оженил за нея.
— Значи мислите, че тя стои зад номерата? — Джил отново погледна Колби.
Колби тутакси кимна.
— Да, Даяна и Брандън я хванаха, когато уреждаше последната. Това беше краят. — Той погледна Джил многозначително и посегна към шишето с вино. — Още една чаша, Ивлин?
Джил разбра намека.
— Чувам, че поддържаш връзка с предишния си приятел, Еди Спунър.

Колби кимна.

— Преди няколко дни двамата си пийнахме по някоя и друга бира и разговаряхме за старото време. Виждам, че и той не е свършил в затвора. Сигурно повечето от хората в града се смущават от този факт. Бяха толкова сигурни, че ще свърши зле.

Джил отново вдигна вежди.

— Мисля, че Спунър беше по-близо до положението да попадне зад решетките, отколкото ти. Това момче имаше истински проблеми, а той няма заложена вътрешна нагласа да се справя, както ти го правиш.

Необяснимо защо Колби се почувства длъжен да защити стария си приятел.

— На Еди му беше трудно. Онзи пияница, баща му, си беше направо насилник на деца.

— Ще ти отвърна със същото. Никой не пророни и сълза, когато Дуайт Спунър падна от върха на водопада „Окованата жена“.

Даяна го погледна учудено.

— Там ли е умрял бащата на Еди? Но на върха не е толкова опасно. С Колби бяхме там няколко пъти на пикник. Ако не доближаваш ръба, е съвсем безопасно.

— Така е. Никой друг не е падал оттам, откакто живея във Фулбрук Корнърс. Но бащата на Еди е бил пиян тогава. Както обикновено. Взел една пушка и излязъл на лов. Освен това взел със себе си четвъртинка долнокачествено уиски, което толкова много обичаше. Намерили него и бутилката в езерото под водопада.

Нещо в гласа на Джил привлече вниманието на Колби.

— Какво има, Джил? Мислиш, че не е било случайно?

Джил въртеше в ръце ножа си.

— Ще ти кажа нещо, което не съм казвал на никого, освен на Ивлин, и не искам да излиза от тази стая. Ясно ли е?

— Не се тревожи, Джил. С Даяна няма начин да започнем да клюкарстваме с местните хора. — Колби знаеше, че презрението му към местните прозвуча и в гласа му.

— Добре. Когато Дуайт Спунър умря, все още бях шериф. Аз извърших разследването и написах доклад. Приличаше на нещастен случай и нямаше доказателства за обратното, но винаги съм се чудил дали някой не е помогнал на Дуайт да падне от водопада.

Колби замълча за миг.

— Еди? — най-после попита той тихо.

— Ако е така, не мога да обвинявам момчето. Бог му е свидетел, че момчето е било провокирано. Но нямаше начин да се докаже нищо по никакъв начин. Затова го описах като нещастен случай и така се приключи. Еди не ми създаваше проблеми, нито на мен, нито на Рой Барнс, мъжът, който няколко години по-късно зае моето място, затова си рекох, че най-малкото, което мога да направя, е да не му причинявам неприятности.

Колби погледна Даяна и осъзна, че тя наблюдаваше Джил, ужасена.

— Може ли един шериф да направи такова нещо? Да пренебрегне подозрение за убийство?

Джил ѝ се усмихна, а и Колби не сдържа усмивката си и започна да се смее.

Ивлин свирепо изгледа двамата мъже.

— Не им обръщай внимание, скъпа. Чувството за хумор на мъжа е биологически заложено да е различно от това на жената. Мъжете откриват смешното в най-странните неща.

— Какво толкова смешно има тук, Колби? — попита Даяна.

— Нищо, кълна се. — Все пак не можеше да овладее усмивката си.

— Колби, ако не ми кажеш какво забавно намираш в тази история, ще те оставя да измиеш съдовете сам.

Той вдигна ръка в знак на съгласие.

— Добре, добре. Ще се опитам да ти обясня. Когато попита Джил, дали един шериф може да пренебрегне нещо такова като падането на бащата на Еди Спунър във водопада, ти изглеждаше толкова наивна и невинна.

— Е, и?

Колби погледна Джил.

— Ти ѝ кажи. Не желая да ѝ развалям илюзиите.

Джил прочисти гърло.

— Много ти благодаря, Савагар. И се обърна към Даяна.

— Трябва да разбереш, Даяна, че шерифът на провинциален район, като този, е не само представител на закона и следовател, а също така и съдия и съдебни заседатели през голяма част от времето. Нямаше никакви доказателства, че смъртта на Спунър не е нещастен

случаи. Затова приключих случая като написах доклад и в него заявих точно това. Районният следовател беше съгласен с мен. Каква полза да се разследва подозрение, когато жертвата е един зъл и пиян глупак със слава на насилник на деца? Понякога човек прибягва до груба справедливост. Ще ти кажа и още нещо. В големия град не е по-различно. Ченгетата са си ченгета навсякъде.

— Разбирам.

Джил широко се усмихна.

— Боже само, да знаеше колко пъти съм затварял очи за деянията на годеника ти, когато беше дете, косите ти щяха да настръхнат. Ако не бях толкова добър и разбиращ човек, можех да...

— Стига, Джил — намеси се Колби. — Тази вечер Даяна научи достатъчно разочароващи факти. Да сменим темата.

— Ти наистина си станал тесногръд с възрастта, Савагар.

— Хората се променят — напомни му тихо Колби. — Хапни си още малко от пържените зеленчуци на Даяна.

— Вкусни са — оживено рече Ивлин.

— Майстор е на това блюдо — обясни Колби, — но след като се оженим, възнамерявам да разширя номенклатурата.

Два часа по-късно семейство Торп се надигнаха неохотно, за да си ходят. Ивлин се забави, за да размени още няколко думи с Даяна, а Колби използва възможността да излезе с Джил навън. Спектър ги последва, прозявайки се широко.

Голямото куче беше поставило предните си лапи на най-горното стъпало на входната площадка и душеше нощния въздух, докато Колби изведе Джил от вратата.

— Що се отнася до номерата, които някой правеше на Даяна — тихо рече Колби.

— Какво? — Джил се облегна на перилото и извади от джоба си цигара.

— Няма съмнение, че бившата приятелка на сина ми е отговорна за последния номер. Но тя се кълне, че няма нищо общо с останалите два случая. Брандън ѝ вярва. А аз самият си задавам няколко въпроса.

— Така ли?

— Мога да си представя, че Робин измисля една шегичка в знак на детска отмъстителност. Тя е млада и импулсивна, а ѝ беше бясна, че Брандън промени решението си да се жени. Но не я виждам като

човек, който ще организира преднамерена терористична кампания срещу Даяна. А такива номера имаше и преди да измъкна Даяна от онази къща, която беше наела, за да се премести тук при мен.

— Мислиш, че може би Робин е устроила само една сцена от книгата ти, след като е чула за другите две? — проникателно попита Джил, докато внимателно палеше цигара.

Колби хвана перилото.

— Мисля, че е възможно.

— Кой тогава започна?

— Това е работата, Джил. Може да е всеки от Маргарет Фулбрук или Хари до някой скапаняк, когото преди двадесет години съм победил в надбягванията по Ривър Роуд. Не е нужно много, да се сети човек, че за да си го върне на мен, е по-сигурно да уплаши Даяна. Ако наоколо се мотае някой непрокопсаник, който си мисли, че има сметки да урежда, нека разбере, че тази игра е за двама. Щом го открия, ще му дам урок и никога вече няма да наранява Даяна.

— Не всички в града ти имат зъб от двадесет години, Колби. Като дете ти причини доста неприятности, но ти не си такъв кучи син, за каквото се мислиш. Всъщност, в деня, когато напусна града, ти се превърна в нещо като местна легенда. А след като започна да пишеш онези ужасяващи романи, хората говореха за теб повече от всякога.

Колби се усмихна.

— Внимавай какво говориш пред Даяна. Трябва да пазя репутацията си. Ако нещата при мен се оправиха, то е заради теб, Джил, и ти го знаеш много добре. Ти знаеше как да ме спасяваш, когато прекрочвах границата. Длъжник съм ти за това.

— Нямах да мога да го направя, ако няхах материал за работа. Ти винаги ми предлагаше нещо, което си струва. За разлика от Еди Спунър.

— Еди също се справи. Нали сега работи в града?

— Еди е слабак. Беше слабак и като дете, а когато порасна се развали. В армията се провали, в брака си се провали, проваляше се във всичко, което опитваше.

Колби се намръщи.

— Чух, че бракът му се провалил, но това не е кой знае какво в наше време. А какво е това за армията?

— Беше отзован по-рано. Ти не знаеше ли?

— Не.

— Нещо такова, че психически не бил годен за служба.

— Това едва ли е престъпление — измърмори Колби. — Аз самият също не бях особено ентузиазизиран.

— Да назовем нещата с истинските им имена. За Еди да пълни резервоарите с бензин във Фулбрук Корнърс е максимумът, който може да постигне и дълбоко в себе си той е наясно с това. Аз някак го съжалявам.

Колби се взря в нощта и се замисли за примирението, което беше видял в погледа на Еди онзи ден.

— Аз също го съжалявам.

За миг настъпи тишина. Джил продължи да пуши цигарата си. Най-после проговори:

— Ще си отворям очите за онази, твоя работа. Мога да поговоря с Рой Барнс, ако искаш. Той е свестен човек. Като шериф се справя добре.

— Благодаря, Джил.

— Тази жена там вътре много ти харесва, нали? — очите на Джил проблеснаха в тъмнината.

— Да.

— Защо се върна тук след всичките тези години, Колби?

— Защо, по дяволите, всички ми задават този въпрос?

— Легендите провокират любопитство — сухо отвърна Джил. — Е, какъв е отговорът?

— Не съм сигурен — призна Колби. — Вярваш ли в съдбата, Джил?

— Не.

— Аз също. Но понякога имам странното чувство, че това лято се върнах, за да откроя Даяна.

— Изглежда достатъчно основателна причина.

ВТОРА ГЛАВА

Тя беше като в капан в нишата. Не можеше да си тръгне, докато не дойдеше съпругът ѝ войн. Беше силна жена, която никога не беше чувствала необходимост от мъж, но сега отчаяно се нуждаеше от мъжа, който беше баща на детето ѝ, въпреки че той беше мъртъв. Във външното помещение я грозеше опасност, нея и детето, което носеше. Единствено войнът можеше да я спаси от ужаса, който витаеше в тъмнината зад нишата. За първи път в живота си имаше нужда от помощта на мъж. Мисълта за това я ужасяваше.

Топлата мъгла от езерото я обгърна и замъгли сетивата ѝ. Скоро болката щеше да дойде.

— Не. — Даяна се изправи в леглото, сърцето ѝ биеше лудо, а широко отворените ѝ очи сезираха в тъмнината.

— Даяна. — Колби се събуди до нея и я потърси с ръка. Привлече напрегнатото ѝ тяло до себе си. — Какво има, скъпа? Какво става? Лош сън?

Спектър се приближи до ръба на леглото и допря носа си до голия крак на Даяна. Изскимтя въпросително.

Даяна си пое дълбоко въздух, потупа кучето, а после и Колби.

— Всичко е наред. Добре съм. Просто поредния сън. — Тя не направи опит да се освободи от прегръдката на Колби. Усещането на ръцете му около нея беше приятно, окуражаващо и силно.

— Поредния сън ли? За какво говориш, Даяна?

Тя се стресна от остротата в гласа му.

— Нищо особено. Просто откакто двамата с теб прекарахме онази нощ в пещерата „Окованата жена“, имам един и същ сън. Не го сънувам всяка нощ, това е за втори или трети път. Започвам да се уморявам от него.

— Един и същ сън всеки път?

— Не съвсем. Все едно всеки път сънувам различни епизоди от един и същ сън. Всички те се случват в пещерата. По-точно в нишата. Ти си виновен, Колби — добави тя и леко се усмихна. — Не трябваше

да ми разказваш легендата за пещерата „Окованата жена“. Прекалено добър разказвач си. Очевидно подсъзнанието ми е попило историята и докато спя, си играе с нея.

— Ти сънуваш пещерата? — попита Колби и ръката му замръзна в косите ѝ.

— Учудва ли те? — Озадачи се тя от странния тон в гласа му. — Колби, какво има?

— Знаех, че от онази нощ насам може някой сън да те е събуждал, но изобщо не осъзнавах, че...

— Какво не си осъзнавал? — попита тя настойчиво.

— Разкажи ми съня си.

— Няма много за казване. Сънувам, че се намирам в нишата и усещам заплаха от външното помещение. Обикновено очаквам някой да дойде да ме спаси, и съвсем не съм сигурна, че този някой ще пристигне навреме. Тази нощ сънят имаше нещо общо с факта, че съм бременна.

— Кого чакаш?

— Не знам. — Тя замълча. — Не, не е вярно. Чакам онзи идиот война, който отпрати клетва към жената, която го уби. В съня си аз съм тази жена. — Даяна потрепери. — В съня си аз съм жената, която не може да живее, ако не зачене и не роди детето на онова ужасно място. Колби, разбираш ли какво се случи? Част от легендата се сбъдна. Аз забременях в тази пещера.

— Спокойно, скъпа. — Той я погали успокояващо по косата. — Ако въображението ти се развинти, ще трябва да започнеш да пишеш свои собствени романи на ужасите.

— Страшно е като си помисли човек.

— Само, когато си мислиш за това в два през нощта — отвърна Колби. — Трябва да ти призная нещо.

Тя вдигна глава толкова внезапно, че едва не се блъсна в брадичката му.

— Какво да ми признаеш?

— Не ме гледай така. Не бих посмял да мамя една амазонка. Просто щях да ти кажа, че не само ти имаш сънища, свързани с пещерата „Окованата жена“.

— И ти ли? — попита тя, развеселена. — От кога?

— От нощта, която прекарах там като тийнейджър — призна той.

— През последните двадесетина години си имал кошмари за пещерата? — Даяна сведе поглед към него и се опита да прочете изражението на лицето му на слабата лунна светлина. Сивите му очи пламтяха и той я погали по гърба нежно и сладострастно.

— Не са точно кошмари, но от тях се будя и от най-дълбокия си сън. А, ти кошмари ли сънуваш? Ужасяват ли те?

Тя се опита да помисли.

— Не съвсем. Поне, за сега не. Не се плаша до смърт, но те ми създават някакво усещане за припряност. Сякаш нещата ще се влошат. Колби, не съм чувала двама души да имат еднакъв сън.

— Сънищата не са еднакви. В моя сън аз обикновено с мъка се изкачвам по пътеката зад водопада, която води към пещерата. Имам чувството, че трябва да се добера до нишата.

— Може би не са съвсем еднакви, но трябва да признаеш, че е странно, че и двамата сънуваме пещерата.

Колби достигна с ръка сгъвката на бедрото ѝ.

— Не знам дали е наистина толкова странно. И двамата прекарахме нощта в онази пещера и там се случи нещо много паметно.

— Колби, това е сериозно.

— Не, не е сериозно. Това са просто сънища. Но ще ти кажа нещо, точно в момента имам непреодолим импулс да проникна в една друга малка ниша.

— Наистина ли?

— Наистина — ръката му гореше бедрото ѝ. Той лекичко я щипна. — Всъщност, мисля, че не мога да устоя.

Даяна отвори широко очи.

— Искаш сега да отидеш в пещерата „Окованата жена“?

Смехът му беше тих, дълбок и възбуждащ.

— Не съм казал такова нещо. Просто казах, че искам да изследвам една скрита ниша. — Другата му ръка се плъзна по стомаха ѝ и обгърна издатината между краката ѝ. Той наведе глава и нежно захапа рамото ѝ. — Ще ме пуснеш ли в твоята малка сладка пещера тази нощ?

Даяна премита, когато най-после разбра за какво говори той.

— Честно казано. Колби, не е време за шегички.

— Разкажи ми, мила. — Той хвана ръката ѝ и я насочи към бедрата си. — По-сериозен никога не съм бил през живота си.

Тя склочи пръсти около твърдината на неговата мъжественост и осъзна, че разговорът няма да се състои.

— Мисля, че трябва да поговорим за сънищата си, Колби.

— Няма какво толкова да говорим. И двамата ги сънуваме. Не означават нищо друго, освен че и двамата имаме развинута фантазия, а това вече го знаем. Затова, да забравим за сънищата и да се заемем с по-належаща работа. — Пръстите му проникнаха в горещото ѝ лоно.

— Опитваш се да смениш темата.

— И успявам. Входът на тази пещера е вече влажен и горещ. — Той положи Даяна на гръб и легна върху нея. — Сладка моя. — Гласът му прозвуча дрезгаво, докато с коляно разтваряше нозете ѝ. — Винаги ме караш да се чувствам така желан. Никой никога не е бил като теб. Никога никой не би могъл да е като теб. Трябва само да те докосна и полудявам.

Даяна въздъхна щом усети възбудата в тялото си. Тя го обгърна с ръце и го притисна към себе си. Ще имат достатъчно време да поговорят за сънищата по-късно. В момента Колби я любеше, а когато той я любеше, нищо друго нямаше значение.

Дълго след това Колби се размърда до Даяна.

— Още ли си будна, скъпа?

— Да. Сега искаш ли да поговорим за сънищата? — Не изглеждаше така разтревожена, както преди. След като прави любов с Колби се беше успокоила от влудяващото чувство за неспокойствие, което сънят провокира в нея.

— Не, искам да поговорим за сватбата.

— О! — Тя не знаеше какво друго да каже. — Предполагам, че няма нещо, което да ни прищпорва.

— Напротив, разбира се, че има. Ти си бременна. От около три седмици. Ще се оженим, колкото се може по-скоро.

— Ние какво? — тя се почувства така сякаш попадеше във водопада „Окованата жена“. Беше приела неизбежния брак, но все още не беше осъзнала, че е реалност. Също както не беше приела реалния факт, че е бременна. Боеше се, че когато бракът станеше факт, и бременността ѝ щеше да стане реалност.

— Може би е по-добре да почакаме, докато си направя тест и сме сигурни, че наистина съм бременна.

— И двамата знаем, че си бременна. Можем да направим теста и тук в града утре, за да сме сигурни. Също утре можем да подадем документи за брак и да проведем официалната церемония в петък.

Даяна се почувства скована и остана без дъх.

— В края на седмицата?

— Искаш ли да поканиш майка си?

— О, Боже, майка ми. Разбира се.

— Аз ще поканя Брандън. Има ли още някой, за когото трябва да помислим?

— Ами, предполагам, че не, но... Колби, не е толкова спешно.

— Успокой се. Аз ще се погрижа за всичко.

— Непрекъснато ми го повтаряш — изхленчи тя.

— Опитай се да ми повярваш. — Той се обърна на една страна и погледите им се срещнаха. — Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Боя се да попитам.

— Все още играеш играта на отричане. Мислиш си, че ако не обръщаш внимание на бременността, тя може и да мине, и хубавият ти спретнат и удобно конструиран живот ще влезе в нормалните си релси. Разочароваш ме, Даяна. Ти си делова жена. Би трябвало да знаеш как да посрещаш фактите. Много добре знаеш, че нищо няма да е същото за теб отново.

— Нито за теб — тутакси отвърна тя на провокацията.

— Мога да се справя.

— Страхотно. Не мога да ти обясня какво облекчение чувствам.

— Даяна?

— Да?

— Ще се получи. Почакай само и гледай.

— Запомни последните си думи. — Тя се обърна към него, тихо простена и се гушна в прегръдката му. — Страх ме е — довери му се Даяна.

— Знам.

Допря устни до рамото му нежно и срамежливо.

— Много се радвам, че си с мен — добави тя едва чуто.

Колби се засмя в тъмнината.

— Поне си признаваш. Беше време, сладка моя амазонке, когато си мислеше, че нямаш нужда от мъж, спомняш ли си?

— Не ми го казвай. — Тя прокара пръсти по гърдите му.

— Ей, не е честно да ме гъделичкаш, когато се наслаждавам на следлюбовната нега. — Той сграбчи пръстите ѝ.

— Така ли се нарича?

— Нещо подобно. Не ми е под ръка тълковния речник, иначе бих проверил термините, които използвам.

— Жалко. Един писател винаги трябва да носи речника със себе си.

— Явно ти ми оказваш лошо въздействие. — Той я целуна по шията.

Даяна се засмя за пръв път от много дни наред.

— Не мога да устоя. Толкова си добър, когато се държиш лошо.

Колби също се засмя и я прекатури върху възбуденото си тяло.

Еди Спунър престана да бърше предното стъкло на джипа с гумената чистачка. С мазна ръка отметна един рус кичур зад ухото си и погледна Колби. Старите му военни работни дрехи миришеха на бензин и масло. Бистро сините му очи се присвиха смаяно.

— Вярно ли е това, което чух тази сутрин? Ти наистина ли ще се жениш за тази Даяна Прентис?

— Виждам, че новините се разпространяват бързо в този град, също както преди двадесет години. Да, вярно е. По дяволите, Спектър, престани да се лигавиш върху мен. — Колби избута грамадната глава на кучето от рамото си. Спектър се облягаше на предната седалка, а езикът му се люлееше между зъбите, докато наблюдаваше как Спунър чисти стъклото.

Спектър не се обиди. Отмести се на другата страна на джина и се загледа в улицата до пощата. Даяна беше влязла вътре няколко минути преди това, за да прибере пощата си.

— Боже, Колби, не го приемай лично, но защо искаш да се ожениш за тази жена? Та нали живееш с нея?

— Жени като Даяна имат нужда от брак, за да се установят някъде — рече Колби, усещайки някакво мъжко прозрение, докато изричаше думите.

— Така ли? — Еди разшири очи от любопитство. — Тя да не е дива?

Само в леглото, помисли си Колби доволно.

— Не, просто е свикнала да бъде независима. Нали знаеш, че всички съвременни жени са такива? Смятат, че нямат нужда от мъж, който да се грижи за тях.

— Де да можех и аз да си намеря някоя съвременна жена. Някоя, която не иска брак, но която ще живее с мен и ще чисти къщата, ще ми приготвя вечеря и ще натискаме леглото, когато ми се прииска да се позабавлявам малко. Ще ми се да си намеря момиче, което няма да ми се цупи, когато ми се прииска да остана сам за известно време.

— Мисля, че няма да намериш много жени, които да са чак толкова съвременни — отвърна Колби.

— Не и във Фулбрук Корнърс — съгласи се Спунър с тъга в гласа. — Синът ти ще дойде ли за сватбата?

— Брандън ще е тук в петък. Също и майката на Даяна. Ще долети от Калифорния.

— Готов ли си да понесеш още една тъща, Колби? Последната ти стига, за да се откажеш от брака завинаги.

— Знам. Трябваша ми двадесет години да се съвзема. Е, като си говорим за Маргарет Фулбрук, ето я идва. — Колби извади пари от портфейла си, а погледът му следеше стария син кадилак, който паркираше от другата страна на улицата. — Да си уредим сметките, Еди, и да тръгвам. Не желая старата вещица да си мисли, че Даяна е сама в пощата.

Даяна се извърна от стъклената преграда на гишето и погледът ѝ попадна на плика, който току-що ѝ бяха дали. Още едно писмо от Арон Краун. Сигурно ѝ изтъкваше още причини да се завърне на работа при него, колкото се може по-бързо. Бившият ѝ шеф без съмнение беше настойчив.

Даяна несъзнателно докосна стомаха си. Чувстваше се спокойна с мисълта, че ѝ оставаше поне една сигурна работа. Не желаше да се връща в „Карутърс и Иейл“, но ѝ беше странно да започне нова работа в нова компания, при положение, че след няколко месеца щеше да излезе в отпуск по майчинство.

Тя мрачно поклати глава. Колби беше прав. Бременността променя всичко. Нищо нямаше да бъде същото в живота ѝ. Дори не можеше да взема решения за кариерата си по същия начин, както го беше правила преди. Трябваше да се съобразява с нови фактори.

— Чувам, че Колби Савагар се готви за нова светкавична сватба.
— Гласът на Маргарет Фулбрук изпълни пощата и омагьоса всички вътре.

Даяна вдигна поглед и видя патриарха на Фулбрук Корнърс да стои на вратата. Сивите ѝ коси бяха, както винаги, хванати в царствен кок. Хубавите ѝ кафяви очи пронизваха, а по лицето ѝ бяха изписани суровите контури на неодобрение и горчивина.

— Добро утро, госпожо Фулбрук. Как сте? — Даяна се усмихна хладно и учтиво.

— Както винаги, добре. А вие госпожице Прентис? Вярно ли е, че се омъжвате за Колби Савагар?

— Новините бързо се разпространяват тук.

— Видях Ивлин Торп в магазина за хранителни стоки — нетърпеливо обясни Маргарет Фулбрук. — Тя ми каза. В началото не можех да повярвам. Вие имате вид на разумна, млада жена. Защо искате да се омъжите за Савагар? Да не би да сте забременяла, както се случи с моята дъщеря?

Директният въпрос уязви Даяна. Мислеше си, че е готова за среща с Маргарет Фулбрук, но въпреки това, тя се изчерви.

— Мисля, че това не ви влиза в работата, госпожо. Извинете ме, заета съм.

Колби се появи от другата страна на стъклените врати. Той влезе в малкото фоайе точно, когато възрастната жена присви очи в явно размишление. Тя изучаваше зачервеното лице на Даяна.

— Значи така? — Маргарет Фулбрук рече с хладно задоволство. — Четиридесет годишен и все още не се е научил да си държи ципа на панталоните затворен. Съчувствам ви, госпожице Прентис. Но не много. Предупредих ви да стоите далеч от този мъж.

Даяна едва не изпусна нервите си. Винаги бе чувствала съжаление към възрастната жена, отрекла се от собствения си внук в продължение на двадесет години, но това минаваше всякакви граници. Колби се приближаваше, а на лицето му беше изписано опасно изражение. След миг щяха да полетят искри.

Даяна се усмихна сдържано на Маргарет Фулбрук.

— Хубавото нещо на моята възраст е, че човек сам взема решения. Няма нужда да се вслушва в предупрежденията на околните.

— Даяна? — Колби се спря, но вече не беше сигурен дали изпитва враждебност. — Какво, по дяволите, става тук?

— Ето те и теб, Колби. — Тя се приближи до него и се надигна на пръсти да го целуне. — Прибрах пощата. Тръгваме ли?

Колби хвърли намръщен поглед към Маргарет Фулбрук.

— Да, да се махаме оттук.

— Един момент, вие двамата — отсече госпожа Фулбрук. — Чувам, че ще се жените тук. Внукът ми ще дойде ли от Портланд за сватбата?

— Не че е твоя работа, но да, Брандън ще бъде тук в петък — изръмжа Колби, с рамо отвори стъклената врата и я затвори при следващата забележка на възрастната жена.

— Какво стана? — попита той.

— Маргарет Фулбрук размишляваше защо бързае да сключим брак.

— Да, знаех си. Проклетата вещица. — Колби се спря до джипа и с длани обхвана лицето ѝ. — Добре ли си, скъпа?

— Все още, като си помисля, че съм бременна, се чувствам някак унесено — откровено отвърна тя.

— От теб ще излезе добра майка, щом се установиш и наредиш приоритетите си. Все още си в паника, но щом мине тази част, ще се чувстваш чудесно.

— Откъде знаеш?

— Защото съм го изпитал, забрави ли?

Даяна го хвана за китките и го погледна с любопитен поглед.

— О, Колби, знам, че си го преживял, но не е честно отново да го изпитваш.

— Ако още веднъж повдигнеш темата за това кое е справедливо и кое не, наистина ще се ядосам. Няма връщане назад и за двама ни, затова да не говорим повече. Мислех, че съм се изразил ясно?

Тя кимна и неуверено се усмихна.

— Да, така е. И си прав. Вече няма да повдигам тази тема.

— Добре. Да идем на пазар сега. — Колби погледна в джипа. — Стой мирен, идиот такъв, веднага се връщаме.

Спектър отегчено го погледна.

— Ти и кучето ми имате някакъв напредък в отношенията си — отбеляза Даяна. — Поне вече не ръмжите един на друг открито.

— Не бих имал доверие на тази муцуна, ако можех да го изхвърля. А що се отнася до това, че му даваш прекалено много храна, не е честно. Ако тези дни той се държи добре с мен то е защото знае, че живее под моя покрив и ще бъде изхвърлен, в случай че се опита да извърши някоя беля. Това не е сваляне на напрежението, а борба за власт. За момента Спектър е минал в нелегалност.

— Мисля, че се отнасяш към него не съвсем почтено. Та той е само едно куче. Колби.

— Ха, той те ревнува от мен. Преди да се появя аз, той беше единственото същество от мъжки род в живота ти. — Колби хвърли поглед на писмото в ръката ѝ. — С изключение на този проклет твой шеф. Какво ти пише този път?

Даяна отвори плика, докато вървяха към хранителния магазин. Тя бързо прегледа съдържанието на писмото.

— Казва, че моето място все още ме чака, а работата се натрупва и те наистина можели да се възползват от услугите ми. Смята, че може да издейства повишение за мен, ако се върна от отпуск веднага.

— Забрави.

— Не съм толкова сигурна, Колби. Мислех си, че връщането ми на работа в „Карутърс и Иейл“ ще е добро решение, докато се появи бебето. Ще се чувствам неловко, ако трябва да започна съвсем нова работа в друга компания, а после ще се наложи да изляза в отпуск по майчинство още първата година. А за „Карутърс и Иейл“ работя от години, и що се отнася до мен, те са ми длъжници.

— Наистина са ти длъжници, след като ти отказаха да те повишат, само затова, че си жена.

— Не разбираш ли? Бих могла да продължа да се занимава със същото, докато се роди детето, а после ще напусна. Нека да им е за урок, в същото време ще имам добре платена работа през следващите няколко месеца. След като се появи бебето ще започна да си търся постоянно място в друга фирма.

— Изобщо не е нужно да работиш, докато се появи бебето — раздражено отвърна Колби. — Няма смисъл. Мога да те издържам, а през това време ти ще се приготвяш да ставаш майка. Много неща трябва да научиш по тази тема.

Даяна смутено го погледна. Не желаше да започва спор, но искаше Колби да разбере.

— Нали знаеш отношението ми към работата?

— Знам, че не желаяш да си финансово зависима от мъж, но това са глупости в нашето положение. Много добре знаеш, че няма да избягам и да те изоставя.

— Знам, но...

— Но все още не можеш да повярваш напълно, нали? Забрави, че ще си търсиш работа за следващите няколко месеца. Довери ми се, Даяна. Аз ще се погрижа за теб. След като се устроиш и почувстваш майчинството, ще имаш достатъчно време да си търсиш друга работа.

Той не разбираше, а тя не желаяше да спори точно в този момент. Даяна мълчеше, докато влизаха в малкото заведение.

— Е Савагар. Чувам, че трябва да готвим поздравления.

— Добро утро, Брайън. — Колби хладно се усмихна на мъжа зад щанда. — Правилно си чул.

— Е това е страхотно. Пожелавам късмет и на двама ви. — Тъмнокосият, леко пълничък мъж зад щанда беше горе-долу на годините на Колби, може би малко по-млад. Носеше очила, а косата му изтъняваше. Имаше открито, весело изражение. Казваше се Брайън Макдонълд, и въпреки че се държеше предпазливо с Колби, сякаш не беше сигурен дали ще е добре посрещнат, той беше един от малцината, които се отнасяха с Колби като със стар приятел.

— Този път ще останеш тук за сватбата си, няма да тичаш в Рено, а? — усмихна се Брайън. В следващия миг започна да се чувства някак неловко от шегичката си.

Колби го погледна спокойно, от което любопитството на Брайън нарасна.

— Миналият път нямах кой знае какъв избор.

— Вярно е. Никой свещеник в страната не би венчал теб и Синтия, ако семейство Фулбрук беше възразило. Но това беше отдавна, а времената се менят, нали. Поздравления, госпожице Прентис.

— Благодаря, Брайън.

— Ще организирате ли парти или някакво празненство? — попита Брайън.

— Не. — Колби отвърна през рамо, докато крачеше между рафтовете и търсеше риба тон.

— Лошо — замислено рече Брайън. — Можеше да е забавно. Откакто се омъжи момичето на Ренли не сме имали никакво

празненство във Фулбрук Корнърс. А това беше преди три години. В наше време няма много сватби. Всички млади хора отива в Портланд, веднага щом завършат училище.

— Не мога да си представя, че някой във Фулбрук Корнърс би искал да празнува сватбата ми — рече Колби и се появи с консерва риба тон в ръка и още няколко други стоки.

— Може да се изненадаш — рече Брайън. — Но, Колби, ти си легенда тук. Не просто, защото причиняваше толкова много неприятности едно време. Хората в града са наистина горди с тези романи на ужасите, които пишеш. Осъзнаваш ли, че си единственият човек във Фулбрук Корнърс, който е станал известен? Всички се развълнуваха, когато Лари Броктън от недвижимите имоти ни съобщи, че възнамеряваш да се върнеш за лятото.

Колби поклати глава.

— Не са допускали, че не съм в затвора. Даяна, имаме ли нужда от нещо друго? — Той посочи с ръка продуктите, които беше сложил до касата.

— Храна за кучето. На Спектър няма да му се хареса, ако се върнем без неговата дажба.

— По дяволите, едва не забравих кучето — рече Колби с невинно изражение.

— Е, крайно време беше — съобщи Анджела Прентис звънливо, когато дъщеря ѝ я представи на бъдещия ѝ зет на стъпалата пред съда. — Започвах да си мисля, че детето ми никога няма да си намери мъж. Надявам се, че не губите време и работите по въпроса за моя внук. Бог ми е свидетел, чаках твърде дълго.

Напоследък Даяна започваше да се изморява от това, че се изчервява. Тя погледна с пламтящ поглед привлекателната си мъничка майка, усещайки широката усмивка на Колби.

— Честна дума, мамо. Най-малкото, което можеш да направиш, е да се въздържиш да не ме смуцаваш поне на сватбения ми ден.

Лешниковите очи на Анджела светнаха от удоволствие.

— Колби, не ѝ обръщай внимание. Тя е способна да бъде инертна. Твърде много години пропиля да се изживява като делова жена. На тридесет и четири, без да е била омъжена. Цяло чудо е, че не

те е отблъснала с хладните си делови маниери. Повечето мъже се страхува до смърт от нея.

— И аз имах моменти на съмнение — рече Колби сериозно, докато се ръкуваше с Анджела. — Но бях настоятелен. От пръв поглед човек не може да открие всичко, което се крие в Даяна. А ние писателите умеем да вникваме зад маската.

— Има ли пари в тази работа?

— Мамо!

Колби се усмихна.

— Не повишавай глас на майка си, Даяна. Тя има право да знае дали мога да те издържам така, както ти сама си се издържала през последните няколко години. — Той се обърна към светналото и любопитно лице на Анджела. — Да, Анджела, има пари в моя бизнес. И в наше време. Преди не беше така, а човек никога не може да е сигурен в бъдещето, но аз винаги съм съумявал да се грижа за сина си по един или друг начин. Сигурен съм, че ще мога да се грижа за Даяна и за бебето.

— Колби! — Даяна почервеня. Беше способна да го удуши. Само един поглед към лицето на майка ѝ ѝ подсказа, че всичко се е провалило.

— Какво бебе? — Анджела оживено се обърна към дъщеря си. — Не ми казвай, че вече си бременна? За Бога, Даяна. След като си взела решение, си го изпълнила до край, така ли? Поздравления, скъпа, мислех, че не можеш да се отпуснеш и да заживееш истински.

— Майко, нека ти обясня...

— Няма нужда от обяснения. Ти си на тридесет и четири, а не на осемнадесет. Толкова съм развълнувана. — Анджела прегърна дъщеря си, а после и Колби. — Това е най-щастливият момент в живота ми. Веднага щом се прибера у дома, се записвам на курс по плетене. Нямам търпение да започна да плета мънички шушони.

Очите на Колби се смееха, докато наблюдаваше Даяна през русата, къдрава глава на майка ѝ.

— Кой би се сетил — попита тихо той, — че тъщите са толкова различни?

Даяна не знаеше да се смее ли или да плаче. Спаси се и от двете неща, когато видя Брандън да слиза по стъпалата.

— Ей, татко, там вътре са готови — извика Брандън. — Вие двамата трябва да влизате.

— Идваме — Колби прегърна Даяна и я притегли към себе си.

Тя се облегна на него, чувствайки как коленете ѝ омекват.

— Колби, абсолютно сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Шегуваш ли се? Майка ти ще ме убие, ако се откажа.

Половин час по-късно Колби целуна Даяна и я постави на предната седалка на джипа. Той докосна пръстена на лявата ѝ ръка.

— Изглеждате страхотно, госпожо Савагар. Дяволски секси. Нямам търпение да ви заведа в леглото.

— Ще трябва да проявите малко търпение, господин Савагар. Брандън ми каза, че в къщата ще ни чакат няколко души.

— Няколко... какво? — Колби беше стъписан. Обърна се да потърси Брандън, който крачеше към една малка червена двуместна мазда. Анджеला Прентис го следваше по петите.

— Брандън.

— Да, татко? — Брандън му хвърли поглед през рамо.

— Кой чака в къщата?

— Не знам със сигурност. Казаха ми, че няколко души искат да ви поздравят. Това е всичко, което знам, честна дума. Той покани Анджеला на предната седалка в малката кола. — Може би семейство Торп и онзи, собственикът на хранителния магазин. Не е кой знае какво!

— Не е кой знае какво — Колби изръмжа, докато влизаше в джипа до Даяна. — Имах други планове за този следобед. Последното нещо, което ми се прави е да пийвам със семейство Торп и Макдонълд.

Оказа се, че ще пие пунш и ще яде сватбена торта не само със семейство Торп, но и с Макдонълд, и с цялото население на Фулбрук Корнърс. Всички в града, в това число и Маргарет Фулбрук, се явиха на приема в чест на втората сватба на Савагар.

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, става тук? — Колби прокара нервно пръсти по косата си и се втренчи в насъбралото се множество от около двеста души, които се тълпяха край предния двор на старата къща на леля Джес.

— Според мен в града имаш повече приятели, отколкото си мислел — измърмори Даяна и излезе от колата. — Не стой така и престани да недоволстваш. Ела и се забавлявай на собственото си празненство.

Щом хората разбраха, че младоженците са пристигнали, настъпи оживление. Група мъже заобиколиха Колби, докато той бавно излизаше от джипа. Повечето жени се втурнаха да поздравяват Даяна, която се усмихваше до колата.

Спектър ядно лаеше от задната площадка, където го бяха вързали, докато трае церемонията.

— Това твоє куче наистина подивява — рече с усмивка Ивлин Торп и поздрави Даяна. — Ако не беше вързано, нямаше да можем да организираме всичко това. След като сте тук вече, сигурно ще се успокои.

— Спектър не е свикнал с толкова много хора. Става агресивен — обясни Даяна и се запъти към задната част на къщата, за да успокои раздраженото си куче.

— Сещам се за още една такава персона — отбеляза Ивлин. Тя погледна през рамо към Колби, който беше обграден от група мъже. — Надявам се, че Колби не се обижда така. Взех решението на момента. Но щом обявих, че имам намерение да направя малък прием за вас двамата, всички в града пожелаха да дойдат.

— Много мило от ваша страна. — Даяна отвори мрежестата врата и се спря, щом Спектър се втурна към нея. Той бързо се увери, че тя е добре, след което наостри големите си уши към тълпата.

— Откакто е пристигнал, Колби много страни от хората и те се страхуват да го доближат. Искаш ли да знаеш истината, според мен,

той ги плаши? Но въпреки това, те са очаровани. От това, което знам от Джил, съпругът ти е бил голям беладжия като дете, а когато напуснал града със Синтия Фулбрук, той станал местна легенда. После станал известен писател. Сега след двадесет години се връща като единствената знаменитост на Фулбрук Корнърс. Мисля, че не осъзнава достатъчно колко се вълнуват хората заради него.

— Може би това ще разчупи преградите между него и града — рече Даяна. — Да се надяваме, че Маргарет Фулбрук няма да спретне някоя сцена.

— Тя е непредвидима, но мисля, че ще се държи добре. Както знаеш, особено я интересува внукът ѝ. На всички е разказала, че той има очите на семейство Фулбрук. Тя не би искала да се излага пред Брандън или да подлага на риск и без това крехките си отношения с него.

Даяна кимна и се загледа в Брандън, който представяше Анджела на баба си.

— Брандън е чудесен млад мъж. Госпожа Фулбрук трябва да се гордее с него.

— Колби добре възпита сина си — съгласи се Ивлин. — Маргарет все още не смее да си го признае, но тайно в себе си е много впечатлена от Брандън. И дълбоко в сърцето си знае, че именно благодарение на Колби момчето е станало такова. Може би един ден тя ще успее да му го признае.

Даяна се разсмя.

— Съмнявам се, че ще стигне до там. Но съм съгласна с вас. Тя наистина се вълнува, че е установила връзка с Брандън след всичките тези години.

— Аз пък се съмнявам, че щяха да установят контакт, ако не беше ти. Чух, че си ги представила един на друг.

— Колби беше бесен, когато разбра — призна си Даяна.

— Това, че е преодолял гнева си, е само твоя заслуга, скъпа моя. Очевидно знаеш как да го накараш да вникне в същинската причина. Джил казва, че това е особена дарба. Един от големите проблеми на Колби като дете било арогантното му честолюбие, така казва моят съпруг. Само това притежавал. Хайде, представи ме на майка си. Бих искала да се запозная с нея. Тя как прие новината за внезапната ви сватба?

Даяна се усмихна.

Много харесва Колби и му го показва. В някаква степен му даде да разбере, че ще му е до живот благодарна, че се жени за мен. Смятала, че до края на живота си ще остана стара мома.

Ивлин се засмя.

— Изглежда доволна. Приятно разнообразие в тъщите на Колби.

Накрая нямаше смуцаващи сцени. Маргарет Фулбрук сковано кимна на Колби, когато се срещнаха в тълпата. Колби отвърна на кимването и това беше всичко. Не си размениха нито дума. Даяна реши, че така е по-добре.

Хари Гедж, набитият асистент на Маргарет Фулбрук, се мотаеше в периферията на тълпата. Той се стремеше да не се изпречва на пътя на Колби, което също беше добре, помисли си Даяна. Само заради едно сватбено тържество враждата между тях двамата нямаше да изчезне.

По някое време Еди Спунър се приближи до Даяна, която стоеше сама. В чест на събитието той беше лъснал старите си военни ботуши и беше изпрал камуфлажната си риза и панталони, които му бяха любими. Той отметна дълъг и тънък кичур руса коса от очите си и се усмихна на Даяна загадъчно.

— Преди време казах на Хари, че ще се случи точно това. Колби Савагар винаги е имал късмет. От години работя на тази бензиностанция. Слагам бензин едва ли не на всяка кола в града. Мия стъклата, проверявам маслото, и оправям повреди всеки Божи ден от седмицата. Но никой тук дори не знае, че съществувам. А Колби, дете напусна града и всички го наричаха как ли не, сега като си помисля, се връща след двадесет години и става нещо като герой.

— Мисля, че не го смятат за герой — спокойно рече Даяна. — Просто са любопитни заради миналото му и заради това, че е написал няколко известни книги.

Еди поклати глава.

— Не е така. Хората винаги са говорели за Колби. Винаги са се интересували от него. Винаги, когато изпадаше в беда, всички в града го одумваха. Бил съм с него в повечето случаи, когато шериф Торп го залавяше, но никой нищо не е казал за мен. Те говореха само за Колби.

— Предполагам, че когато са говорели за него, не са казвали много ласкави неща — напомни му Даяна.

Еди кимна.

— Всички твърдяха, че ще свърши зло. Но както обикновено, Колби се измъкна от ролята на бандит. Някои момчета знаят кога да се спрат.

Половин час по-късно Даяна забеляза, че Колби си проправя път през тълпата към нея. Присви леко очи, щом забеляза възрастната жена, с която разговаряше съпругата му. После леко се усмихна.

— Здравейте, госпожо Гримли — провлачено рече той, докато се приближаваше. — Разказвате набързо на съпругата ми какъв отличен ученик съм бил в часовете по английски език. Бог ми е свидетел, че понякога ставаше доста трудно.

Колби се усмихна, което учуди не само Даяна, но и госпожа Гримли.

— Да, госпожо, така беше. Но нямаше да напиша нито една книга, ако не бяхте вие. Никога не съм си мислел, че ще ви го кажа, но сега е моментът: благодаря за всичките часове, през които ми набивахте в главата английската литература и граматика.

Ейда Гримли засия.

— Моля, Колби. Очаквам с нетърпение следващата ти книга.

— Ето те и теб, татко. Търсех те. — Брандън махна от тълпата. Носеше малък пакет, а Спектър го следваше по петите. Кучето ближеше остатъците от глазура от сватбената торта по муцуната си.

— Какво е това? — попита Колби, сочейки с поглед пакета в ръцете на сина си.

— Подарък. — Брандън почака, докато госпожа Гримли се отдалечи. После погледна Даяна някак извинително. Обърна се към баща си със съвсем сериозно изражение.

— Татко, преди да ти връча сватбения подарък, струва ми се, че трябва да си поговорим като баща и син.

— Така ли? — Колби иронично вдигна вежди.

— Боя се, че е така. — Брандън се изкашля многозначително. — Разбирам, че въпреки всички наши разговори за мъжката репродуктивна система, въпреки всичките лекции за достойнствата на мъжа, който знае как да каже „не“, въпреки всички предупреждения за това колко е трудно на мъжа да спре, когато вече е започнал, и че е по-

добре да свърши като използва ръката си, така да се каже, в някои случаи...

— Брандън, ти си единственият ми син и наследник, но ако искаш да доживееш зрялата възраст на двадесетте години, най-добре е да прекратиш тази пледоария.

— Остави ме да говоря, татко. За твое добро е. Както казах, въпреки всичките наши разговори за контрола на раждаемостта и как да си държим ципа затворен, изглежда всичко е било въздух под налягане.

— Брандън...

— Сигурно си представяш колко се изненадах, когато Даяна ме уведоми, че ще си имам братче или сестриче.

— Сине, предупреждавам те, търсиш си майстора. — Ярка червенина бавно покриваше лицето на Колби.

Брандън не му обърна внимание, в красивите му кафяви очи светеше игриво пламъче.

— Сега, когато съм особено развълнуван, че ще ставам батко, чувствам за мое задължение като твой син да запълня някои празнини в знанията ти, които напоследък станаха драстично явни. — Той оживено подаде пакета, увит в цветна хартия. — Заповядай. Сватбен подарък от твоя син, купен от подбуди, които ти си възпитал в мен.

Даяна леко се усмихна, докато наблюдаваше как Колби развива пакета. Знаеше, че Брандън само го дразни и последното нещо, което ѝ се искаше, беше да развали комичната ситуация. Но все още трудно можеше да проумее кое в бременността ѝ беше забавно. Тя се опитваше да я приеме. Мислеше, че с помощта на Колби щеше да се справи, но не беше се научила да си прави шеги с нея.

Колби разкъса опаковъчната хартия и се загледа в книгата в ръцете си.

— Боже, Брандън, много мило от твоя страна. Напомни ми да ти благодаря по-късно, когато нямаме свидетели. — Той се усмихна и на шега замахна с юмрук към сина си.

Брандън се засмя и избягна удара.

— Знаех си, че ще ти хареса, татко. Ти винаги си умеел да учиш нещата от книгите.

— Я да видя. — Даяна се приближи и надникна иззад рамото на Колби. Прочете на глас заглавието. — „Пълен справочник на

отговорния мъж за съвременния секс“.

— Не се тревожи — весело рече Брандън. — Има много картинки.

— Добре е, че очаквам още едно дете — обърна се Колби към Даяна, — защото Брандън почти няма шансове да оцелее до следващата седмица.

— Най-после сами. Помислих си, че тези хора никога няма да си тръгнат — заяви Колби няколко часа по-късно и започна да разкопчава ризата си.

— Какво? — извика Даяна от банята. — Не чух какво каза.

— Казах, че си помислих, че този проклет прием никога няма да свърши.

— Много мило от страна на Ивлин Торп, че го организира за нас. Изненада ли се, че толкова много хора дойдоха?

— Стъписан е може би по-точно. Сигурно са дошли само защото са разбрали, че ще има безплатно пиене и торта.

— Дойдоха да видят теб, Колби. Те искаха да те поздравят. Ти си местната знаменитост, ако все още не си разбрал. Какво е чувството да се върнеш след двадесет години във Фулбрук Корнърс и да откриеш, че си легенда?

— Дяволски странно, ако искаш да знаеш. И не се поддавай на всичките тези усмивки и сърдечни ръкостискания. Някои от хората, които днес щедро раздаваха благопожелания, са същите, които навремето не искаха да излизам с дъщерите им и с нетърпение очакваха да свърша в затвора след двадесет години.

— Е, ти не стигна дотам. Ти им доказа обратното. И сега се гордеят с теб.

— Не съм убеден. Всички те дойдоха днес от чисто любопитство — измърмори той. Но изглежда не беше особено подразнен.

— Не бъди такъв мърморко. Нашата първа брачна нощ с. Надявам се, че си планирал нещо романтично.

— Възнамерявам да скоча отгоре ти, веднага щом изнесеш малкото си задниче от банята.

— Не бързай, сърце мое. — Даяна навлече халата с прасковен цвят, който майка ѝ й беше подарила и се огледа в старото, пропукано огледало. Определено той беше най-сексапилният халат, който някога беше обличала.

— Даяна?

— Да, Колби?

— Майка ти ми хареса.

— И тя те хареса. Много мило от страна на Брандън, че я взе от Портланд и я закара до летището тази вечер.

— Очаквах да е по-различна.

— В какъв смисъл?

— О, не знам. От това, което си ми разказвала за миналото си, за това как баща ти я зарязал, след като забременяла от него и всичко останало, очаквах да е по-огорчена от мъжете изобщо и особено от съпруга на дъщеря си.

— Мама не е такава.

— Разбрах го. Много се радва за бебето. Каза ми, че се страхувала да не би фактът, че те е отгледала сама, да те затвори за мъжете. Била си толкова категорична, че няма да се доверяваш на мъжете, че тя се опасявала, че никога няма да се... — Колби внезапно млъкна. — Страхувала се, че никога няма да поемеш риска да се омъжиш, да не говорим за бебе. Всъщност, тя ми благодари, че се вмъкнах в живота ти и го преустроих.

— Типично за мама — рече Даяна и простена. Беше готова, както никога досега. — Колби?

— Да, скъпа.

— Излизам. Не скачай върху ми веднага, става ли? Искам да разгледаш халата ми. Красив е.

— Не ме е грижа колко е красив. По-добре изглежда, когато го съблечеш.

Даяна внимателно отвори вратата. Колби беше в отсрещния край на спалнята. Стоеше с гръб към нея и правеше нещо върху тоалетната масичка. Беше свалил лампата ниско долу и тя видя, че е облечен само със сексапилните си боксерки. На слабата светлина широките му рамене сякаш тлееха. Тя забеляза сребърните нишки в тъмната му коса и сърцето ѝ лудо заби. Всеки път, щом го погледнеше, ѝ прималяваше.

Даяна си мислеше дали той осъзнава колко много го обича тя. Нямахте смелост да му го каже. Едва сега започваше да го осъзнава самата тя.

— Колби?

Той се обърна, в ръцете си държеше малка ваза с диви цветя. Сивите му очи бавно се насочиха към нея.

— Не мога да повярвам — рече най-после той.

Даяна го погледна неразбиращо.

— Какво не можеш да повярваш?

— Че най-после ми принадлежиш. — Той се сети, че държи цветя. — Ето, за теб са. Набрах ги тази сутрин и ги сложих във вода да са свежи, докато се върнем от гражданското. Не е кой знае какъв сватбен подарък, но в универсалния магазин във Фулбрук Корнърс не предлагат никакво разнообразие. Ще ти купя нещо хубаво като се върнем в Портланд.

— О, Колби, красиви са. Най-красивите цветя в целия свят. Благодаря ти. — Даяна се опасяваше, че всеки момент ще се разплаче. Никога през живота си подарък не беше я трогвал толкова много.

Колби не беше кой знае какъв романтик, както често му го беше напомняла тя. Но вазата с нежни цветове, грижовно обгърнатата от силните му ръце, представляваше най-романтичният подарък, който някога беше получавала.

— Харесват ли ти? — Той погледна цветята и се усмихна.

— Прекрасни са. — Също като теб, безмълвно добави тя. Тя се приближи да вземе цветята и извади зад гърба си нейния сватбен подарък.

— Какво е това? Камък? От реката? — Той пое малкото полирано парче скала от ръката ѝ и се зае да го разглежда сякаш беше скъпоценен камък.

— Както се изрази, стоките за продан тук не са разнообразни. — Даяна внезапно усети нервност. Може би в края на краищата, идеята ѝ не беше много оригинална. — Но вчера ми хрумна да отида до водопада „Окованата жена“ и там намерих този камък в подножието на водопада. Той така прекрасно сияеше във водата, сякаш беше изкуствено полиран. Предполагам, че водата, която от години се стича отгоре, го е полирала така.

Колби вдигна поглед от камъка в ръката си, в погледа му гореше желание, което спря дъха ѝ.

— Ходила си до „Окованата жена“, за да вземеш този камък?

Тя кимна, не съвсем сигурна в реакцията му.

— Знам, че не желаш да говорим за това, което се случи между нас онази нощ в пещерата, за нашето безумство, когато забременях, за това защо трябваше да се оженим и така нататък, но... — Гласът ѝ заглъхна.

— Но?

Тя не можеше да откъсне поглед от пожара в сивите му очи. Даяна преглътна и се опита да намери обяснение. Никога през живота си не се беше чувствала толкова безпомощна да намери подходящите думи.

— Но искам да ти кажа, че това, което се случи онази нощ, не е чак толкова ужасно в края на краищата. Всъщност, колкото повече свиквам с идеята, толкова повече я намирам за правилна. Бебето, което нося, сякаш, е трябвало да бъде заченато. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Даяна... — нежно започна той.

Тя го прекъсна. Думите се сипеха като лавина.

— Ако това се беше случило между мен и някой друг мъж, щеше да е цяло бедствие. Но се случи с теб, а ти си различен. Искам да знаеш, че много го ценя и... и не гледам на тази нощ като на грешка, за която сега трябва да платя висока цена.

— Набрах цветята от хълма до водопада — тихо рече Колби. — Отидох там по същата причина като теб. Исках да ти подаря нещо от водопада „Окованата жена“, за да знаеш, че не гледам на онази нощ като на грешка.

Даяна му се усмихна, в очите ѝ струеше щастие и облекчение. Тя пое камъка от ръката му и внимателно го постави до вазата с диви цветя. После отиде в прегръдката, която я очакваше.

— Моя сладка, сексапилна, Даяна — прошепна Колби и я притисна дълго към себе си. — Очакват ни толкова много неща заедно. Нашият брак се успее.

— Ще се постарая, Колби — закле се тя и се облегна на него, вдишвайки уханието на тялото и силата му.

Той тихичко се засмя.

— Казваш го така, сякаш приемаш нова работа.

— Е, не е ли нещо като нова кариера?

— Предполагам, че може да се възприеме и така. — Той повдигна брадичката ѝ и се загледа в нея. — След като разбираш, че

това е най-важната работа в живота ти и не можеш да я напуснеш, дори да не си доволна.

Даяна не обърна внимание на острия му и силен поглед. Просто се усмихна.

— Мисля, че някои дивиденти много ще ми допаднат — прошепна тя. С длани поглади раменете му, поглъщайки неговата сила.

Колби дълго я изучава, след което ѝ се усмихна лениво и сладострастно. В очите му се появи ново пламъче, което Даяна познаваше и от което ѝ прималяваше. Колби пъкна ръце в косите ѝ и се наведе да целуне разтворените ѝ устни.

— Желаете ли да обсъдим дивидентите, госпожо директор? Ще ви покажа. — Устните му се впиха в нейните.

Даяна простена, щом усети как в тялото ѝ преминава топлина. Тя пристегна прегръдката си около шията му и потрепери от усещането, докато дланта му обхождаше гърба ѝ.

Съзнанието ѝ се замъгли и стаята се завъртя, щом Колби я вдигна и пренесе до леглото. Когато усети под главата си възглавница, тя отвори очи и видя Колби как съблича боксерките си.

Силното му и стройно тяло беше натежало от страст. Тя го погледна в очите и в миг ѝ се появи видение. Беше ѝ се случвало един или два пъти преди, когато Колби я любеше.

Тя се присегна да изключи нощната лампа и видението придоби още по-ясни очертания. Виждаше как се движи в тъмнината. Сякаш го беше познавала в някакво друго време или в сънищата си.

В онзи си образ той беше свиреп и примитивен, опасен и арогантен войн, който не признаваше нито ограничения, нито обвързване с жена. Той ѝ беше отказал уважението и почтеността, които заслужаваше. Беше се възползвал от нея и я беше обругал. Тя се бореше с единственото оръжие, което притежаваше, тъй като по свирепост и честолюбие не му отстъпваше.

Тя му отказа детето, за което той настояваше, и накрая го уби с неговия собствен нож.

Но в мъката и болката си, докато кръвта се стичаше по пръстите ѝ, тя знаеше, че можеше да бъде различно.

— Даяна? — Колби легна до нея. — Какво има?

— Нищо. — Тя бързо поклати глава. — Понякога в мислите ми се появяват епизоди от онези сънища. Чувствам се неспокойна.

— Разбирам. — Той се надвеси над нея. Очите му светеха в тъмнината. — Понякога, както сега, когато ще правим любов, и аз имам подобни образи. Сцени от онези проклети сънища.

— Никога не си ми казал.

— Не знаех как да ти обясня. Но сега, като знам, че и ти имаш подобни сънища, може би ще ме разбереш.

Той се поколеба за миг и попита:

— Какво сънуваш?

— Виждам те такъв, какъвто си сега — бавно започна тя, търсейки точните думи, — но и като някой, който си бил преди. Войнът, който окова жената в пещерата. Сякаш образът от съня се е вплел в теб. Намираш ли някакъв смисъл?

— Да, за съжаление. Понякога и аз те виждам така.

— Като войн ли?

Колби лекичко я потупа.

— Не, не като войн. — Той си пое въздух. — Като окованата жена, горда и силна, отказваща да се подчини на волята на мъжете.

Даяна почувства лек страх, примесен с вълнение.

— Тя как изглежда, тази другата жена, която виждаш в мен?

— Тя не е друга жена — бавно отговори Колби. — Тя, това си ти. Но малко по-различна. По-примитивна. Нещо като амазонка. Свирепа, арогантна, неукротима. Последният път се държах зле с теб. Не разбирах, че...

— Какво? — Даяна го погледна, когато той внезапно млъкна. Тя беше озадачена и отчаяно любопитна. — Какво искаш да кажеш с това, че си се отнесъл зле с мен?

Колби разтърси глава, сякаш да отпрати образа.

— Скъпа, тези образи са само част от нашите сънища.

— Знам, но е странно, че и двамата сънуваме легендата за пещерата „Окованата жена“. — Даяна прозвуча много сериозно сега.

Колби бавно се усмихна в тъмнината и зъбите му се показаха.

— Ти вълнуваш ли се?

— Не съм казала такова нещо.

Той наведе глава и я целуна в основата на шията.

— Мисля, че се вълнуваш.

— Колби, престани. Искам да поговорим за тези сънища. Нещо става и трябва да го обсъдим.

— По-интересно ще е да го изиграем. Какъв е смисълът да имаш богато въображение, щом не го използваш във въображаемия си свят? — Очите му блесяха сладострастно. Бавно и съсредоточено той доближи тялото си към нейното.

— Колби? — Даяна се размърда, но откри, че нозете ѝ са хванати като в капан от неговите. Тя внезапно осъзна колко по-тежък е всъщност той.

— Скъпа, горещо ли ти е вече? — С едно бързо и ловко движение, той отметна халата в прасковен цвят.

— Не ставай смешен. Честно, Колби, опитвам се да разговарям с теб сериозно, а ти си играеш.

— Мъжът има право да си поиграе малко през първата си брачна нощ. — Той разтвори нозете ѝ с крак.

Даяна потрепери, когато усети как бедрото му се прокрадна между коленете ѝ. Тя си пое въздух, а пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му. Пръстът му проникна в нея, за да изпробва готовността ѝ. Той простена от удоволствие, когато усети влага по ръката си. Очите ѝ се разшириха, докато го наблюдаваше.

Изведнъж Колби стана много голям, много мъжествен, много властен. Само един поглед му беше достатъчен да разбере, че Даяна беше готова да откликне на желанието му.

Погледът му и тялото му я държаха като заложница. Колби нежно хвана китките ѝ и ги сложи от двете страни на главата ѝ върху възглавницата.

— Това достатъчно примитивно ли ти се струва? — попита той със сексапилен и вълнуващо дрезгав глас, докато долната част на тялото му се огъваше върху нея. С ритмични движения той я прелъстяваше, но не проникваше в нея. — Напомня ли ти за война, която си познавала преди?

Даяна простена, когато той бавно започна да потъва в нея.

— С какво ги хранят тези войни днес, че порастват толкова големи?

— Сурово месо.

— О! — Тя затвори очи и тихо извика, когато Колби прониква дълбоко в нея.

Очакваше той да стане същия вълшебник, както преди малко. Тя знаеше, че и двамата щяха да достигнат славна кулминация, но Колби

не мърдаше. Остана там, в лоното ѝ. Като държеше ръцете ѝ върху възглавницата, той наведе глава и покри с целувки шията ѝ, достигайки до върховете на гърдите ѝ.

— Колби?

— Хм? — Вниманието му сега беше насочено към долинката между гърдите ѝ.

— Влудяваш ме.

— Добре. Харесва ми, като полудееш. Обичам да те чувам като крещиш.

— Аз не крещя.

— Как го наричаш тогава?

— Тих отзвук на сладострастна кулминация — сериозно обясни Даяна. Искаше ѝ се той да започне да се движи в нея. Едва устояваше на силното, обземащо я усещане от факта, че той се намираще в нея.

— Тих отзвук на сладострастна кулминации, ала-бала — измърмори Колби. — Ти си крещиш. В прегръдката ми ставаш дива и крещиш. Тази нощ ще те накарам да крещиш.

— Така ли? — Даяна се отказа да го разубеждава. Вълнението властваше над цялото ѝ тяло, обзето от неистова горещина. Изведнъж се почувства като в огън. Тя го обгърна с тяло.

Колби простена:

— О, да, скъпа. Точно това искам. — Той пусна китките ѝ и бавно започна ритмичните си движения. Мускулите на раменете му бяха изпъкнали от напрежение, докато изчакваше тя да достигне кулминация.

Даяна го прегърна с ръце и нозе. И когато най-после настъпи моментът, Колби с наслада поглъщаше виковете ѝ на женска задоволеност от устните ѝ. След миг в тъмнината прозвуча и неговият вик на удовлетвореност.

Носеща се на вълните на негата, Даяна се усмихна на мисълта, която внезапно я осени. Този път всичко беше различно. Този път всичко беше, както трябва.

След известно време Колби се размърда в тъмнината.

— Мислех си. Правех планове.

— Така ли? — прозя се Даяна.

— Време е да ти запишем час при лекаря. Нали чу какво казаха в клиника онзи ден, когато ни дадоха резултатите от тестовете? Трябва

да се включим в програма за бъдещи майки и бащи.

Даяна, която почти заспиваше, бързо се събуди.

— В Портланд имам гинеколог. Мога да си взема час при нея. — Даяна се взря в тавана. Толкова много нови неща, за които трябва да се помисли. Толкова много промени в нормалния ѝ живот.

Колби нежно постави длан върху все още плоския корем на Даяна.

— Обади ѝ се и ще отидем с колата до Портланд. Ще си починем малко.

— Ами книгата ти? Мога и сама да отида до Портланд.

— Ще се справя с книгата. И аз ще те закарам до Портланд.

Даяна се опита да си представи какво е, когато друг взема решения вместо теб. От една страна, беше приятно да сподели отговорността. Но от друга, се плашеше, че един мъж поемаше нейната отговорност. Не беше свикнала да се грижат за нея, най-малко някой мъж.

— Престани да се тревожиш за това, скъпа — рече Колби. Беше му забавно. — Ще свикнеш.

— Да не се занимаваш с четене на мисли? — попита тя.

— Не. Но понякога, не е трудно да разбере за какво мислиш.

Тя реши да не му обръща внимание.

— Може би е добра идея да прекараме няколко дни в Портланд. Ще се обадя на Арон Краун и да поговорим дали мога да се върна на работа в „Карутърс и Иейл“ за няколко месеца.

— Няма нужда да се връщаш на работа. Можеш да почакаш, докато се роди детето.

— Само ако не забравяш, че в живота си имаш други приоритети сега.

Тя долови решимостта в гласа му и се опита да го разведри като го подразни лекичко. Даяна се обърна настрани и се опря на лакът.

— Други приоритети? — Съсредоточено прокара нокти по бедрото му.

Понякога се стъписваше колко бързи бяха движенията на Колби, когато пожелаеше. Той я хвана за китката и я повали на гръб. После надвеси над нея силното си тяло, препречвайки лунната светлина. С палец попипа пръстена на лявата ѝ ръка.

— Още два приоритета, за да сме точни, госпожо директор. Аз и бебето. И няма да ти позволя да ги забравиш.

— Как бих могла? — тихо попита тя, тъкмо преди устните му да се впият в нейните.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Следващото нещо, което трябва да направим, след като вече сме женени и бяхме при лекаря, е да измислим име на детето. — Колби забодеше с вилицата си голямо парче съомга и погледна към Даяна през малката маса в ресторанта. — Какво ще кажеш за Берта Мод, ако е момиче, или Хорас, ако е момче?

— Шегуваш се, нали? — Даяна все още мислеше за разговора с лекарката от предишния следобед. С всеки изминат ден бременността ставаше все по-реална. Колби беше твърдо решен да ѝ помогне да се справи. Всеки път, когато се обърнеше, той ѝ показваше нещо, свързано с бебетата. Тази вечер те се хранеха в един от най-добрите ресторанти в града, но тя с мъка насочваше вниманието си към чудесната храна. Сега Колби искаше да обсъдят името.

— На никое дете не бих дала име като Берта Мод или Хорас. Освен това, е твърде рано да мислим за име.

— Не, не е рано. Ти си склонна да отлагаш, защото се тревожиш за кариерата си.

— Разбирам от кариерата си повече, отколкото от бебета. — Гласовете от съседката маса, както и шумът от приборите заглушиха думите ѝ. Но Колби ги чу.

— Ще се научиш. — Той погълна още едно парче риба. — Готова ли си да се връщаме във Фулбрук Корнърс? Тази седмица прекарахме достатъчно време тук в Портланд. А и трябва да свърша книгата това лято.

— Дори не съм се свързала с шефа си. Утре щях да звъня на Арон.

— Можеш да почакаш до края на лятото. И без това, такива ти бяха намеренията.

Даяна започваше да свиква с начина, по който Колби се опитваше да ѝ отклони вниманието, всеки път, когато тя се притесняваше за кариерата си.

— По-добре е да уредя нещата колкото се може по-скоро, след като съм сигурна, че съм бременна. Трябва да знам дали изобщо има възможност да се върна в „Карутърс и Йейл“.

— Знаеш, че можеш. Този тип Краун не те остави на мира цяло лято да се върнеш при него на работа.

— Да — съгласи се тя. — Знаеш ли, мисля, че ще го направя. Това е най-доброто решение.

— Най-доброто решение за теб е да престанеш да се тревожиш за кариерата си, докато не свикнеш с брака и майчинството, което те очаква.

— Отново ли трябва да обсъждаме това? Знаеш как се чувствам, когато съм финансово зависима от мъж. Преди доста време си дадох клетва никога да не се оставям някой друг да плаща вместо мен.

— Искаш да кажеш, че си обещава пред себе си никога да не поемаш риска да се довериш на мъж, който да те подкрепя, както финансово, така и емоционално. Това е нещо различно от нежеланието ти някой друг да плаща вместо теб. Знаем как се чувстваш. — Колби намръщено насочи вилницата си към нея. — Даде ми съвсем ясно да разбере, че не желаеш да ми се довериш да се грижа за теб. Но мисля, че е време да разбереш, че тази твоя фобия отиде твърде далеч.

— Защо се противопоставяш толкова много на плановете ми за кариера? Не разбираш ли колко важна част са те от живота ми? Колби, не мислех, че си шовинист в това отношение. Знаеш какво е за теб писането. Разбира се, че можеш да ме разбереш.

— Не е въпрос на шовинизъм — избухна той, като се опитваше да не повишава тон. — Моето писане е толкова важно за мен, колкото и твоята кариера за теб, но аз осъзнах, че в живота има и други неща, по по-трудния начин. Време е и ти да научиш този урок. Досега си била твърде много вгълбена в себе си, твърде съсредоточена върху работата си и малкия ти тесен свят. Време е да узнаеш какво е да си жена, която е съпруга, а скоро, и майка. Ще разшириш хоризонтите си, госпожо. След време усещането за амазонка избледнява.

— Обзалагам се, че никога не си отказвал добре платена работа, докато си научавал малките радости на бащинството.

— Добре, но аз трябваше да го науча по по-трудния начин. А това не е правилният начин. Това, че отгледах Брандън сам и работех

на пълен работен ден, за да се издържаме, не е идеалният подход. Аз нямах избор, а ти имаш.

Даяна усети да се събужда старият страх в нея.

— Знаеш ли какво мисля? Упорит си, защото дълбоко в сърцето си не си сигурен дали ти харесва идеята, че мога да се грижа за себе си.

— Не е вярно, Даяна.

— Притеснява те, нали? Достатъчно старомоден си, за да ме накараш да стана зависима от теб. За тебе е нещо като изживяване на собствената власт. В това общество, който контролира парите, контролира всичко. Така е в бизнеса, така е и в брака.

— Способността ти да се грижиш за себе си не ме притеснява, Даяна. — Колби говореше през зъби. — Възхищавам ти се. Но ме притеснява, че си дяволски уплашена за това, което ще се случи с безценната ти независимост, сега, когато си съпруга и бъдеща майка. Казах ти вече, сега имаш други приоритети. Ще трябва да се научиш как да ги балансираш. Можеш да започнеш като се откажеш от бронираното си бельо за начало.

— Даяна. — Мъжкият глас, който прекъсна лекцията на Колби, беше глас на човек, който обича да насочва вниманието към себе си и знае как да го прави. — Реших, че си ти, когато те видях преди две минути, но си казах, не може да бъде. Нали през лятото щеше да си в някакъв затънт планински град? Какво правиш в Портланд?

Даяна погледна Арон Краун. Би била благодарна, на каквото и да е, само да прекрати спора ѝ с Колби, но не беше подготвена да види шефа си до масата. Тя потърси спасение в добрите маниери.

— Здравей, Арон. Радвам се да те видя.

— И аз се радвам. Липсваше ни, приятелко. — Арон я погледна с най-ангажираща си усмивка. Беше привлекателен мъж с елегантна бизнес външност. Костюмът му беше по мярка, вратовръзката му бегло напомняше за старо училище, което никога не беше посещавал, а ризата му определено не беше изработена от полиестер и памук. Арон Краун вярваше, че облеклото е важно за ролята, която изпълняваше в организацията, а тази роля беше някъде близо до върховете.

Даяна осъзна, че се получи пауза в разговора. Колби наблюдаваше Арон с хладно изражение, а Арон учтиво чакаше да го представят. Смутена, Даяна побърза да ги запознае.

— Арон, това е Колби Савагар. Колби, това е Арон Краун, шефът ми в „Карутърс и Иейл“.

— Неин шеф, аха? — Колби пресилено се здрависа с Арон. — Аз съм нейният съпруг.

Даяна се изчерви. Тя се изкашля, когато Арон се обърна към нея шокиран.

— О, да, точно така. Колби е съпругът ми. Пропуснах да спомена, че току-що се омъжих. — По изражението на Колби разбра, че по-късно щеше да чуе коментар за малката си грешка.

— Твоят съпруг? — Арон със закъснение се усмихна. — Е, поздравления тогава. Нямах представа, че се срещаш с някого редовно, Даяна, да не говорим за брак. Къде си крила Колби?

— Във фризера — отвърна самият Колби.

Даяна го погледна ядосано.

— Женени сме от няколко дни — обясни тя на Арон. — И двамата все още свикваме с това, нали, Колби?

— Аз вече свикнах — мрачно заяви Колби. — Ти свикваш по-бавно.

Арон успя да се усмихне учтиво, но изражението му беше някак замаяно.

— Не мога да повярвам. Къде се срещнахте вие двамата?

— Във Фулбрук Корнърс — обясни Даяна кратко с надеждата, че ще сложи край на този необичаен разговор.

— Искаш да кажеш, че се познавате само от няколко седмици? — Арон поклати русата си, добре фризирана глава изненадано. — И сте женени? Не мога да повярвам.

— Опитайте се — посъветва го Колби.

Арон не му обърна внимание, а се обърна към Даяна, дълбоко загрижен.

— Даяна, това не е в твоя стил. Трудно ми е да си представя, че точно ги от всички хора, ще се впуснеш в брак. Просто не си такъв човек. Винаги обмисляш нещата толкова внимателно, преди да действаш. Чакай само колегите ти да разберат. Ще трябва да организираме малко празненство в офиса, за да го отпразнуваме.

— Не планирайте нищо в близкото бъдеще — каза Колби. — Тя все още обмисля дали желае да се върне на работа там, където няма перспектива за жените.

Арон премигна и присви очи. Насочи поглед към Даяна.

— Всички ние, които сме в бизнеса, в един или друг момент трябва да преминем през етапа, когато пропускаме повишение. Трудно е, но е част от корпоративния живот. Винаги има и следващ път. Сигурен съм, че след година-две, управлението ще даде шанс и на Даяна за израстване в кариерата. Между другото, надявах се, че мислиш да прекъснеш отпуската си, Даяна. Винаги си била здравомислещ човек. Толкова дълго отсъствие от работа не е добре за кариерата ти.

— Всъщност, исках да говоря с теб точно за това, Арон.

Той засия от удоволствие.

— Страхотно. Това е нещото, за което искам да говоря и аз най-много, за завръщането ти във фирмата. Както ти казах, липсваше ни в офиса. Кога можеш да започнеш?

— Най-рано на първи септември — хладно отвърна Колби. Суровият му поглед възпря Даяна да му противоречи.

— Та това е чак след месец. — Арон изглеждаше дълбоко разочарован.

— Колби трябва да приключи книгата, върху която работи — обясни Даяна, подразнена от това, че Колби отговори вместо нея. Тя се оживи. — Предполагам, че мога да се върна в Портланд малко по-рано, отколкото планирах.

— Не, няма да се връщаш по-рано. — В гласа на Колби се долавяше строгост и хладина.

Даяна побесня, но запази самообладание. Последното нещо, което искаше, е да провокира спор, който ще я изложи пред Арон Краун. Имиджът беше всичко в бизнеса. Трябваше да запази своя имидж на хладна, спокойна и компетентна жена, която владее брака си, както и кариерата си. Тя се усмихна учтиво.

— Ще ти се обадя, когато изясня плановете си — рече тя на Арон. Няма защо да го кара да си мисли, че е нетърпелива, помисли си тя.

— Ще чакам — бързо отвърна Арон и я потупа по рамото. — Очаквам с нетърпение да работим отново заедно, Даяна. Бива си те. Дяволски те бива. Сигурен съм, че с малко повече опит зад гърба си, ще достигнеш върха. Сега се пази и приятен меден месец. Обади ми се, веднага щом изясниш плановете си. — Усмихна се на Колби

високомерно и се отдалечи към компанията си. Колби погледна Даяна ядосано.

— Знаеш ли какво ти трябва?

Тя облиза устни. Не можеше да разбере настроението му.

— Какво?

— Практика.

Тя го погледна неразбиращо.

— В какво?

— В изкуството да бъдеш съпруга. Цяло чудо е, че не забрави името ми, за разлика от факта, че си омъжена за мен.

Даяна овладя порива си за шега.

— Съжалявам — измънка тя и прикри усмивката си със салфетката. — Бях неподготвена. — А не биваше да се чувства неподготвена, помисли си тя. В този ресторант често идваха служители на „Карутърс и Иейл“. Беше го предложила на Колби по навик. Наистина не беше изненадващо, че срещна Арон тук тази вечер.

Колби я изгледа с унищожителен поглед.

— Откога работиш за този пуяк?

— Около четири години. — Тя не пожела да противоречи на мнението на Колби за Арон Краун.

— Как си могла да го понесеш? Той е просто един лицемер.

— Лицемерите и пуяците често се срещат в корпоративния свят. — Даяна вдигна рамене нехайно. — Просто се научавах да работиш с тях. Да не искаш да ми кажеш, че такива няма в сферата на книгоиздаването?

Колби въздъхна.

— Имаме си и такива. Но поне не се налага да изпълнявам нарежданията им от девет до пет, всеки Божи ден. Имам вземане-даване с тях само от време на време. През останалото време ме оставят на мира и аз мога да работя.

— За съжаление, в моя свят е малко по-трудно да ги избягва човек.

— Точно този пуяк можеш да избягваш доста лесно. Просто не се връщай на работа при него. Как така се появява тук тази вечер? Даяна вдигна рамене.

— Това е един от любимите му ресторанти.

— Разбирам. — Погледът на Колби беше по-студен от всякога. — Да не би двамата с него да сте идвали тук често преди?

Даяна вдигна учудено глава, доловила в гласа му директна мъжка ревност.

— Имали сме няколко делови обяда тук, но това е всичко. Казах ти вече, че с Арон сме колеги, а не... не нещо друго.

— Защо да не сте нещо повече от колеги? — Колби явно провокираше следваща битка. — Той изглежда е от тези, които биха легнали с някоя от изпълнителните си директорки, ако имаше тази възможност.

Даяна бавно се усмихна.

— Не излизам с пуяци.

Колби се успокои. Но устните му останаха леко изкривени.

— Ти само работиш с него?

— Както ти обясних, понякога не може да се избегне.

Когато Даяна завъртя ключа на вратата на апартамента си в града, Спектър я чакаше. Той размахваше тежката си опашка весело за поздрав. Облегна се на крака ѝ и хвърли на Колби гневен поглед.

— Започва да губи интерес към отмъстителност — рече Колби и съблече сакото си. — Дори вече не ми показва зъбите си.

— Казах ти, все повече те харесва.

— Разбира се. — Колби метна сакото си на една закачалка в дрешника. — И ако щеш вярвай, имам чудесен...

Думите му бяха прекъснати от звънът на червения телефон върху черна лакирана масичка до прозореца.

Даяна прекоси светлия дървен под и вдигна слушалката. Стоеше пред френския прозорец и се наслаждаваше на прекрасната гледка към река Уиламет, докато говореше по телефона.

— Ало?

— Даяна? Тук е Брандън. В апартамента на татко съм. Съжалявам, че те притеснявам, но се опитвам да се свържа с баща ми. Той там ли е?

— Тук е. Сега е зает да обижда кучето ми, както обикновено. Ще го извикам. Между другото, как вървят нещата в ресторанта, където работиш?

— Добре. Мисля, че не бих искал да изчакам поръчки край масите до края на живота си, но за работа през лятото не е зле. — Последва мълчание. — Вчера видях Робин.

— Така ли? — Даяна стрелна поглед към Колби и после го отмести. — Тя добре ли е?

— Да. Предполагам, че в края на краищата, не съм разбил сърцето ѝ. Излиза с някакъв симпатяга от клуба на родителите си.

— А ти?

— Аз ли? Изключил съм жените поне за още една седмица.

Даяна се засмя.

— Ще извикам баща ти. — Тя подаде слушалката на Колби, който поемайки я вдигна вежди.

— Да, Брандън?

Даяна слушаше разговора, докато се събуваше, а после отиде в кухнята, за да потърси храна за Спектър.

— Добре, става. Ще се видим утре сутрин. — Колби сложи слушалката върху телефона.

— За какво става дума? — попита Даяна от кухнята.

— Брандън иска да вземе джипа за няколко дни. С някакви приятелчета от ресторанта искат да отидат на крайбрежието и да покарат малко. За нас остава маздата през седмицата. Ще докара джипа във Фулбрук Корнърс през следващия си почивен ден.

— Звучи някак сложно.

— Тийнейджърите и колите са винаги сложни. — Когато Колби влезе в кухнята, Спектър унищожаваше последните парченца от закуската си. — Той какво яде?

— Кучешки бисквити. Искаш ли да опиташ?

— Не, благодаря. По-скоро бих си ръфнал от теб. — Той я прегърна през кръста и целуна тила ѝ. — Съжалявам за спора в ресторанта.

Даяна се изненада от спокойното извинение. Обърна се с лице към него и го прегърна.

— И за двама ни е период на адаптиране. Ти може и да знаеш някои неща за това как се отглежда дете, но за брака знаеш толкова, колкото и аз. Бил си женен за по-малко от година, а това е било преди двадесет години.

— Вярно е. Може и да не съм световен авторитет по този въпрос, но съм доста по-напред от теб. Ти никога не си била женена през живота си.

— Това лято си търсел само любовна връзка.

— Търсех теб — поправи я той дрезгаво. — Не се интересувах толкова по какъв начин ще те открия.

— И аз търсех теб — призна тя. — Повече от всекиго и всичко друго в живота си.

— Изглежда и двамата сме намерили, каквото сме търсили. — Той я хвана по-здраво през кръста.

— Но не както го планирахме.

— Е, ще имаме бебе. Ще се справим. — Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и той я привлече по-силно към себе си. — Знаеш ли, когато се върнем в Портланд, ще се преместя при теб в твоя апартамент. Изглежда по-хубав от моя. Има повече стил. Пък и те устройва по-добре от моя. Свикнала си около теб да има хубави неща, нали?

— Едва през последните години, когато можех вече да си ги позволя.

— Аз мога да си ги позволя също, скъпа — отвърна той многозначително. После се усмихна. — Днес лекарят спомена нещо за почивка. Готова ли си да се метнеш в леглото? Имам интересна идея как да прекараме остатъка от нощта.

Спектър изръмжа.

Даяна вдигна глава и се усмихна.

— Само ако изведеш Спектър на разходка.

Колби простена и я пусна.

— Имаш ли нещо против, ако случайно го загубя по време на краткото ни пътешествие около блоковете?

— Срамота. Та той е просто едно невинно куче.

— По дяволите, такъв е. — Колби взе кожената каишка на Спектър. — Ако той се върне без мен, обади се на полицията и им кажи, че подозираш нечиста игра.

Спектър се усмихна по кучешки и показа всичките си зъби.

Даяна ги наблюдаваше, докато излизат, след което се приближи до прозореца и се вгледа в нощта.

Тя беше влюбена в Колби Савагар. Знаеше го от известно време насам. Но така ѝ се искаше той да не е почувствал задължение да се ожени за нея заради бебето. Никога нямаше да узнае колко щеше да просъществува връзката им и дали щяха да стигнат до брак.

Нямаше как да разбере със сигурност дали Колби впоследствие се беше влюбил в нея.

Чувстваше се добре зад кормилото на сексапилната двуместна кола на Брандън. Колби се наслаждаваше на плавното превключване на скоростите и на маневрения волан. Тесният планински път беше истинско предизвикателство, което и той, и колата приемаха с настървение.

— Ако не намалиш, кучето ми ще повърне — обясни Даяна от другата седалка. Шибидяхът беше отворен и главата на огромното куче, свряно в малкото пространство зад седалките, се показваше през отвора.

— Шофирам си съвсем нормално — рече Колби с усмивка. — Но ще ти кажа едно нещо, ако кучето ти повърне в тази кола, ще трябва ти да обясниш на Брандън.

— Не бих посмяла. Брандън обича колата си.

— Да. Хлапето умее да шофира. Искях да има добра, маневрена кола.

— Не одобрявам бързите коли и надпреварата, докато шофираш. Аз си харесвам моя буик.

— Както казва майка ти, понякога си много задръстена. Добре, че се появих аз, в противен случай, щеше да прекараш живота си със старомодната си представа за колите особено зад волана на скучната кола с четири врати. И когато навършиш четиридесет, щеше да си толкова отегчена от себе си, че да полудееш. Време е да се научиш да живееш.

Тя му хвърли замислен и игрив поглед.

— Предполагам, ти ще ме научиш?

Колби се ухили.

— Считам го за своя привилегия в ролята си на твой съпруг. Сега, когато си омъжена за мен, животът ти ще се промени, скъпа.

Моят също, добави наум Колби. Той бутна Спектър с ръка, за да може да погледне в огледалото за обратно виждане. Доволен, че всичко

е ясно, той насочи вниманието си към пътя, пред себе си, който започваше да се разширява.

Животът определено направи изненадващ завой, но на Колби му харесваше. Мислеше си, колко ли време ще е нужно на Даяна да приеме съдбата си, както той приема своята. Тя все още се бореше с емоциите си и огромните промени, настъпили в живота ѝ това лято. Той знаеше, че дълбоко в себе си тя все още се страхува.

Той също, но поради различни причини. Колби осъзна, че няма да се успокои, докато Даяна не намери покой и приеме драстичните промени в живота си.

А докато я изчакваше да се адаптира към ролята си на съпруга и майка, той не желаше Арон Краун да я подвежда с обещания за блестяща кариера в „Карутърс и Иейл“.

— Колби? Нещо не е наред ли?

— Не, скъпа. Мислех си за някои проблеми със сюжета.

— Как да измислиш ужасяващи номера за „Кървава мъгла“?

— Не съвсем. Вече написах ужасяващите епизоди. Мислех си как героят да спаси прекрасната дама.

— Тя в какво се е забъркала?

— В капан.

— Аха, и героят трябва да я освободи?

— Нещо такова. — Колби реши да се постарее, дори и прекрасната дама да не желаше да бъде освобождавана.

Пристигнаха във Фулбрук Корнърс късно вечерта, а на следващия ден Колби се върна към работата си върху „Кървавата мъгла“. Напоследък беше изоставил работата и ставаше нетърпелив от бавния напредък на книгата.

Той не беше напълно безчувствен към отношението на Даяна към кариерата ѝ, помисли си той, докато отваряше файла на трета глава от „Кървавата мъгла“ в компютъра. Знаеше как ще се почувства ако някой му кажеше, че трябва да зареже писането, като самоубийство.

Но той не я молеше да зареже кариерата си. Просто искаше да му се довери достатъчно и да се оттегли за малко, докато нареди приоритетите си.

Амазонките бяха неотстъпчиви, упорити, войнствени. Очевидно имаха нужда от силен мъж, който да ги овладее и да им покаже какво е да си обгрижена жена.

Колби се усмихна лукаво на себе си, когато трета глава се появи на екрана. Даяна би го удушила, ако знаеше за какво си мисли. Той не беше виновен, че понякога тя провокираше примитивната му природа.

Колби се загледа в последния параграф, който беше написал, преди да заминат за Портланд:

Банър коленичи на върха на водопада и се загледа във водата, докато тя се превръщаше в кърваво червена на светлината на изгряващото слънце. Той знаеше, че някой ден щеше да се върне в пещерата зад воала от гърмяща вода. Предишната нощ силите се задействаха, докато той спеше в нишата и сънуваше деня, когато отново се завръща тук.

Но разбираше, че този ден е далеч в бъдещето. Беше едва на седемнадесет години. Имаше много да научи, преди да се завърне и да разкрие древните тайни зад водопада. Знаеше, че първото нещо, което трябва да направи, е да се превърне в мъж. Банър се чудеше колко ли време е необходимо за това и не разбираше, че самият факт, че задава този въпрос, означава, че процесът е започнал.

Не беше трудно да се познае откъде Колби беше почерпил вдъхновение за тази история, помисли си той и се зае с работа. Не беше забравил нощта, която прекара в пещерата „Окованата жена“, когато беше тийнейджър. Оттогава я сънуваше.

Изглежда Даяна проявяваше разбиране по отношение на писането му. Тя го оставяше да твори и не се оплакваше. Отиде в града с буика си, за да прибере пощата и да напазарува. През целия ден остави Колби да пише.

Хубавото на това да си женен за целенасочена делова жена е, че тя не те отрупва с въпроси за работата ти помисли си Колби, докато пийваше кафе. Тя умееше да се забавлява и без помощта на мъж.

Когато най-после той изключи малкия компютър късно същата вечер, разбра, че е станало време за вечеря. Колби се изправи, протегна се и подуши уханието от кухнята. Ориз и пържени зеленчуци. Някой ден щеше да се наложи да седне с Даяна и да ѝ покаже как да ползва готварската книга.

Имаше много неща, на които искаше да я научи.

Той погледна през прозореца към малката спортна количка на Брандън и реши да покаже на Даяна как да се забавлява. От разказите ѝ за себе си той беше разбрал, че е била оцетена през юношеските си години.

— Искаш ли да отидем до водопада „Окованата жена“ с колата и да го направим тази вечер? — попита Колби, докато влизаше в кухнята.

Даяна извърна глава, изумено.

— Да искам какво?

— Добре ме чу. — Той си взе една бисквита и крема сирене. — Каза ми, че в училище никога не си излизала на срещи. Обзалагам се, че никога не си преживявала тръпката да правиш любов на задната седалка.

Даяна вдигна поглед към тавана.

— Признавам, че съм пропуснала този специален ритуал на младостта.

— Не се тревожи, не е късно. — Той се облегна на плота и взе да дъвчи бисквитата. Усмихна се, защото знаеше, че идеята я заинтригува. — Ще отидем с маздата.

— Колата на Брандън няма задна седалка — отбеляза тя съдържано, докато режеше на ленти зеления пипер. — Нали щеше да използваш задна седалка?

— Със сигурност няма да вземем твоята кола. Много скучна е. Колата на Брандън е стилна. Освен това, става и на предната седалка.

— Имал си доста опит в онзи корвет, когато си бил ученик в гимназията, така ли е?

Колби я погледна замислено.

— Трудно ми е да си спомня. Минаха двадесет години. Но мисля, че ще си спомня веднага, щом паркирам колата.

Даяна се изкиска. Беше прекрасен кикот. Колби се взря в нея, осъзнавайки, че никога не я беше чувал да се смее така.

— Обзалагам се, че всичко ще си спомниш и то много бързо.

— Ей, да не се оплакваш? Каза ми, че не си имала възможност да излизаш с лоши момчета. И винаги си се чудела защо си пропуснала това. Е, аз ще запълня празнината в образованието ти.

— Как мога да откажа на такова великодушно предложение?

— Побързай и сложи вечерята на масата. Обзема ме въодушевление само като си помисля за скоростите на колата на Брандън.

— Боже, този проклет механизъм ще ме осакати, преди да свършим — изръмжа Колби два часа по-късно. — Трябва да съм си изгубил ума, за да предложа такова нещо.

— Може би просто си изгубил тренинг. — Даяна лежеше в скута му, сгушена между него и волана. Тя го погледна игриво, докато той се опитваше да си намери удобно място върху седалките.

— Според мен, проблемът е, че са уголемили предните седалки на съвременните коли. — И по този начин са повишили фактор „фрустрация“, помисли си той. Усещаше сладките заоблени задни форми на Даяна, които предизвикателно натискаха възвишението в дънките му. Усещането го възпламеняваше, но той почти не можеше да мърда.

— Да пуснем радиото, а? — попита Даяна. — Навремето имах приятелка, която излизаше с момчета като теб, та тя казваше, че винаги пускали радиото.

— Не мога да достигна нито ключа за запалването, нито копчето на радиото.

— Аз мога. — Даяна се изви в скута му.

— О! Жено, внимавай! — Колби изруга, когато опашката ѝ натисна чувствителните му слабини. — Имам бъдещи планове за тази част от анатомията си.

— Съжалявам. — След миг колата се изпълни с езическия ритъм на рок музика от някаква далечна станция. — Ето, така е по-добре. Не трябва ли да си запалиш цигара сега?

— Не пуша — отвърна той и си пое дълбоко въздух, докато тя се наместваше между бедрата му. — Никога не съм пушил.

— О. Ами черно кожено яке? Не трябва ли да си облечен с такова яке?

— От двадесет години не съм имал такова яке.

— Проклятие. — Даяна се оживи. — Е, поне имаш дънки. А сега трябва да ме светнеш за това как ще го направим, и как искаш да ме докосваш, и как утре сутрин ще продължаваш да ме уважаваш, след като сме стигнали до края.

— За жена, която никога не е преживявала такова нещо, ти със сигурност знаеш доста.

— Казах ти, онази приятелка ми разказваше подробно за всичките си срещи.

— Какво се случи с нея?

— Свърши зле. Забременя и се наложи да напусне училище. После никога вече не я видях.

— Е, ние попе не трябва да се тревожим, че ще ти се случи такова нещо, нали? Ти вече си бременна и отдавна не ходиш на училище. Боже, жено, мисля, че си идеалното гадже за пич като мен.

— Колби затаи дъх, докато я предизвикваше. Единственото нещо, за което Даяна не можеше да се шегува, беше нейната бременност.

— Предполагам, че е така — тихо отвърна тя. В очите ѝ танцуваше лукаво пламъче. Тя посегна да откопчае ципа му.

Колби беше омаян. В нея имаше истинска страст. Той почувства вълнуващо облекчение, сякаш отнеха от раменете му огромно бреме. Усмихна се и промъкна ръка нагоре под блузката ѝ.

— Няма ли да е по-лесно, ако я разкопчаеш?

— Разбира се. Но първо трябва да поровиш по гърдите на момичето. Ако започнеш да разкопчаваш блузата ѝ направо, тя ще се почувства длъжна да протестира.

— Разбирам. По този начин тя може да се преструва, че не разбира какво се случва, докато вече не е късно да отметне ръката ти.

— Точно така. — Той простена от удоволствие, когато намери закопчалката на сутиена ѝ и го освободи. — О, скъпа — прошепна той и хвана гърдите ѝ в ръце. — Харесва ми. Много, много, много.

— Сега ли да ти кажа да спреш? — попита невинно Даяна.

— Ако го направиш, ще полудея. — Той измести левия си крак и сподави дъх, щом ръчката за скоростите отново го натисна. — По дяволите.

— Колби, добре ли си?

— Да — рече той без дъх. Не желаше да спира точно сега, когато беше толкова възбуден. — Можеш ли да се повдигнеш малко?

— Така ли?

— Да. Леко, скъпа. По-леко. Ципът ми...

— О, съжалявам. Нека го отворя до долу.

— Не. Почакай малко. Не така. Вътре май нещо става. Нека аз го отворя. — Колби напипа ципа и започна да го сваля внимателно.

— Прозорците се замъглиха.

— Така и трябва — информира я Колби, докато се опитваше да си намери по-удобно място. — Замъглените прозорци са от съществено значение за ситуацията.

— Но нощта е толкова красива. Даяна посегна с ръка да избърше предното стъкло.

— Даяна. Ще ме съсипеш завинаги.

— О. Сега разбирам защо оставяш прозорците замъглени.

— Така ли? И защо? — изломоти го, щом тя отново легна в скута му.

— За да не могат другите актьори да те видят.

— Какво по дяволите? Какви са тези други актьори? Само не ми казвай, че още някой е паркирал тук. Не чух да идва друга кола. — Колби се извърна и се вгледа през задното стъкло. — Не виждам друга кола.

— Ей там. В момента паркира, виждаш ли? Не можеш да чуеш двигателя. Шумът от водопада е много силен.

— Изключил е светлините си — бавно каза Колби, докато се взираше в слабото отражение на лунната светлина върху елегантната броня на колата. Формата на тази броня му навя спомени.

— Може би не иска да ни безпокои.

— Да се махаме — внезапно каза Колби. Той повдигна Даяна от скута си. — Хайде, скъпа. Премести се там.

— О, главата ми. — Даяна разтърка върха на главата си, която удари в покрива. — Не ми казвай, че се срамуваш, че някой може да ни познае. Вероятно са двойка тийнейджъри, които са тук по същата причина, поради която и ние сме тук.

— Всички в града познават тази кола. Достатъчно много са я виждали, докато Брандън беше тук. — Той превъртя ключа на стартера.

— Ще си помислят, че Брандън е в нея.

— Утре, когато научат, че аз съм карал колата, ще разберат, че двамата с теб сме били вътре. Забрави. И без това в града се говори достатъчно много за нас. Няма да позволя на хората да казват, че Савагар не се е променил ни на йота през последните двадесет години. Ще си умрат от смях в пощата.

Колби завъртя колелата, щом двигателят запали. Малката мазда изхвърча от паркинга и влетя в Ривър Роуд. Не запали светлините, докато не се отдалечи на сто фута от водопада.

После погледна в огледалото за обратно виждане и разбра, че другата кола го следва. Черният корвет беше точно зад него.

ПЕТА ГЛАВА

— Колби, какво има? Защо намаляваш? — Даяна се обърна и се взря в тъмния силует на колата, която ги следваше по петите. Не виждаше нищо, освен светлината на фаровете.

— Опитвам се да кажа на този зад нас, че не съм в настроение за надпревара.

— Смяташ, че е някакво хлапе, което иска да те предизвика да се състезавате?

— Някои неща не се променят, особено в малки градчета като Фулбрук Корнърс.

— Стари спомени ли ти навява? — попита небрежно Даяна.

— Направо ме подлудява.

— Но той не ни подминава. — Даяна с изненада затаи дъх. — Колби, приближава ни. Ето го. Ще ни блъсне, ако не внимава.

— Виждам го. — Изведнъж гласът на Колби прозвуча много студено. — Обърни се напред и затегни колана си.

— Но, Колби, мисля, че...

— Направи го — рязко отвърна той и погледна в огледалото за обратно виждане. С крак натисна газта. Маздата се изстреля напред и изхвърча надалеч от тежкото чудовище зад нея.

Даяна не се опита да спори. Нещо не беше наред и Колби беше решил, че са в беда. Искаше да го попита какво възнамерява да направи, но ѝ мина през ума, че не е сега моментът да го разсейва.

Маздата се движеше много бързо надолу по безлюдното и тясно шосе. Колата отзад набираше скорост като орел, който се спуска към жертвата си на земята.

— Този отзад или ме предизвиква за надпревара, или за бой — безпристрастно отбеляза Колби.

— Доколкото разбирам, ние приемаме надпреварата. — Даяна затаи дъх, когато Колби превключи скоростта на един остър завой.

— Нямам намерение да спирам, за да се бия. Още повече, че не знам колко човека са в колата и дали шофьорът не носи оръжие. Много

ненормалници има в днешно време.

Даяна затвори очи, когато колата излезе от завоя със свистене и бързо набра скорост. Отвори ги отново, когато чу рева на двигателя преди следващия завой.

— Спомняш ли си добре този път, Колби? — попита тя като се опитваше да звучи спокойно и уравнивесено.

— Като opakото на ръката си.

— Много успокояващо. — Тя се хвана за таблото и с двете ръце, когато маневрената кола навлезе в завоя. След няколко секунди излязоха от завоя с рев. Чудовището все още беше по петите им.

— С последния завой онзи имаше малко проблеми — забеляза Колби и бързо погледна към страничното огледало. — Колата му е мощна, но не умее да я владее.

— Разбирам. — Даяна се стараеше в гласа ѝ да не се долови колебание. Достраша я, много. Помисли си за всичките пъти, когато Колби се беше надпреварвал по пътя заради силните усещания и залози, а после се сети за случаите, когато тя самата беше превишавала ограничението на скоростта с пет мили. Можеше да ги преброи на едната си ръка.

Наистина беше водила затворен живот.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че едва не загубих състезанието на завоя на моста? — попита Колби.

— Да.

— Сега ще се опитам отново. Макар, че е малко коварно. Дръж се здраво и не изпадай в паника.

— Добре. — Не можеше да не изпадне в паника. Тя вече беше в шок. Острият завой до моста приближаваше бързо на светлините на колата и Колби влезе в него с висока скорост.

Щяха да паднат в реката. Даяна беше сто процента сигурна. Тя затвори очи и хвана стомаха си с ръце. В момента си мислеше само за бебето. За първи път осъзна, че съществува, което растеше в утробата ѝ, е конкретно и уязвимо. Беше толкова реално, че тя почувства непреодолим порив да го защити.

Чу се остро свистене на гуми, чийто екот сякаш нямаше край. Даяна чакаше неизбежното, но то така и не се случи. Маздата изхвърча от острия завой без драскотина. Зад тях се чу унищожителният звук от спирачки.

— Изпуснах ги — рече Колби с овладяно задоволство докато гледаше в огледалото за обратно виждане — Или по-точно те си изпуснаха нервите. Мислех, че и той ще вземе завоя, но в последната минута разбрах, че няма да успее. И по-добре. Ако беше достатъчно бърз в завоя, за да ни догони, щеше да падне в реката.

— Свърши ли се?

— Да. Не ни преследва вече. — Колби постепенно намали скоростта.

Даяна си пое дълбоко въздух и погледна мрачния профил на Колби. Той ѝ хвърли бърз, окуражителен поглед и тя отново затвори очи.

— Хареса ти, нали? Аз умрях от страх, а на теб ти хареса — тихо го обвини тя.

— Не, не ми хареса. Просто се радвам, че всичко приключи. Какво ти е на стомаха?

— Нищо. — Тя разбра, че все още държи корема си с ръце. — Просто... когато влязохме в последния завой, си мислех само за... — Тя се поколеба.

— За бебето? — тихо попита той. — За това ли си мислеше?

— За първи път ми изглеждаше реално. Достраша ме, че нещо може да се случи.

— Мен също — мрачно отвърна Колби. — Изплаших се, че нещо може да се случи на теб и на бебето. Затова реших да се откача от този в колата. Преди двадесет години това не би представлявало проблем. Щях да знам кой е в колата и най-лошото, което можеше да се случи, е ръкопашен бой с другия шофьор. Ти щеше да си в безопасност. Но днес човек не може да знае що за особняци са тези, които се опитват да ти правят номера посред нощ. Беше по-безопасно да се измъкна от корвета, отколкото да спра и да рискувам да се озовем лице в лице с някакъв психопат.

Даяна преглътна.

— Прав си. Не трябва ли да се обадим в полицията?

— Утре ще проверя. Ще говоря с Джил и с новия, Рой Барнс, който е на негово място сега.

— Добра идея. — Даяна мушна ръце между коленете си, за да спре треперенето.

— Ако можехме да видим колата по-добре.

— Ти каза, че е корвет?

— Стар корвет. Класик.

— Като онзи, който ти си шофирал навремето?

Колби не отговори на въпроса ѝ, а рече замислено:

— Еди Спунър би си спомнил, ако е поправял подобна кола. Утре ще говоря и с него. Сигурна ли си, че си добре, скъпа?

— Добре съм, честно.

— Адреналинът ще спадне след малко. Поеми си дълбоко въздух.

— Вече го направих. Може би наистина съм водила затворен живот като ученичка в гимназията. Мисля, че не ме бива за този див начин на живот.

— Не се занасяй. Ти си смела, жено. Дори не изкрещя. Държа се като герой.

— Благодаря, господин Савагар. Не мога да ви обясня какво значи това за мен. — Но Даяна осъзна, че се усмихва. Колби беше прав. Адреналинът бавно спадаше. — Мога ли да ви направя комплимент за шофьорските ви умения? Много впечатляващи. Дори и без кожено яке.

— Благодаря.

— Какво е тук смешното? — попита Даяна.

— Просто си мислех. За пръв път се надбягвам с жена в колата.

— Радвам се, че правим някои неща по начин по-различен от времето, когато за първи път си ги правил тук във Фулбрук Корнърс.

— Всичко е различно с теб, Даяна. Не го забравяй.

Направи ѝ впечатление внезапното напрежение в гласа му. Тя замълча за момент, докато Колби завиваше по тясното мостче над реката.

— Колби?

— Да, скъпа? — замислено рече той, но умът му беше някъде другаде.

— Ти си невероятен шофьор.

Той я погледна изненадано.

— Благодаря.

— Радвам се, че тази нощ беше ти зад волана, а не аз или Брандън.

Нещо в гласа ѝ привлече вниманието му.

— Защо го казваш?

— Защото мисля, че онзи в колата търсеше кръвопролитие, не само надпревара. Мисля, че който и да е бил, с удоволствие щеше да ни натика в реката, ако имаше тази възможност.

— Скъпа, успокой се. Въображението ти се развихря. Сигурно е бил някой тийнейджър, който търси екшън по Ривър Роуд. Както ти казах, някои неща никога не се променят.

— Онзи беше истински терорист, Еди. Не беше просто хлапе, което се опитва да се надпреварва. Търсеше кръвопролитие. Дори Даяна го усети, въпреки че ѝ казах, че случилото се е просто нормална надпревара по Ривър Роуд. Но не беше така, не поне както го правихме ние преди двадесет години. Толкова много ли са се променили нещата оттогава?

Еди Спунър въртеше кутията от бира в ръцете си и оглеждаше неприветливия си заден двор, огрян от лунната светлина.

Колби се облегна на хлътналото стъпало и проследи погледа на Еди. Обраслото с плевели пространство зад порутената къща се беше превърнало в гробище за стари автомобили. Лунната светлина се отразяваше в скелета на стар шевролет и един форд. В края на входната площадка имаше куп ръждясали авточасти. Тъмна пирамида от стари гуми се издигаше в сянката до голям навес.

— Днес не правят много състезания по Ривър Роуд — най-последно каза Еди бавно. — Поне аз не чувам да правят. Някои от местните хлапета не се стърпяват и понякога се предизвикват, както едно време, но това не се случва често. Мислиш, че онзи снощи е карал корвет?

Колби кимна.

— Черен. По-стар модел.

— От преди двадесет години? — многозначително попита Спунър.

— Не, не толкова стар. Но достатъчно стар, за да ми навее някои спомени.

— Ти май си се хванал на онзи, а?

— Да, хвана ме неподготвен — грубо обясни Колби. — Но го прецаках на онзи завой до моста. Осъзна твърде късно, че се движи прекалено бързо. И си изпусна нервите. Докато се опомни, с Даяна бяхме далеч.

— Винаги си знаел как да се оправяш с такива. Добре, че снощи не е бил синът ти там.

Колби поднесе кутията с бира до устните си.

— Брандън е добър шофьор. Аз го учих. Но никога не се е надбягвал по Ривър Роуд. Снощи сигурно можеше много да загази. Онзи в корвета познаваше пътя много добре. Това ме наведе на мисълта, че търси кръвопролитие. Познаваше пътя и се опита да ме натика в реката.

— Сигурно си е помислил, че си забравил пътя. Това са двадесет години.

— Това означава, че онзи в корвета е знаел, че аз съм зад волана.

Еди му хвърли бърз поглед.

— Не мислиш, че е знаел, нали?

— Не знам какво да мисля, Еди. Не искам някакъв самонадеян ненормалник да си мисли, че може да подлага на риск Даяна. Искам да му стане много ясно, че може да му струва животът, ако отново се опита да направи нещо такова.

— Преди да му го кажеш, трябва да го намериш — отбеляза Еди.

— Затова идвам при теб тази вечер. Реших, че може да знаеш, ако наоколо се е появил подобен корвет.

Еди се намръщи пресилено.

— Откакто ти си замина с онзи черен корвет преди двадесет години, не се е появявало нищо такова. Повечето от хлапетата, които се движат с коли, карат карамос като моя или четири по четири. Може да е някой външен. Някои от, да кажем, Викстън, който е чул, че на Ривър Роуд става екшън. Ако искаш, ще поразпитам.

— Ще съм ти задължен, Еди. — Колби се изправи — Благодаря за бирата. Аз ще тръгвам. Казах на Даяна, че излизам за около час.

— Съпругите май си падат по скандалчета, а? Обичат да държат мъжа под чехъл.

Колби вдигна рамене.

— Нямам нищо против.

Докато изричаше думите, осъзна, че това е самата истина. Нямахше нищо против Даяна да знае къде е, докато не е с нея. Със сигурност той самият искаше да знае къде е тя, докато не беше с него.

— Променил си се — забеляза Еди, докато вървяха с Колби край къщата.

— Всички се променяме.

— Но мисля, че си все така твърд като преди.

Колби се усмихна.

— Преди двадесет години не бях толкова твърд, Еди. Просто бях много по-млад. Не знаех какво искам от живота. А сега знам.

— А това прави ли нещата по-различни?

Колби го погледна. Еди обикновено не задаваше философски въпроси.

— Дяволски по-различни.

— Как? Мислиш, че си по-твърд сега, защото знаеш какво искаш ли?

— Може да се каже и така, Еди. Когато мъжът нареди приоритетите си, той е наясно кое си струва и кое не. И може да запази енергията си за важните неща.

Еди дълго вървя и мълча. Те приближиха маздата, паркирана на автомобилната алея. Еди намести камуфлажното кепе върху русата си коса.

— Аз имам някои нови приоритети напоследък.

— Радвам се да го чуя. — Колби отвори вратата на колата и седна зад волана.

Еди прокара ръка по покрива.

— Захванах се с нещо наистина добро този път, Колби. Наистина добро.

Колби вдигна поглед, след като включи двигателя.

— Страхотно.

Еди се приближи. В гласа му се долавяше вълнение.

— Нещо горещо, Колби. Наистина горещо. Може да се окаже най-важното, ударът, който чакам.

— Желая ти късмет. — Колби наистина му го желаше, но знаеше, че Еди Спунър щеше да търси своя удар в живота до деня на смъртта си. Звездните мигове на Еди винаги се разпадаха, преди още да се докосне до тях.

— Ще видиш — рече Еди тихо, но твърдо. — И ти, и всички останали в този затънт град. — Той отстъпи от колата. — Ще се оглеждам за черния корвет.

— Благодаря ти. Доскоро. — Колби превключи на скорост и прекара колата по коловозите и през дупките на автомобилната алея на

Еди. Осъзна, че има желание да избяга от лунното гробище. Тук не бяха погребани само стари коли. Много неосъществени мечти бяха погребани в двора на Еди Спунър.

Колби шофираше по безлюдното шосе и си мислеше за съдбата, късмета и приоритетите.

След малко той усети, че нещо става с шосето. И когато разбра причината, изсумтя и неохотно спря в страни от пътя. Защо винаги през нощта се пукаше гума и то на пет мили от най-близката бензиностанция?

Колби изключи двигателя и потърси фенера. Беше инструктирал Брандън винаги да го носи в жабката. После излезе от колата и унило огледа омекналата задна гума.

— По дяволите.

Щеше да закъснее. Надяваше се тя да не се притесни. След онази идиотщина на Ривър Роуд тя стана някак нервна. Е, поне Спектър беше с нея. Каквото и да говореше за глупавото куче, то можеше да защити Даяна.

Колби извади инструментите, които му трябваха, за да смени гумата.

Тъкмо махаше последните конзоли, когато тежкия стар кадилак на Маргарет Фулбрук спря на пътя зад него. Светлините му осветиха маздата. Хари Гедж отвори вратата и замислен излезе от колата. Беше сам.

Колби беше коленичил до гумата, но в ръката си държеше френския ключ. Хари се запъти към него. Бяха минали двадесет години, но той знаеше, че Хари е отмъстителен.

— Е, — провлече Хари, когато спря на около метър. — Нещо си зает, както виждам.

— Ще се забавя малко. — Колби продължи да работи, но с края на окото си наблюдаваше едрия мъж.

— Кадилакът ще остане тук, докато смениш гумата — рече Хари. — Фаровете му ще ти помогнат да виждаш по-добре.

— Благодаря — измънка Колби и пусна последната конзола в главината.

— Не на мен трябва да благодариш. Благодарни са старата госпожа Фулбрук. Тя ме инструктира да не ти създавам никакви

проблеми. — Хари се облегна на бронята на кадилака, тъмен и огромен силует зад облака от светлините на фаровете.

Колби не отговори. Помисли за миг и мушна френския ключ така, че извади спуканата вътрешност на гумата.

— Чу ли, Савагар? Казах, че старата госпожа Фулбрук не иска да ти създавам неприятности.

— Чух.

— Знаеш ли защо не иска неприятности? — попита Хари оживено.

— Не.

— Страхува се, че няма да ѝ позволиш да вижда твоето момче. Странно, а? Двадесет години изобщо не се поинтересува от хлапето. Изведнъж той се появява в града и тя е очарована от него. Сигурно е заради очите му. Досуц като на Синтия. Спомняш ли си тези очи, Савагар?

Колби не отговори. Искаше му се да хване френския ключ, но и с двете си ръце наместваше резервната гума. Помисли си, че щом Маргарет Фулбрук го е инструктирала да не влиза в схватка с него, то Хари Овена щеше да се подчини. Хари винаги изпълняваше нарежданията на Фулбрук.

— Старата Фулбрук си отива — продължи Хари. — Някой ден ще гушне букета. Напоследък я болят белите дробове. Лекарят не може да открие нищо. Но нали знаеш какво е да те болят дробовете?

Колби вдигна резервната гума и започна да я завинтва.

Точно тогава Хари скочи от сянката към светлините на кадилака със завидна за големината му бързина.

Колби пусна гумата и се извърна като се опита да се изправи на крака. Но не беше достатъчно бърз. Хари стовари юмрука си, в който държеше дълга тръба.

Както едно време, помисли си Колби. Докато се извърташе той избягна удара от тръбата върху главата си, но тя се стовари върху ребрата му. Прониза го болка. Той се простря на шосето и се изтърколи на една страна.

— Ето ти кофти удар, кучи синко — изръмжа Хари и отново замахна с тръбата. — От двадесет години чакам този момент.

Вторият удар мина на косъм от рамото на Колби. Той се вдигна на крака накуцвайки, в този момент пръчката удари настилката. Колби

бързо отстъпи назад. Огромният мъж отново го нападна.

Този път Колби избегна удара, но все още не беше стабилен. Успя да удари Хари с юмрук в огромното шкембе. Но Хари се стовари върху него и го събори на земята.

Колби едва удържаше тежестта на другия. Когато и двамата паднаха, Колби се хвърли настрани. Хари замахна с юмрук, защото ръката му, която държеше тръбата остана под тялото му. Месестата му ръка сграбчи лицето на Колби и той видя искри пред очите си.

Но Хари загуби предимство на земята. В продължение на няколко секунди лежеше като кит на сухо и дишаше тежко. Колби се изправи.

Без да губи време той се възползва от ситуацията. С основата на дланта си удари Хари в рамото. Онзи изкрещя пръстите му се свиха в спазми и изпуснаха тръбата.

Колби я ритна надалеч и се отдръпна. Той дишаше тежко и наблюдаваше как Хари бавно сяда.

— Да кажем, че сме квит — рече Колби, усещайки болката в тялото си.

Хари мълчеше. Той стана, мина край Колби, който не го изпускаше от очи, и тронаво тръгна към кадилака. Бавно се вмъкна на шофьорското място и тресна вратата след себе си.

Голямата кола потегли по пътя, издавайки сякаш стенание от претоварване на двигателя. Колби трябваше да скочи настрани от пътя му. След миг той взря поглед в задните светлини на колата.

Някои неща никога нямаше да се променят във Фулбрук.

Спектър вдигна глава от огромните си лапи и се прозя въпросително, докато Даяна крачеше напред-назад във всекидневната. Тя погледна кучето.

— Преча ли ти?

Спектър премигна сънливо и отново положи глава върху лапите си. Знаеше кога да си затваря устата. Но остана с отворени очи, за да наблюдава Даяна.

— Досега трябваше да се е прибрал. Ако се напива с онзи Еди Спунър, кълна се, ще му дам да разбере, когато се появи. — Тя гневно погледна кучето. — Разбираш ли, че аз дори не знам дали не излиза с момчетата и не остава с тях до полунощ. Той ми е съпруг, а аз не знам

и половината за него от това, което трябва да знам. Сигурно съм била не на себе си, за да се омъжа за него толкова бързо.

Спектър помахаша опашка един-два пъти в знак на съгласие.

— О, ти си предубеден. Не хареса Колби още щом го видя.

Спектър бързо наостри и свали уши. Повдигна муцуна в очакване и обърна глава към външната врата.

Даяна проследи погледа му. След няколко секунди чу шум от двигателя на маздата. Въздъхна от облекчение и се почувства отмаляла. Побърза към външната врата, отвори я силно и изхвърча на входната площадка.

— Крайно време беше да се прибереш, Колби Савагар — обяви тя звънливо, когато вратата на колата се отвори.

— Къде беше? Знаеш ли колко е часът? Почти полунощ. Изкара ми ума. Каза, че излизаш за около час.

— Приятно ми е да знам, че съм ти липсвал — рече Колби и бавно излезе от колата. С една ръка се подпря на вратата. — Между другото, не е станало полунощ. Едва десет часа е.

— Е, имам чувството, че е по-късно. Какво прави? Посети местната кръчма с Еди и няколко стари приятелчета ли?

— Случайно срещнах един стар познайник, след като си тръгнах от Еди. Но той не ме почерпи с бира. — Колби тресна вратата на колата и се запъти към входната площадка.

Даяна присви очи.

— Какво ти има? Пиян ли си?

— Не, госпожо. — Колби се държеше с ръка от едната страна. Очите му оставаха в сянка. — Винаги ли когато се прибера късно, ще ме подлагаш на инквизиция'?

— Не знам — отвърна Даяна. — Не зная какво се прави в такава ситуация. Не трябва ли точно това да правят съпругите.

— По дяволите, ако знам. Минаха двадесет години откакто за последен път имах съпруга. — Той стъпи на най-долното стъпало и изкриви лице от болка.

— Колби, това е нелепо. Къде беше?

— Навън — лаконично заяви той и се заизкачва по стъпалата.

— Какво си правил?

— Нищо.

— Помогни ми, Колби, аз... — Тя избухна, ужасена от гледката на лицето му. — Какво се е случило?

— Казах ти, срещнах случайно с един стар познайник — Колби успя да се усмихне. — Или по-скоро той ме срещна.

Даяна го погледна ужасена.

— Кой?

— Хари Овена.

— О, Боже. — Тя се отърси от моментния шок и се спусна да хване ръката на Колби.

Той си пое дълбоко въздух.

— Внимателно, скъпа. Боли ме повече, отколкото преди.

— О, бедничкият ми Колби. Какво ти направи това копеле? Как смее да те удря така? Ще взема адвокат. Ще се обадя на полицията. Ще го пратя в затвора до края на живота му. Дай да ти помогна. Подпри се на мен.

Устните му се изкривиха иронично.

— Ако се облегна, и двамата ще се проснем на площадката. Успокой се. Мога и сам да вляза вътре. Нали успях да довърша смяната на гумата и шофирах до тук?

— Трябвало е да сменяш гума в това състояние? — Даяна беше бясна. — Какво се е случило? Къде си бил?

— На връщане от Еди Спунър. Наложил се да спра и да сменя гумата. Хари минавал наблизо и видял, че имам проблем. Почувствал се задължен да спре и да усложни проблемите ми.

— Трябва да го шибат с пръчка. Виж какво ти е сторил. Ти кървиш.

— Ожулих се малко, когато паднах на шосето.

— Съборил те е на шосето? Колби, няма да търпя такова нещо. Няма да допусна някой да се отнася с теб така.

— Така ли? — Колби я погледна с изучаващ поглед, докато тя го водеше през вратата.

— Няма да позволя. Ще се обадя на адвоката утре сутрин и ще осъдя този дебел овен. Как смее да се отнася с теб така?

— Има ми зъб отдавна. Разказах ти за времето, когато го натупах преди двадесет години.

— Това не му дава право да те бие по този начин. О, Колби, само се погледни — възкликна тя отчаяно. — Кървиш и едва се движиш.

— Удари ме в ребрата с тръба.

— Тръба? — Даяна беше ужасена. — Трябва да отидем на лекар.

— Мисля, че нямам нищо счупено — бързо отвърна Колби. — Просто имам нужда от малко почивка.

— Трябва да отидеш на лекар — твърдо заяви Даяна. — Ще те закарам.

— Скъпа, мисля, че няма да мога да издържа да се друсам в колата повече — тихо каза Колби. — Всъщност, дори не знам дали ще мога да изкача тези стъпала до леглото. Ще ми помогнеш ли?

Даяна погледна загрижено стъпалата.

— Може би е по-добре да останеш тук долу на дивана. Ще донеса от банята нещо да дезинфекцирам раните. Ще ти донеса таблетки, които използвам при менструални болки. Може да помогнат.

— Сигурна ли си? Последното нещо, което ме интересува сега, са менструални болки.

— Добре действат и при главоболие — увери го тя. — Ще ги донеса няколко таблетки. Седни тук. Не искам да се опитваш да изкачваш стълбите.

Колби седна на дивана с нейна помощ. Хвана се за ребрата и я погледна с изражение на благородно страдание.

— Много съм ти благодарен, скъпа.

Даяна се зае да намества възглавниците, за да му е по-удобно.

— Просто не мога да повярвам, че човек може да направи такова нещо. Какво нищожество е този Хари!

— Споделям чувствата ти. — Той внимателно легна на дивана, като тихичко стенеше.

— Не мърдай. Връщам се веднага.

— Не се притеснявай. Никъде няма да ходя.

— Сигурен ли си, че няма да издържиш да те закарам до града до дежурния лекар?

— Повярвай ми, това ще ме съсипе.

— Може би ще успея да повикам лекар тук.

— Няма шанс. Фулбрук е поизостанал във времето, но обзалагам се, че местните лекари са усвоили най-новата медицинска практика и не ходят по домовете.

— Мога да извикам линейка.

— Не, няма да извикаш линейка.

Даяна се поколеба за миг. Искаше ѝ се да намери лекарска помощ. После се втурна нагоре по стълбите към банята, за да потърси медикаменти за първа помощ.

През следващия час тя се постара да е удобно на Колби и проклинаше Хари Гедж. Колби търпеливо понасяше болката, но очевидно тя беше непоносима.

— Извини ме, че ти се развиках, когато се прибра — помоли тя смирено, докато приготвяше чайник с чай за него.

— Няма нищо — великодушно рече Колби. Той се надигна внимателно, за да поеме от ръцете ѝ чашата с чай.

— Съжалявам, че те разтревожих, като се прибрах късно.

— Предполагам, че съм малко изнервена след това, което се случи на Ривър Роуд.

— Аз също. Всъщност, мисля, че ще прекъснем лятната си ваканция в този живописен Фулбрук Корнърс.

Тя го погледна изненадано.

— Така ли? Защо? Ти искаше да прекараме цялото лято тук.

— Мога да довърша „Кървавата мъгла“ и в Портланд.

— Колби, не разбирам. Какво те кара да променяш решението си така внезапно? Заради нападението на Хари тази нощ ли?

— Не точно. Най-после започнах да си задавам въпроса, който всички ми задават.

— Кой въпрос?

— Защо по дяволите, се върнах във Фулбрук Корнърс след всичкото това време?

— Имаш ли отговор? — тихо попита Даяна.

— Онази вечер казах на Джил, че сигурно се върнах, за да се срещна с теб. Е, срещнах те и се ожених за теб. Така че, тръгваме, веднага щом мога да се движа, без да имам усещането, че ще се разпадна.

— Колби, толкова ме е яд да те виждам, че страдаш. Искаш ли още чай?

— Не, благодаря, скъпа.

— Помагат ли ти хапчетата против болки?

— Болката ми не е менструална, така че нищо чудно, че не действат така добре.

ШЕСТА ГЛАВА

Колби лежеше още свит на дивана, когато на другия ден по обяд пристигна Джил Торп. Той вдигна поглед от записките си върху „Кървавата мъгла“ и се усмихна иронично зад гърба на Даяна, докато тя отваряше вратата. Джил забеляза усмивката и вдигна рошавите си посивели вежди, но не каза нищо.

— Толкова се радвам, че се отбиваш — рече Даяна и покани Джил в стаята. — Когато видях съпругата ти пощата днес сутринта, ѝ казах, че съм убедена, че нещо трябва да се направи. Колби изрично ми нареди да не казвам на никого, но като видях Ивлин, не се стърпах. Заповядай, седни. Ще донеса кафе. — Тя погледна към Колби. — Искаш ли още една чаша, Колби?

— Благодаря, скъпа. С удоволствие. И още малко от онези бисквитки, които купи от магазина?

— Връщам се веднага. — Тя забърза към кухнята.

Джил потупа Спектър и седна удобно в креслото от другата страна на дивана. Погледна към Колби одобрително.

— Е — рече сухо Джил, — доколкото разбирам, ти благородно си страдаш, след като си станал жертва на жесток, безпричинен побой.

— Познаваш ме. Джил. Може да съм всичко останало, но съм и благороден.

— Аха. — Той насочи поглед към празния поднос, поставен близо до дивана, към купа книги и списания, подредени върху масата, внимателно наредените възглавници и празната кафена чаша. — Знаеш ли какво си мисля?

— Какво?

— Мисля, че току-що си открил една от малките радости на брачния живот и ѝ се наслаждаваш. Някога, преди да те е обгрижвала така жена, Колби?

— Не си спомням такова нещо — откровено отвърна Колби. И се усмихна. — Мъжът лесно свиква.

— Изглежда ти понася, както водата на патицата. От това, което разбрах, предположих, че си на смъртно легло, но нямаш вид на човек, който всеки момент ще предаде Богу дух. Какво всъщност стана?

— Няколко ожулвания и още толкова по ребрата. Няма счупено. Малко ме боли, но Даяна ми дава някакви женски лекарства. И ми действат добре.

— Женски лекарства ли? Това пък какво е?

— Познай.

Изражението на Джил се проясни.

— Разбирам, от онези.

— Да, от онези.

— И действат ли? — попита заинтригуван Джил.

— Както казах на Даяна, нямам менструални болки.

— Сигурно е голямо облекчение за теб. Искаш ли да ми кажеш какво се случи снощи?

— Даяна не е ли разказала всичко на Ивлин? Разбрах, че добре са си побъбрили в пощата тази сутрин.

— Надявам се, не си сдъвкал Даяна, като си разбрал, че е говорила с Ивлин. Тя наистина е разстроена.

— Знам. Затова не ѝ се разкрещях, когато ми призна, че се срещнала случайно с Ивлин и ѝ изпяла всичко. — Колби се изсмя. — Трябваше да я чуеш как ми се разкрещя снощи, когато най-накрая се прибрах. Мислела си, че съм се запил. Наистина беше започнала да ми вдига кръвното, но изведнъж разбра какво се е случило.

Джил го погледна, развеселен.

— Съпругите са склонни да вдигат скандали. Когато престанат да се суетят за такива неща, тогава е ред на теб да се притесниш. Та какво се случи снощи?

Колби вдигна рамене и смръщи вежди, щом ребрата му запротестираха.

— Всичко стана много бързо. Хари ме сгащи сам докато се връщах от Спунър. Сменях гумата.

— Не е най-удобната поза, когато Хари е наблизо.

— Да. Разбрах. Опита да се възползва от възможността да си отмъсти за едно време. Сякаш историята се повтори от преди двадесет години.

— Кой спечели този път?

— Беше равен мач. Окуражих Хари, че трябва да е до волен от резултата.

— Съмнявам се, че ще е доволен. Имал е удобен случаи да те намери на безлюден път, докато сменяш гума.

Колби дълго гледа Джил.

— Да, и на мен ми хрумна същото. Сигурно ме е проследил до Спунър. Може да е сложил нож в някоя гума, докато с Еди пиехме бира в задния двор. После е тръгнал след мен, изчаквайки да открия, че имам спукана гума.

— Искаш ли да поговоря с Рой Барнс?

— Не, защото нямам намерение да предприемам нещо. Случилото се е между Хари и мен, и има давност двадесет години. Няма нищо общо с Барнс или когото и да бил друг.

— Предполагам, че така ще решиш. Но може да имаш проблем, докато убедиш Даяна да забрави историята. Тя не е на себе си.

— Мога да се оправя с Даяна.

— Кой каза, че можеш да се справиш с Даяна? — Тя му хвърли унищожителен поглед от кухненската врата. В ръце държеше поднос с чаши. — Колби, това не е въпрос на мъжество, става въпрос за закона. Няма да позволя този овен да те налага, и да се измъква все едно нищо не е станало.

— Скъпа, — успокоително рече Колби, — няма защо да се разстройваш повече затова. Всичко приключи.

— Далеч не е приключило.

Джил се намеси:

— Ако това ще те утеши в някаква степен, Даяна, снощи Хари не се е отървал невредим. Видели са го да влиза с кадилака на Маргарет Фулбрук в града тази сутрин. Изглеждаше здраво ожулен от падането върху настилката. Разбирам, че мачът е приключил наравно.

— Това не е професионален бой за награди — разгневи се Даяна. — А съвсем определено безпричинно нападение.

— Даяна, мисля, че трябва да взема още една таблетка — бързо рече Колби. — Ще ми донесеш ли една и чаша вода?

Вниманието ѝ тутакси се насочи към състоянието му.

— Разбира се. Джил, заповядай, вземи си кафе. Връщам се след няколко минути. — Тя остави подноса и забърза към стълбите.

Джил я проследи нагоре по стълбите и бързо се усмихна на Колби.

— Не можеш вечно да се преструваш на ранения герой. Рано или късно раните ти ще зараснат.

— Междуременно ще се възползвам от всяка възможност, която ми се предоставя. Между другото, Джил, с Даяна заминаваме след ден-два.

— Мислех, че ще си тук цяло лято.

— Промених решението си.

— Заради Хари ли?

— По дяволите, не, не заради Хари. — Колби вдигна чашата си с кафе. — Заради нещо друго. — И разказа на Джил накратко за случилото се на Ривър Роуд.

— Черен корвет? Не се сещам за някой, който шофира такъв наоколо — замислено рече Джил.

— Еди Спунър също не се сеща.

— Той ще знае, ако наоколо има такава кола.

Колби кимна.

— Да, но самият факт, че той нищо не знае, ме тревожи. Много прилича на историята с номерата, които някой устройваше на Даяна, докато живееше в онази къща.

— Все още ли смяташ, че не само приятелката на сина ти е замесена в онези инциденти?

— Не знам, Джил. Само знам, че онези номера някак се връзват с проклетникът, който се надпреварваше с нас на Ривър Роуд. Може някой друг, освен Хари Гедж, да ми има зъб, и ако е така, този няма да ни нападне открито като Хари. Той заплашва Даяна. Трябва да я изведе оттук.

— Разбирам те. И аз бих направил същото, макар че всичко е толкова неясно.

— Нали ще държиш под око ситуация, в случай, че нещо ново се появи?

Джил кимна с мрачно изражение.

— Ще ти се обадя, ако разбере нещо.

— Благодаря.

Внезапната тишина на горния етаж накара Колби да погледне през рамо. Даяна стоеше на площадката с шишенцето с хапчета в ръка.

Тя го гледаше с широко отворени очи, а той се зачуди какво точно беше дочула.

— Колби?

Той се усмихна насърчително и каза първото нещо, за което се сети, и което щеше да я разсея:

— Успокой се, скъпа. Нали искаше да се върнеш на работа в „Карутърс и Иейл“?

Зовът на пещерата беше по-силен от всякога. Трябваше да остане. Разкъсвана между отчаяната, безмълвна необходимост и потребността да избяга, тя се вкопчи в задаващата се гореща пролет. Нищо не можеше да направи, докато войнът не се върнеше за нея. Беше безпомощна.

Нозете ѝ бяха влажни. Погледна надолу и видя, че някаква течност се стичаше по пода на пещерата към входа. Течността беше кърваво червена и се стичаше между бедрата ѝ.

Скоро болката щеше да се появи. Толкова се боеше от болката.

Даяна отвори рязко очи. Полежа неподвижна за известно време, като се опитваше да се върне в реалността на спалнята си в Портланд. Изминаха две седмици, откакто Колби доведе нея и Спектър в града. От седмица ходеше на работа в „Карутърс и Иейл“.

Изчака още няколко секунди, но повече не удържа.

— Колби? Буден ли си?

Той измърмори:

— И ти ли?

— Става абсурдно. Никой не сънува такива сънища. Мистериозни.

Той се обърна към нея, прозя се и я притисна силно. Погали я с ръка с познатата, сънлива чувственост.

— Успокой се, скъпа. Малко необичайно е, но не е нещо, за което си струва да се тревожиш. Казах ти вече, сънувам този сън за онази проклета пещера от двадесет години.

— Но познавал ли си някого, който да има същите сънища?

— Не. — Той се наведе и с нос погали извивката на шията ѝ. Кракът му лежеше върху бедрата ѝ. — Но и с никого не съм оставал през нощта там, освен с теб. А, освен това, нямам навик да обсъждам

сънищата си с други хора. Как бих могъл да знам дали някой друг сънува същите сънища, ако сам той не пожелае да ми каже?

— Не е нормално, Колби.

— Може би всички брачни двойки споделят сънищата си.

— Ако това беше така, все нещо щяхме да сме чули — отвърна Даяна.

— Може би сме уникални. — Ръката му се плъзна по вътрешната част на бедрото ѝ, а устните му проследиха гънката на гърдите ѝ, която се криеше в дълбокото деколте на нощницата ѝ.

— Колби, опитвам се да говорим сериозно.

— Може ли сутринта? Сега съм малко зает.

Даяна се засмя тихо. Безсрамното му желание разпръсна смута от съня ѝ.

— Почти два часа е. Трябва да заспиваме.

— Бързо ще го направя.

Ръката му се плъзна между краката ѝ.

— Не, няма да го направиш бързо. — Даяна го блъсна леко по раменете. Той легна по гръб, а очите му светеха в тъмнината.

— Така ли? — попита той.

— Да. Ще го направиш хубаво и бавно. — Гърдите ѝ докоснаха голото му тяло, а устните ѝ намериха неговите.

Но не всичко беше така, както каза Даяна, помисли си тя на следващата сутрин, докато се обличаше за работа. В леглото Колби ѝ създаваше уют, но можеше да бъде и непреклонен. Тя се научаваше по трудния начин, че бракът изисква голяма доза адаптиране. Според нея, само тя полагаше такова усилие.

Колби така и не ѝ даде основателно обяснение защо напуснаха Фулбрук Корнърс преди края на лятото. Знаеше, че е неспокоен заради номерата, които ѝ устройваха, и си мислеше, че е много по-загрижен за надпреварата онази нощ на „Ривър Рауд“, отколкото си признаваше, но отказа да обясни нещо повече.

— Просто хлапета, които играят опасна игра — накратко каза той, когато тя го застави. — Какъв е проблемът? Нали искаше да се върнеш на работа възможно най-бързо. Ето твоят шанс.

Тя се радваше, че заминават за Портланд, но не поради причините, които той беше обяснил. Вярно, че сега, когато беше взела решение, желаше да започне работа колкото се може по-скоро, но докато излизаха от Фулбрук Корнърс, тя единствено чувстваше облекчение, че се отдалечават от Хари Овена.

Отказа се от опитите си да накара Колби да го дава под съд, но това не я правеше щастлива.

Даяна въздъхна и се огледа в огледалото. Все още повечето от скъпите ѝ делови костюми ѝ ставаха, но съвсем скоро щеше да се наложи да купува дрехи за бременни. Първите промени в тялото ѝ вече бяха явни.

На Колби му доставяше огромно удоволствие да ги наблюдава, но тя ги намираще за смущаващи. Винаги се беше грижела фигурата ѝ да е безупречна като прибъгваше до диети и упражнения. Но сега тялото ѝ изглежда следваше собствената си линия. Още един пример за това, как собственият ѝ живот ѝ се изплъзваше от контрол, откакто срещна Колби Савагар.

Нищо нямаше да е същото.

Няколко минути по-късно тя влезе в кухнята, когато Колби слагаше съдовете в съдомиялната машина. Той вдигна поглед и я огледа от главата до петите, наслаждавайки се на кафявите ѝ коси, малките златни обици, кремавия костюм и копринената блуза, и кремавите обувки в тон с костюма. Той се усмихна собственически.

— Чудя се имаш ли представа колко заплашително професионален вид имаш, когато се облечеш за работа — каза той, затвори съдомиялната машина и се облегна на плота. — Амазонка — воин от двадесети век.

— Ти изплашен ли си?

Усмивката му се разтегна жадно и той склучи ръце на гърдите си.

— Имам ли вид на мъж, който ще се изплаши от една амазонка? Особено, когато аз съм виновен, тя да е бременна?

Даяна се приближи, полюшвайки бедрата си, за да привлече вниманието му. Спря се близо до него и потупа устните му с лакираните си нокти.

— Господин Мъжага, а?

Той вдигна рамене изящно и срамежливо.

— Какво да кажа? Когато му се случи на мъжа такова нещо, той се перчи.

— Ако те видя да се перчиш пред други жени, ще ти покажа каква амазонка мога да бъда. — Даяна си пое бързо въздух. Все още любовните игри ѝ бяха нови.

Колби тутакси присви очи. Не направи опит да прикрие блясъка на мъжко задоволство в погледа си. Гласът му се сниши и прозвуча дрезгаво и сексапилно.

— Харесваш ми, когато станеш примитивна и ревнива.

— Така ли?

— Да. Възбуждаш ме. — Той сложи ръце на талията ѝ. — Какво ще кажеш за един бърз сеанс, преди да тръгнеш за работа?

— Трябва да довършваш книгата си, а аз закъснявам. — Тя бързо го целуна и се отдалечи. Миглите ѝ игриво се снижиха, когато каза:

— Остави на мен, приятелче. Ще се видим по-късно. Гледай да не влизаш в разпра със Спектър. — Тя се обърна и тръгна да излиза от кухнята.

— Спектър не е толкова тъп, колкото го мислех преди. Откакто му просветна, че сега бисквитите му зависят от мен, преговаря за мир.

— Не злоупотребявай с властта си, Колби. Никой не харесва тираните. — Даяна се наведе и погали ушите на Спектър, който се завтече да я изпрати.

Гласът на Колби я спря точно на вратата. Тонът му не беше нито възбуждащ, нито сексапилен.

— Даяна, гледай да свършиш днес на време. Цяла седмица се прибираш все по-късно и по-късно. Краун се опитва да ти наложи да работиш извънредно. Не ми харесва.

Даяна го погледна с ръка на дръжката на вратата.

— Сега върви един важен проект — обясни тя. — Изготвяме шестмесечни финансови прогнози.

— Искаш да кажеш, Краун те използва ти да ги изготвиш.

— Колби, това ми е работата.

— През годините, когато си работила за „Карутърс и Иейл“ си им посветила достатъчно часове извънреден труд. Виж как ти се отплащат.

— Знаем, но е важно.

— Съмнявам се. Краун се опитва да те ангажира отново. Знае как да действа и го прави.

Даяна се почувства подразнена.

— Не ставай смешен. Той има нужда от хора за проекта.

— След четири и половина няма нужда от теб. Довечера свърши навреме, Даяна. В противен случай, той ще продължи да настоява за още и още допълнителни часове работа.

— Откъде знаеш? — Дълбоко в себе си тя се боеше, че Колби е прав.

— Разбрах що за човек е и не го харесвам. Той е използвач. Вменил си е, че може да те използва. Искам да съм сигурен, че разбира, че вече това не е възможно. Вече не.

— Но, Колби...

— Ти си бременна жена и си имаш съпруг. Сега имаш други приоритети. Довечера си ела на време.

Тя ядосано вдигна брадичка.

— Нека изясним някои неща, Колби. Само защото си ми съпруг, не означава, че можеш да ми нареждаш как да водя професионалния си живот.

— Някой трябва да го направи. Изглежда ти сама не можеш да се справяш с това.

Тя рязко отвори вратата и излезе в коридора, бясна. Ако не се притесняваше, че ще обезпокои съседите, с удоволствие би треснала вратата зад себе си. Но вместо това, тя я затвори тихо. После закрочи ядосано по коридора към асансьора и натисна рязко бутона.

Да си омъжена се оказа сложно нещо. Колби ставаше прекалено много деспотичен. Беше нахален, с претенции и собственическо чувство. И ненавиждаше Арон Краун.

Това, което усложняваше ситуацията, беше фактът, че Даяна донякъде беше съгласна с него за шефа си. Краун бързо се връщаше към познатия маниер да използва уменията ѝ, както му е угодно.

В миналото тя му сътрудничеше, защото вярваше, че работи за собственото си бъдеще в „Карутърс и Йейл“. Сега знаеше, че това не е така, но чувството ѝ за професионализъм беше дълбоко вкоренено в нея. Винаги е работила усърдно, още от училище. Трудно ѝ беше да каже на шефа си, че не може да работи допълнително, както той очакваше от нея.

Но още по-трудно ѝ беше да се обажда на Колби всеки следобед, за да му каже, че ще закъснее малко.

От една страна, трябваше да признае, че Колби има право. Но от друга страна, Даяна не беше склонна да си го признае. Твърде дълго беше управлявала живота си сама, за да може сега да отстъпи това право на някого другиго, особено на мъж.

Назряваше сблъсък, който тя неистово искаше да избегне.

Пътуването от нейния жилищен квартал до центъра, където бяха офисите на „Карутърс и Йейл“, отнемаше двадесет минути. Тя паркира буика и влезе в асансьора. Помисли си колко лесно се върна към ежедневието на старата си работа.

Сякаш всичко е било в очакване да се завърне. Най-малкото, странно беше, че доста проекти закъсняваха с по два месеца. Това беше една от причините, поради които тя работеше до късно цяла седмица. Нейният професионализъм не ѝ позволяваше да изостава с работата.

По обяд Даяна вдигна поглед от бюрото си и видя познато лице.

— Искаш ли да отидем на обяд или ще работиш и през обедната почивка и днес? — попита Мили Суини.

Даяна се усмихна със съжаление. Беше работила с Мили почти две години и я харесваше. Двете жени бяха почти на една и съща възраст и много от интересите им бяха сходни.

— Де да можех, Мили, но днес трябва да свърша това резюме.

— Не разбирам защо — директно отвърна Мили. — Седи си тук, от деня, в който ти излезе в отпуск.

Даяна се облегна на въртящия се стол и замислено се вгледа в приятелката си.

— Разбирам. Имаш ли някаква представа защо?

— Разбира се. Ела да обядваме и ще ти обясня — оживено рече Мили.

Даяна се поколеба и се изправи.

— Става.

Петнадесет минути по-късно двете седяха в един оживен ресторант, където се хранеха хора от бизнеса. Даяна сложи на масата менюто си.

— Добре, Мили, казвай. Защо всичко в офиса е в такава бъркотия?

— Просто е за обяснение. Ще ти дам три възможности да познаеш, като първите две не се броят.

— Не искам да познавам, Мили.

— Добре, ще ти кажа направо. Нещата спряха в деня, когато си тръгна и оттогава едва-едва кретат. Краун просто се опитваше да свързва двата края, докато те чакаше да се върнеш. Той изостави повечето от важните дела, като се надяваше, че ще се върнеш скоро. Изобщо не очакваше, че ще забавиш толкова дълго. Не осъзнаваше, че така ще се разстроиш, че не получи повишение. Това го шокира неимоверно.

Даяна се намръщи.

— Сигурно е знаел как ще се почувствам, след като не получих повишението.

Мили се усмихна със съжаление.

— Ти не разбираш психиката на мъжа бизнесмен, милинка. Признавам, че и аз невинаги я разбирам, но след като си тръгна някои нюанси в мисленето на Краун станах съвсем ясни.

— Например?

— Например фактът, че той искрено е вярвал, че ще останеш дори, след като са ти отказали повишение. В края на краищата, настоящата ти работа е добра. Ти си стигнала по-далеч от другите жени служителки в „Карутърс и Иейл“ и според него трябва да си дяволски благодарна. Винаги си демонстрирала лоялност към компанията. Винаги си се старала за имиджа на шефа. Ти си идеалната делова жена. Как е могъл да знае, че дълбоко в себе си ще се обидиш, когато ти отказаха повишение?

— Какво е очаквал, че ще направя? — попита Даяна.

— Да продължиш да играеш ролята на трудолюбива и вярна служителка, и да си благодарна, че си стигнала толкова далеч — отвърна Мили.

Даяна се втренчи в нея и без да иска на лицето ѝ се появи малка, печална усмивка.

— Не ти ли напомня за класическата роля на добра и вярна съпруга, която благодари на звездите, че има венчален пръстен?

Мили се усмихна.

— Точно това очакват мъжете от жените в света на бизнеса, да се държат като съпруги. Ние трябва да се обличаме добре, но сме длъжни

да проявяваме почитателност към мъжете, да работим здраво и да нямаме твърде много изисквания. А в някои случаи, мъжете шефове дори се сърдят, когато им откажеш да легнеш с тях. Но най-вече, ние трябва да си знаем мястото и да си стоим там. Хайде, Даяна, и на теб, както и на мен, всичко това ни е известно. Ти не си наивна.

— Знам. Но си мислех, че нещата ще са различни с Арон Краун. Той винаги е изглеждал толкова отзивчив.

— Причината, поради която Арон се издигна толкова бързо през последните четири години и взе и теб със себе си, е защото ти му помогна да си изгради легендарен имидж. Истината е, че той е просто още едно хубаво лице. Такъв е, какъвто е, защото има хора като теб, които да правят имиджа му.

— Осъзнавам го, но въпреки това си мислех, че ще получа това, което исках от споразумението.

— Няма изгледи. Присвоил си е лаврите в отдела ни. И ти, и аз, знаем, че не е човек, който би отстъпил славата си. Защо ръководството да те повишава, когато те вярват, че заслугата е на Краун? Освен това, кой би повярвал, че благодарение на една жена са се случили всичките тези промени?

— Признавам, че ми беше любопитно как ще се справи Арон без мен, но честно казано, предположих, че ще намери някой, който да ме замести.

— Той не е търсил друг — отвърна Мили.

— Толкова сигурен ли е бил, че ще се върна?

— Да. Толкова. И е бил прав, нали?

Даяна бавно се усмихна.

— В известна степен.

— Какво означава тази усмивка?

— В живота ми настъпиха някои промени, откакто напуснах „Карутърс и Йейл“, Мили.

— Знам. Омъжила си се. Нека ти кажа, че това му дойде като шок. Той беше стъписан, когато научи.

— Това не е единствената промяна. Бременна съм.

Мили остана с отворени уста.

— Какво?

— Добре ме чу. Върнах се в „Карутърс и Йейл“, защото исках да работя, докато се роди детето. После ще напусна окончателно.

Очите на Мили светнаха и се засмяха.

— Краун знае ли?

— Не. Но съм сигурна, че ще разбере, когато започна да нося дрехи за бременни в офиса.

— И няма да се върнеш да работиш за „Карутърс и Йейл“, след като родиш?

Даяна поклати глава.

— Няма начин. След отпуската си нямах намерение да се връщам. Търсех си работа. Защо ще поискам да работя тук постоянно? За жените няма бъдеще в „Карутърс и Йейл“.

Мили се усмихна.

— Разбира се, осъзнаваш, че това е идеалното женско отмъщение. Краун ще се побърка, щом разбере, че си тук, докато се роди бебето. Веднага ще се заеме да те убеждава да промениш решението си.

— За бебето ли? Малко късно е за такова нещо.

— Не, Даяна — търпеливо отвърна Мили, — не за бебето. За завръщането ти на работа веднага, след като свърши отпускът ти по майчинство.

— Няма начин — спокойно рече Даяна.

Мили се вгледа в нея за миг и хвана вилицата си.

— Как върви брачният живот?

— Ти трябва да знаеш по-добре. Омъжвала си се два пъти.

— Така е, но все още ми е любопитно. По някакъв на чин винаги съм мислила, че ти ще избегнеш тази съдба. Никога не си се интересувала от брака.

— Нещата се променят — измънка Даяна.

— И си забременяла толкова бързо. Това също ме изненадва. Мислех, че не си от типа жени, които си падат по майчинството.

— И аз не предполагах — сухо призна Даяна. — Уверявам те, бях шокирана, колкото всички останали.

Нещо в тона ѝ сигурно беше провокирало Мили. Тя погледна Даяна и лека усмивчица се заформира на лицето ѝ.

— Не — каза Мили. — Не ми казвай, че е било случайно? На твоята възраст? И реши да се омъжиш, само заради това? Никой не прави така в наше време.

— Имам новини за теб, Мили. Все още се намират мъже, които държат да действат коректно.

— И този, от когото си забременяла, е от този вид ли?

— Аха.

— Чудя се има ли още такива като него — замечтано отвърна Мили.

В четири и петнадесет същия следобед Арон Краун застава на вратата на офиса на Даяна. Флуоресцентната светлина се отразяваше върху русата му глава и белите му зъби, когато се усмихна.

— Още един дълъг ден, Даяна. Надявам се, нямаш нищо против да поостанеш още няколко часа. Този доклад закъснява вече с няколко седмици. Бих искал да е на бюрото на Ренсли в сряда сутринта.

Даяна си пое въздух. Знаеше, че ще се случи. Но освен това, знаеше, че не може да вдигне слушалката и да каже на Колби, че ще закъсне отново довечера.

— Съжалявам, Арон, тази вечер няма да мога да работя до късно. — Тя се опита да се усмихне приятелски. — Изискванията на брачния живот, нали знаеш.

Арон изглеждаше притеснен.

— Този доклад е много важен, Даяна. Знаеш, че е така.

— Утре сутрин ще се заема първо с него — увери го тя. — До петък ще го приключа.

— Ренсли ще се впечатли от отдела ни, ако го подготвим до сряда.

Даяна го погледна и за първи път усети необичайно чувство за свобода. Тази работа не беше най-важното нещо в света. Веднъж вече я беше напускала и възнамеряваше да я напусне отново след няколко месеца. Не се налагаше да се съобразява с тихата настоятелност на Арон Краун.

— Каж ми нещо, Арон. От кого ще се впечатли той, ако получи доклада до сряда? От теб или от мен?

В изражението на Краун проблесна гняв.

— Какво искаш да кажеш? Знаеш, че винаги съм споделял лаврите с персонала си.

— Очевидно това не беше достатъчно за повишението ми. Да наречем нещата със собствените им имена, Арон. В тази работа за мен

няма нищо. Защо да си правя труда да работя извънредно, за да можеш да представиш доклада на Ренсли до сряда ли?

Арон беше напълно стъписан.

— Мислех, че си професионалист, Даяна.

— Да. И моето професионално мнение е, че това е бита карта. Затова ще работя толкова часове, колкото ми плащат. Никакви извънредни часове повече. Имам други неща в живота си.

— Какво ти става? — рязко попита той. — Това не си ти. Никога преди не си имала такова отношение.

— Предполагам, че бракът ме е развалил — каза тя. Гневът му я забавляваше. Погледна часовника си. — Имам още десет минути. Как предпочиташ, да работя върху доклада или да си бъбрим с теб през оставащите десет минути?

— За кого се мислиш, по дяволите? — избухна Арон.

— Същият човек, който винаги съм била, но в живота ми станаха няколко промени. Налага се да пренаредя приоритетите си.

— Какво става? Нямах търпение да се прибереш у дома и да си легнеш с новия си съпруг ли? Това ли е? — Арон пристъпи в офиса. На лицето му тлееше гняв. — Трябваше да ми кажеш преди месеци, че не получаваш в леглото това, което искаш. Аз щях да се погрижа. Винаги си изглеждала дяволски студена. Останах с впечатление, че сексът не те интересува.

— Престани, Арон — рязко отвърна тя и се изправи, за да вземе сакото и чантичката си. — Ти си се побъркал.

— По дяволите, искам доклада до сряда.

— Тогава се налага да оставаш и да работиш до късно. — Тя започна да облича сакото си.

— Не можеш да ми сториш това, малка уличнице.

Той посегна към нея. Даяна се стъписа щом усети ръката му върху рамото си и изпищя, повече от изненада, отколкото от болка. Когато се обърна, видя Колби на вратата зад Арон.

— Махни ръцете си от нея, копеле такова — изръмжа Колби. Той влезе през вратата и се нахвърли върху Арон Краун.

СЕДМА ГЛАВА

— Колби, не, не го удряй. Не искам да те наранят отново. — Даяна сграбчи ръката на съпруга си. Той я отблъсна като мръсно коте.

— Ах ти проклет... — Заслепен от ярост, изкрещя Арон, когато Колби го завъртя и го сграбчи за рамото.

Но Колби изглежда не усети удара, а блъсна Арон към стената. Краун се удари в нея с тъп звук и се свлече на колене.

— Вземай си нещата — каза Колби на Даяна. — Вземи всичко, което ти трябва. Няма да се връщаш повече тук. — Той я погледна така, сякаш очакваше спор.

Даяна нищо не каза. Облече се, събра няколко свои лични вещи от чекмеджетата на бюрото и взе чантата си. После хвана една червена писалка и написа оставката си върху доклада, който подготвяше за Арон.

Краун се надигна като се подпираше на стената. Той хвърли на Колби яростен поглед и изсъска:

— Ще си платиш за това.

— Няма начин — нехайно отвърна Колби. — Ако решиш да се обадиш на ченгетата, кажи им, че си малтретирал съпругата ми, преди изобщо да те докосна. Ако пропуснеш да им обясниш това, ще го направя аз. Хайде, Даяна, да се махаме оттук.

— Не можеш да си тръгнеш, Даяна — изсъска Арон. — Ако сега си тръгнеш, гарантирам ти, че никога повече няма да работиш нито тук, нито където и да било в този град.

Даяна го погледна.

— Това да не е някаква игра на показване на мускули? Ти не можеш да ми попречиш да си намеря работа извън „Карутърс и Иейл“. А и аз не обичам игричките на показване на мускули, Арон. Досадни са ми. — Тя се запъти към вратата. Колби вървеше плътно зад нея.

— Прав бях за теб — изкрещя Арон. — Ти не заслужаваше онова повишение. Добре, че преди два месеца убедих ръководството да не те повишава. Казах им, че не си готова за него. Казах им, че си поредната

прелетна птица, която не се интересува от дългосрочна кариера и че си напълно доволна от положението си.

Даяна се извърна.

— Ти си казал на ръководството, че не съм готова за онова повишение? Затова не ми дадох дълга длъжността?

— Прав бях като го направих, нали? Ти го доказа. Избяга и се омъжи за първия срещнат, а сега мислиш единствено как да се прибереш рано у дома, за да чукаш новия си съпруг. Не си интересна за ръководството. Ти си само една тридесет и четири годишна стара мома, която най-последно откри редовния секс. Очевидно не можеш да му се наситиш.

Колби понечи да се обърне към Арон. Даяна го спря като го хвана за ръката. Този път той се поколеба.

— Аз ще се оправя — твърдо отвърна тя. Усещаше, че мускулите му са напрегнати, но той не се опита да спори. Спря и я изчака да отиде на няколко фута от Арон.

— Имам новина за теб — спокойно каза тя, в очите ѝ блестеше гняв. — Аз отивам у дома, не само, защото искам да съм със своя съпруг. Отивам си, за да се подготвя за детето, което чакам. А ти си съвсем прав. Те и двамата са много по-важни от работата ми в „Карутърс и Йейл“.

Той я беше зяпнал.

— Ти си бременна? Бременна?

— Точно така, Арон. Върнах се в „Карутърс и Йейл“, защото имах нужда от краткосрочна работа. Докато се подготвя да се оттегля окончателно. Хайде, Арон. Какво очакваше? Нали не си очаквал, че ще се върна, за да работя на пълен работен ден за теб? След това, което се случи преди няколко месеца. Тогава разбрах, че тук няма бъдеще за мен. Изобщо не възнамерявах да се връщам, докато не забременях.

— Защо, малка...

— Довърши и ще откъсна езика ти и ще ти го напъхам в устата.
— Гласът на Колби беше равен.

— Махайте си — изкрещя Арон. — И двамата. Хайде. Махайте се оттук.

— Тръгваме си — спокойно отвърна Колби. Хвана Даяна за ръка и я поведе към вратата.

Изведнъж на Даяна ѝ се прииска да напусне веднага. Но когато забеляза любопитните лица в коридора, тя не се стърпя и им се усмихна дръзко.

— Оставям го на вас с моите почитания. Не му се доверявайте прекалено много.

— Ние чухме — рече Мили. — Значи той е възпрепятствал повишението ти. Като си помисли човек, всичко е ясно. Той не може да си позволи да те загуби, Даяна. Достатъчно умен е, за да го е разбрал.

Вратата зад Даяна се затвори с трясък.

— На принц Краун не му е забавно — забеляза Мили и се усмихна на приятелите си. — Късмет, Даяна. Ще ни липсваш.

— Искаш да кажеш, че ще липсва на Арон Краун — измънка един мъж. — Краун беше свикнал да разчита на Даяна, за да го спасява. Обзалагам се, че няма да издържи и шест месеца без нея. Особено, когато никой от нас няма да се съгласи да му сътрудничи.

— Добра идея за организиране на залагания в офиса — каза някой. — Мисля да поставя началото на залагания за „Познайте датата, когато Арон Краун ще бъде изхвърлен поради некомпетентност“. Кой ще се включи?

Докато Колби водеше Даяна по коридора, тя чу как бившите ѝ колеги се спускат да залагат в най-новата игра в офиса.

Колби мълчеше, докато излязат от сградата. Проговори едва, когато стигнаха до колата ѝ в гаража.

— Знам, че си разстроена, че завръщането ти в „Карутърс и Иейл“ не се получи — заговори той дрезгаво и взе от ръката ѝ ключовете, след което се намести до нея в колата. — Но е за добро. Нали чу този идиот, съвсем съзнателно е попречил на повишението ти.

— Какво те накара да дойдеш в офиса днес, Колби? — тихо го прекъсна тя. Беше толкова напрегната, че ръцете ѝ трепереха.

— Знаеш ли защо съм тук? — Той изкара буика от гаража на улицата.

— Искаше да се увериш, че изпълнявам нарежданията ти и се прибирам у дома на време. Може би ще ти е интересно да узнаеш, че днес възнамерявах да си тръгна точно в четири и половина. — Тя стисна пръсти, опитвайки се да овладее треперенето.

Колби изсумтя:

— Може би наистина си мислела да си тръгнеш на време, но не съм сигурен, че щеше да го направиш.

— Щях да го направя. Арон ме малтретираше, както се изразяваш, защото тъкмо му бях заявила, че повече няма да работя извънредно.

— Всичко приключи. Не желая да говорим повече за това.

— Това ли е краят? — хладно попита тя. — И не желая да го обсъдим, искаш да оставим тази тема?

— Има ли за какво да си говорим още? Ти няма да се връщаш в „Карутърс и Йейл“. Собственоръчно написа оставката си. Не съм те карал.

— Знаем. — Тя замълча.

— Даяна?

— Да?

— Да не възнамеряваш да мълчиш, само заради случилото се днес? — Нейният отговор не го интересуваше много.

— Сам каза, че не желая да говориш за това?

— Но няма да спреш да мислиш и да анализираш, да се нервираш от случилото се, нали?

— Колби, моята кариера е поставена на карта.

— Само това ли ти идва на ум?

Обзе я гняв. И последната частица от ценното ѝ самообладание се изпари. Тя рязко се извърна на седалката, а от очите ѝ хвърчаха искри.

— Не мисля само за това. — Даяна с усилие се удържаше да не повиши тон. — Много си мисля и за това да си омъжена за човек, който изглежда не разбира колко е важно за мен да мога да се издържам сама. След като разсъждавах над това до умопобъркване, се замислих и за детето, което нося, и се опитах да кроя планове за бъдещето, което никога не бях очаквала.

— Спокойно, скъпа. Напоследък ти се събра доста.

— Доста ли? Така ли го наричаш? Не използваш правилната дума за това, което чувствам напоследък. Нека ти обясня какво преживявам. Колби, аз едва се побирам в дрехите си. В продължение на петнадесет години нося размер петнадесети, а само след няколко седмици няма да мога да закопчавам нито полите си, нито дънките си. Разглеждах книгите за бременни в книжарницата и разбрах, че не мога

да се справя с болката. За Бога, облива ме студена пот, когато зъболекарят ми слага обезболяващо.

— Уплашена си, нали? — попита той внезапно, проявявайки неочаквано разбиране. — Една от причините, поради които се реши да се върнеш на работа, докато се роди детето, е че си си внушила, че ще успееш да не мислиш за това, което ти се случва.

Тя затвори очи и си пое дълбоко въздух.

— Да, страхувам се. И си прав, че работата би ми помогнала да се справя. Но не страхът е най-лошото. Това, което ме влудява, е ужасното усещане, че изобщо не мога да се владеея.

— Знам.

— Не, не знаеш. Защото ти се владееш. Винаги си се владял. Но погледни ме само, Колби. Загубих контрол над кариерата си, над тялото си, над моето бъдеще, дори над сънищата си.

— Скъпа, вече ти казах, че от години сънувам онези сънища за пещерата. Те са безсмислени.

— Е, но за мен имат някакъв смисъл. Започват да ме плашат. Не е естествено да имаш един и същ сън с някого друго. Имам ужасното предчувствие, че тези наши сънища са някак свързани с факта, че съм бременна.

— Въобразяваш си — успокояващо рече Колби. В очите ѝ напиреха сълзи. Тя ги избърса с опакото на ръката си.

— На всичкото отгоре, изгубих самообладание. Виж само тези глупави сълзи.

Колби я погледна загрижено, докато вкарваше буика в гаража на апартамента.

— От бременността жените стават чувствителни. Не се тревожи за това.

— Той каза, да не се тревожа. — Даяна рязко отвори вратата и изскочи навън. На път за асансьора тя избърса сълзите си. — Да не се тревожа. Животът ми се разпада, а той ми казва да не се тревожа.

Колби я настигна. Прегърна я през рамо и я притисна към себе си, докато натискаше бутона на асансьора.

— Както казах, стресът ти влияе. През последните няколко месеца преживяваш доста промени.

— И ти също — рязко отвърна тя. — Но ти не се разпадаш.

— Даяна, и ти не се разпадаш. Просто си малко напрегната.

Тя му хвърли унищожителен поглед и сълзите отново нахлуха в очите ѝ.

— Искаш ли един съвет, Колби? Не казвай нищо повече.

Той не отвърна, само нежно я въведе в асансьора.

— Знаеш ли какво ти трябва, да си вземеш един хубав, горещ душ, да си облечеш халата и да пийнеш чаша чай или нещо подобно, докато сервирам вечерята на масата. Денят ти беше труден и имаш нужда от почивка.

— Колби, предупреждавам те. Ако кажеш още нещо, може да изкрещя. Не се отнасяй с мен като с някакъв глупав, превъзбуден и празноглав идиот.

Той се усмихна.

— Никога не съм твърдял, че си идиот. А и ти не си глупава. Е, може да си малко превъзбудена в момента, но това е съвсем разбираемо.

— Така ли? — попита тя с опасно изражение на лицето.

— Разбира се. — Той я погали с ръка. — Виж само какво ти се случи през това лято. Загуби работата си. Забремения. Беше принудена да се омъжиш за човек, когото едва познаваш.

— Не бях принудена да се омъжа за теб — прекъсна го тя разярено.

Той леко и заплашително я разтърси.

— Хайде, скъпа, и двамата знаем, че се почувства длъжна да се омъжиш за мен заради бебето.

— Не се омъжих за теб заради бебето — рече тя и сама се изненада от ледения си тон.

— Напротив — противопостави се той. — Не ти дадох никакъв избор и ти съвсем мъдро стигна до извода, че бракът е единственото разумно решение при създалите се обстоятелства.

— Колби, ще престанеш ли, моля те? Не съм се омъжила за теб единствено заради бебето. Ти имаше желание, ти си добър човек, ти си чудесен баща, а децата заслужават да имат двама родители, когато това е възможно, и е възможно да съм се омъжила за теб заради всичките тези неща. Но не това е причината да се омъжа за теб.

— Не е ли? — Той я изведе от асансьора и извади ключовете от задния си джоб. — Е, защо се омъжи за мен?

От небрежния му тон Даяна разбираше, че Колби си прави шега с нея. Това преля чашата. Тя се закова на място и го погледна яростно.

— Омъжих се за теб, защото съм влюбена в теб, глупав идиот такъв. А сега се махни от пътя ми. Искам да си взема горещ душ, да си облека халата, да си обуя пантофите, а после искам да вечерям. Денят ми беше доста тежък.

Още щом той отвори вратата на апартамента, тя се втурна покрай него, отвърна на веселия поздрав на Спектър, изтича през коридора и влетя в убежището на банята.

Колби остана с втренчен поглед след нея почти минута, едва след това чу как Спектър нетърпеливо скимти. И насочи вниманието си към него.

— Мисля — обяви Колби, — че заслужавам една бира, а ти една кучешка бисквита. Ще се присъединиш ли?

Спектър го последва в кухнята, без да протестира.

Няколко часа по-късно Колби се събуди с ясният спомен за последните няколко страници от „Кървавата мъгла“. Не за първи път се събуждаше с ясната идея за следващите събития в книгата си, но много рядко те се явяваха с такива подробности.

Той полежа неподвижен известно време, усещайки гладкото, нежно и топло тяло на Даяна до себе си. Никак не му се искаше да става от леглото, но трябваше да довърши книгата сега, когато всичко в главата му беше толкова открояващо се и силно.

Почака още малко, обмисляйки подробностите на сцената и тихичко се измъкна от леглото. Посегна към дънките си. Погледна към спящата жена в леглото и се поколеба. Опита се да не мисли за това, което му беше казала по-рано вечерта в пристъп на емоционална буря.

Мъжете можеха да полудеят, само докато разсъждават върху истинския смисъл на емоционалните пристъпи на жените.

Спектър се надигна и тихо го последва по коридора до входната врата.

След няколко минути Колби се взираше в светлия екран на компютъра, а пръстите му бързо се движеха по клавиатурата.

„Ревът на водата беше нескончаемо кресчендо от звуци. Той изпълваше целия свят и елиминираше всяко нормално, разумно и рационално нещо. Той се намираше в друга вселена, в друго време и

място и трябваше да играе по нови правила, за да оцелеят и тримата — той, жената и нероденото дете.

Гранитът беше хлъзгав. В заплашителната тъмнина водата, която пълзеше навсякъде, изглеждаше черна като огряна от луната кръв, и злокобно блестеше. Банър се катереше с мъка нагоре по тясната, наклонена пътека към входа на пещерата. Не чуваше нищо, освен гърмящия рев на водата. Не виждаше нищо, освен надвисналата сянка на хлъзгавите скали, които скриваха пещерата.

Не можеше да рискува да запали фенер. Не можеше да поеме риска да предупреди злия демон, който чакаше в пещерата.

Един повей на вятъра изпрати в лицето му водни пръски и го заслепи. Той разтърка очи с ръкава на прогизналата си риза и се придвижи още няколко стъпки напред.

Изведнъж с ръце напипа празно пространство и замръзна на място. Той стоеше пред огромната зейнала паст на пещерата. Взря се в тъмната бездна, долавяйки тихия зов на вътрешната пещера. Там го чакаше тя. Трябваше да се добере до нея. Но първо, трябваше да премине край онова, което я заплашваше.

След всичките тези годни той най-после щеше да узнае истината. Но вече не беше сигурен дали иска да знае отговора.“

— Колби?

Той се стресна от гласа на Даяна. Извърна се и я видя да стои до бюрото, увита в халата си. На лицето ѝ се отразяваше слабата светлина от екрана на компютъра и той забеляза тревогата в очите ѝ.

— Здравей, скъпа. Не исках да те будя. Дойдоха ми разни идеи за завършек на книгата и си помислих, че е добре да ги напиша, докато са пресни в съзнанието ми.

— Предполагам, че професионалният писател трябва да се възползва от изблиците на вдъхновение, когато го споходят. — Тя се приближи.

— Изблиците на вдъхновение са дяволски рядко нещо в тази работа. — Той леко се усмихна. — Използваш ги, ако имаш късмета да те осенят.

— Не са ли в теб през цялото време? Не е ли това творческият процес?

Той поклати глава.

— За съжаление, не е. Една книга се пише неподправено и с къртовски труд, пот и постоянство. Ако човек седне и чака да го споходи вдъхновението, ще има да чака поне десет години, за да я довърши, ако изобщо я довърши.

Тя лекичко се усмихна.

— Значи това е истински труд.

— Да. Точно това е.

— Е, но със сигурност разваля образа, не е ли така? Може ли да прочета какво си написал?

— Заповядай.

Даяна се приближи и надникна в екрана. Той усети напрежението ѝ, когато тя позна обстановката.

— Ти пишеш за пещерата от сънищата ни — прошепна тя.

— Не точно. Става въпрос за съвременна история. В сънищата ни се появява древната легенда за окованата жена. Признавам, че има някои сходства. Скоро, след като те срещнах, ти казах, че идеята за тази история дойде от сънищата ми и от спомените ми за първата нощ, която прекарах в пещерата „Окованата жена“.

— Каза, че преживяването те е ужасило, както нищо друго дотогава. — Замислено рече Даяна. — Освен това, ми обясни, че писането върви добре, когато самият ти започнеш да се плашиш от въображението си.

Колби сви рамене.

— Точно така.

— Колби, какъв е краят? — попита тя напрегнато. — Сънува ли края?

— Не. — Той бързо се усмихна. — Щеше да е прекалено лесно. Писателите никога не се отърват толкова лесно. Но имам някакво усещане, че мога да подредя завършека на сюжета.

— Банър трябва да спаси героинята, нали? Тя е във вътрешната пещера като в капан?

— Точно така.

— Реши ли какво я заплашва? — попита Даяна.

— Просто едно обикновено пещерно чудовище.

— Колби, моля те. Кажи ми истината.

Той долови страх в гласа ѝ и веднага стана сериозен.

— Хей, я по-спокойно, скъпа. Злодеят е мое творение и не присъства в сънищата ни. Казах ти вече, от съня взех само идеята, усещането за страх, което мога да претворя във фантазия и декор.

— Сигурен ли си, че нищо не си видял в сънищата ни? Нещо като истинско чудовище? Колби, ако е така, трябва да ми кажеш.

— Не съм видял. Ако бях видял, нямаше да се напъвам толкова да измислям.

Но той не желаше да ѝ каже останалото. Не искаше да обясни, че в последно време в сънищата му усещането за заплахата от пещерата беше по-силно. Отчаяният, зовящ копнеж от скритата вътрешна пещера си беше там, но в сънищата му се налагаше опасността от главната пещера. Колби знаеше, че ако това обземащо усещане за заплахата се засилеше, сънят щеше да се превърне в кошмар.

— Ще те оставя да работиш. — Даяна отстъпи назад. — Не исках да те прекъсвам.

— Не се тревожи. Искаш ли малко горещ шоколад? — Той се изправи.

— Ако и ти пиеш. — Тя запристъпя след него към кухнята. — Когато се събудих и не те намерих, станах неспокойна.

Той спря и бързо целуна челото ѝ.

— Това показва колко добре се адаптираш.

— Към какво?

— Към брачния живот. Ти сега свикваш да спиш с мен редовно. Толкова добре свикваш, че се чувстваш неестествено, когато си сама в леглото. — Той отвори хладилника Спектър пристигна и започна да проучва продуктите вътре заедно с него.

— Колби? — Даяна седна до кухненската маса и загърна нозете си с халата.

— Да?

— Съжалявам, че те смутих като ти казах, че те обичам.

Той за миг застина и продължи да приготвя горещия шоколад. Посегна към млякото.

— Не се тревожи. Не си ме смутила. Ти беше — коя е старомодната дума за това — превъзбудена. Както казах бременните са по-чувствителни. Спомняш ли си последната книга, която взех от библиотеката? В нея се описва, че настроението лесно се променя в началните месеци на бременността.

— Смяташ, че точно това ми се случи днес ли? Настроението ми се смени и станах прекалено емоционална?

Звучеше така, сякаш щеше отново да се ядоса. Колби се опита да я успокои.

— Напоследък преживяваш много неща.

— Не толкова, че напълно да си изгубя ума — троснато отвърна тя. — Освен това, още преди седмици знаех, че съм влюбена в теб. Защо, по дяволите, мислиш, че легнах с теб първия път и всички останали пъти след това, включително и през нощта в пещерата?

Колби спря да разбърква горещото мляко.

— Даяна, ти не спомена нищо за любов тогава.

— Разбира се, че не споменах. И днес не бих го споменала, ако се владеех. Колби, ненавиждам това състояние да не мога да се владея. Не знаеш колко ми е трудно да приема, че животът ми се изплъзва и аз не мога да направя нищо.

Колби се извърна, долавяйки несигурност в собствените си чувства. Даяна се взираше през прозореца в светлините на града, подпряла брадичка с ръка. Тя лениво галеше Спектър с другата си ръка. Кестенявите ѝ коси падаха върху раменете ѝ, а босите ѝ нозе ѝ придаваха нежна уязвимост. Той си помисли, че тази вечер тя прилича на самотна малка амазонка. Чудеше се дали Даяна има представа докъде може да стигне той, за да я защити.

— Даяна, няма нужда да казваш на себе си, че си влюбена.

— Защо? Ние сме женени. — Тя извърна глава и потърси лицето му с очи. — И ще останем женени, нали? Поне през обозримото бъдеще?

— Дяволски права си, че ще останем женени. — Той сам долови дрезгавата решимост в гласа си.

— Тогава какво лошо има да казвам, че те обичам?

— Лошото е, че можеш да заблудиш, както себе си, така и мен.

Очите ѝ се разшириха.

— Ти не ми вярваш, нали?

Той прокара ръка през косата си.

— Даяна, чуй ме. Напоследък преживяваш прекалено много стрес. Обясних ти, че на този етап от бременността ти ще изпиташ много различни емоции. Това е нормално. Ти нямаш вина. Просто не искам да казваш неща, за които после ще съжаляваш.

— Млякото загаря.

— И двамата сме възрастни хора — продължи той сериозно. — Няма защо да си подхранваме емоциите с романтиката, която тийнейджърите търсят, за да оправдаят правенето на секс. Имаме си всичко, което ни е необходимо за един стабилен брак. Няма смисъл да си измисляме фантазии, за да идеализираме физическото си привличане.

— По-добре направи нещо с това мляко. Загаря.

— Какво? — Той я погледна втренчено с особено глупаво изражение.

— Казах, че млякото загаря. — Тя се изправи. — Няма значение. Не искам горещ шоколад. Ще си лягам. Успех с книгата.

Тя се прозя и излезе от кухнята. Спектър я последва.

Колби се обърна и едва тогава усети миризмата на загоряло мляко.

— По дяволите. — Той пусна съскащата тенджерка в мивката и се загледа гневно в черната маса загоряло мляко. Усети непреодолимо желание да удари стената с юмрук.

Даяна не беше единственият човек, чиито емоции всеки момент щяха да изригнат.

Половин час по-късно той разбра, че тази вечер няма да напише нищо повече от „Кървавата мъгла“. Знаеше какво ще се случи в разказа, но нагласата му за писане бе блокирана. Мислеше си единствено за Даяна, която лежеше сама в леглото.

Той възкликна с неудоволствие, изключи компютъра и тръгна по коридора към спалнята. Спектър надигна голямата си глава от лапите си, когато Колби тихо влезе в стаята. После кучето отново се настани да спи. Колби събу дънките си и се приближи до леглото. Лятната лунна светлина, преплетена с далечното сияние на града през нощта, танцуваше по завитото тяло на Даяна. Той разпознаваше сладострастното очертание на бедрото ѝ и нежната гънка на гърдите ѝ.

Напоследък гърдите ѝ бяха станали по-нежни, помисли си Колби. Той внимаваше, когато я прегръщаше или тачеше с устни зърната ѝ.

Колби отметна завивката и се мушна до Даяна. Тя се обърна към него и потърси топлината му. Той я прегърна изпитвайки дълбоко удоволствие, че тя инстинктивно го търси в съня си.

Той беше достатъчно възрастен, за да знае, че любовта между мъжа и жената е един измислен свят за арогантни самодоволни тийнейджъри, които се подчиняват на хормоните си. На деветнадесет годишна възраст той научи всичко, което трябваше да знае, за любовта. На четиридесет той най-после разбра какво точно търси и иска от една жена. Даяна му даваше точно това и той щеше да се постарее да я направи щастлива. Ако и двамата полагаха усилие, бракът им щеше да успее. Нямаха нужда от словесни игри.

Но докато бавно прокараваше ръка по бедрото ѝ, Колби се замисли дали тя не беше права донякъде. Какво лошо имаше в това да му каже, че го обича?

Може би се чувстваше по-сигурна, когато го изричаше. Жените, дори интелигентните и зрели жени понякога обичаха емоционалния капан на романтиката. Ако ѝ се искаше да вярва, че е влюбена в него, ако това ѝ помагаше да оправдае положението, в което се намираше и което очевидно я ужасяваше, кой беше той да отрича правото ѝ на това обикновено облекчение?

— Мислех, че ще довършиш книгата — прошепна Даяна с дрезгав и сънлив глас.

— Утре ще я довърша. — Той бавно отметна завивката до кръста ѝ и се наведе да целуне възвишението на едната ѝ гърда. Беше необикновено внимателен с езика си и получи наградата си, когато Даяна въздъхна и се размърда в прегръдката му.

— Какво има? Да не би да компенсирам загорелия горещ шоколад? — попита тя сънливо.

— Нищо не компенсираш, скъпа. Ти си си ти. И когато искам теб, нищо не може да те замени. — Той прокара пръсти през копнинения триъгълник под нежно закръгленото ѝ коремче.

Тя се протегна бавно и унесено и мушна крак между нозете му. Пръстите ѝ се прокраднаха по гърдите му и достигнаха твърдината на събудената му мъжественост. Колби спотаи дъх, докато тя нежно го галеше. Той вдигна глава и потърси устните ѝ, които гостоприемно се разтвориха. Тя винаги го караше да се чувства желан, по-желан от когато и да било в живота му.

— Даяна?

— Хм?

— Каж ми, че ме обичаш.

Тя замря в прегръдката му. Отвори очи и го погледна през мигли.

— Защо?

— Защото си права. Ние сме женени. Няма нищо лошо в думите и мисля, че ми харесва да ги чувам.

— Мислиш ли, че някога ще можеш да ги кажеш на мен? — попита тя.

Той се поколеба и тутакси взе решение.

— Ще ти ги кажа, щом искаш. Ако това ще те направи щастлива.

— Да, бих искала — прошепна тя. — Много бих искала. Обичам те, Колби.

— Обичам те. — Думите прозвучаха дрезгаво.

— Мисля, че трябва да се упражняваш.

— Не съм изричал тези думи от двадесет години.

— Упражненията ще дадат резултат.

— Щом казваш.

ОСМА ГЛАВА

Три месеца по-късно Даяна влезе в апартамента с кош чисто пране, което току-що беше изпрала в помещението с пералните. Тя едва отвори вратата, защото ръцете ѝ трепереха.

Колби излезе от кухнята с чаша кафе в ръка и изведнъж се спря.

— Даяна. Какво става, скъпа? Бяла си като платно. Хайде, седни. Вие ли ти се свят? — Той остави чашата и се завтече да поеме коша с прането. — Казах ти да изчакаш, докато ти помогна.

— Нали трябва да изпълнявам ролята си на домакиня? Колби, добре съм. Наистина.

— Разбира се, че си добре. А аз съм начело на класацията за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“. Седни. Замаяна ли се чувстваш? Искаш ли да се обадя на лекаря?

— Не, моля те. Добре съм. Само малко преуморена.

— Какво се случи? — Той присви очи. — Някой да не ти е досаждал в приземния етаж?

— Разбира се, че не. Никога не е имало проблеми с пералнята в тази сграда. Престани да се тревожиш. Добре съм. Честна дума.

— Тогава защо си толкова бледа? — попита той.

— Просто си бърбехме с Дженифър Ландздаун от 301-ви апартамент.

Той се намръщи.

— Младата жена, която роди миналия месец ли?

— Да. Виждам я за първи път, откакто се прибра в къщи от болницата. Тя също използваше пералнята днес следобед. Нямахше търпение да сподели с мен преживяванията.

Колби простена.

— Мисля, че започвам да схващам. И какво ги обясни тази бърбрива измамница?

— Тази малка бърбрива измамница ми обясни с всички подробности как е родила от момента, в който получила родилни

болки до кървавия край. Трябваше да си там, Колби. Сигурно можеше да използваш описанията ѝ в следващата си книга.

— Чакай само да я докопам.

— Защо? Сигурна съм, че ми е казала истината. — Даяна си пое дълбоко въздух и седна на дивана. Погледна закръгленото си коремче и се замисли за образните обяснения на Дженифър.

— Разбрах всичко, Колби, за разкъсаните мембрани и неконтролируемото треперене, за разкъсаната тъкан, силното кървене и след родилните болки.

Колби сурово изкриви устни.

— Изглежда тази Дженифър се е опитвала да те тероризира.

— Накрая ме посъветва да оставя книгите за бременни, които носиш от библиотеката.

— Какво не е наред с тях? — искаше да знае Колби. — Твоята лекарка ги препоръча.

— Дженифър също ги е чела. Нали си чел онази част, където се обяснява какво е „дискомфорт“ и „интензивност“, когато се описват родилните болки?

— Е, какво за тях?

— Очевидно думи като дискомфорт и интензивност са евфемизми за невероятна, безмилостна и крайна агония. Трябва да ти кажа, Колби, че не ме бива да се справям с невероятната, безмилостна и крайна агония.

— Затова са измислили обезболяващите — наблегна Колби.

— Но лекарите не са много ларж на анестетиците, според Дженифър. Дават ги в малки количества и твърде късно, както казва тя. Страхуват се да няма последици за бебето. В повечето случаи трябва стоически да го понесеш.

— Хайде, скъпа — помоли се Колби. — Нали говори с лекарката си за страховете си. Тя ти каза какво можеш да очакваш.

— Според Дженифър лекарите лъжат, защото не желаят да плашат всичките си пациентки. Казва, че всичките ѝ приятелки, които са раждали, нарочно я излъгали за това, което я очаква. Както обяснява тя, причината била, че има негласно споразумение между майките да не плашат жените, на които им предстои да раждат. Предполагам, нещо като ритуал. Веднъж щом го преживееш, не споделяш цялата

истина. Просто им украсяваш историята, че болките на раждането бързо се забравят.

— А Дженифър измамницата е решила да обясни нещата едно към едно?

Даяна се намръщи.

— Заклела се е да разкаже истината на всички останали, които ще раждат, за да не сме наивни и да подхождаме с подозрение.

— Дженифър има вид на двадесет и четири годишна. Да не би да имаш намерение да се оставиш да те травмизира една жена, която е с десет години по-млада от теб?

— Това е друго нещо. Дженифър чула, че раждането е по-трудно при по-възрастните жени. — Даяна погледна яростно Колби, щом забеляза, че устните му се извиват в усмивка. — Какво е смешното тук?

— Ти си смешна. За бизнес дама, със сигурност имаш развнтено въображение. Не мога да повярвам, че си позволила на онова хлапе да те плаши до смърт.

— Благодаря за състраданието.

— Скъпа, знаеш, че съм състрадателен. Освен това, знаеш, че ще бъда до теб, когато настъпи моментът. Край теб ще бъде и твоята лекарка, много сестри и обучен медицински персонал. Ще те настаня в първокласна болница. Бебета се раждат всеки ден в тази болница. Ти ще се справиш чудесно.

Даяна докосна корема си.

— Нямам голям избор, нали? — Тя сграбчи ръката му и бързо целуна дланта му.

— Благодаря. Ти винаги знаеш как да ме успокоиш. И си съвсем прав. Изобщо не трябваше да слушам Дженифър. Не знам как бих се справила без теб, Колби.

— Ако зависеше от мен, не бих позволил да преживяваш такова нещо.

Настана напрегната тишина.

— Доколкото си спомням, усилието ни беше съвместно. — Не обичаше да споменават причината за техния брак. През по-голямата част от времето те я държаха настрана от полезрението си. И двамата внимаваха да не подхващат тази тема. Но от време на време тя излизаше на повърхността подобно на плоска шега.

— Даяна?

— Най-добре е да се заема с прането. Трябва да изпълнявам задълженията си.

Тя се опита да стане от дивана, отрупан с големи възглавници. Ставаше ѝ все по-трудно да се движи. Нямаше и помен от познатото чувство за енергичност, гъвкавост и женска грация, които тя преди приемаше за дадено. С тъга се замисли дали някога отново ще ги усети.

Колби се приближи да ѝ помогне.

— Знаеш, че правиш много повече от това да изпълняваш задълженията си. Толкова ли е лошо да си съпруга и бъдеща майка?

— Господи, не — отвърна тя оживено и вдигна коша с прането. — Ако знаех колко удобна е работата на домакинята, отдавна щях да се замисля да се кандидатирам. Тя се запъти по коридора.

— Няма да ти се стори удобна работа, след като се роди детето — предупреди я Колби.

— И аз така разбрах. Дженифър ме светна и по този въпрос. Очевидно ще се превърна в ходещо зомби. Нощното хранене, след родилната депресия, коликите.

Колби изруга.

— Следващия път като я видя, наистина ще ѝ дам да се разбере на тази безмозъчна уличница. Между другото, обади се Брандън. С няколко приятели дойдоха от Юджин през уикенда. Той се самопокани на вечеря и да преспи на дивана. Ти какво ще кажеш?

— Разбира се. — Даяна изведнъж се усмихна. — Но ще трябва да напазарувам. Мисля, че нямаме достатъчно храна, за да нахраним половин дузина души. Ще ни трябват провизии за цял батальон, щом ще идва Брандън. Имаш ли някакви идеи за следващата си книга?

— Да. Докато си се оставяла да те тероризира Дженифър, аз нахвърлих някои идейки, които мога да използвам.

— Осъзнаваш ли, че Коледа е съвсем близо?

— Е!

— Мислех си колко бързо лети времето — рече Даяна.

— Докато се забавляваш, искаш да кажеш? — В гласа на Колби се долови нежно предизвикателство.

— Нещо подобно — неохотно се съгласи тя.

— Даяна?

— Да, Колби.

— Толкова зле ли беше през последните няколко месеца?

Тя се обърна в дъното на коридора и го видя да стои с ръце на хълбоците. Понякога той я предизвикваше, сякаш търсеше ожесточена битка. А него го биваше да печели битки.

Изразът на лицето ѝ се смекчи.

— Не, Колби, не беше толкова зле. Благодарение на теб. Ти направи нещата да изглеждат толкова по-лесни отколкото ако трябваше сама да се справям с тях. Никога няма да забравя това. — Тя влезе бързо в спалнята, остави прането на леглото и започна да сортира чорапите.

Беше направила странно откритие за мъжките чорапи. Те почти никога не си пасваха един с един.

Няколко часа по-късно Брандън седна на един стол в трапезарията и се загледа с подчертан интерес в купчината спанак и лазаня със сирене, които стояха в центъра на масата.

— Кой ги приготви, Даяна? — попита той и се усмихна, докато си взимаше едно голямо парче. — Ти или татко?

— Аз. — Даяна погледна Колби. — Но Колби изми спанака.

— Спомням си времето, когато единственото ястие, което можеше да готвиш, бяха пържените зеленчуци — рече Брандън. — Доста си напреднала, ако не възразяваш да ти го кажа.

— Благодаря.

— Не че пържените зеленчуци и оризът не бяха страхотни — бързо добави Брандън. — Но мъжът има нужда от нещо по-съществено да се засити.

— Уча се — съгласи се Даяна. — Под вещото ръководство на баща ти, станах спец по четене на готварски книги и пазаруване на всякакви продукти, не само на зеленчуци.

— Имам намерение да я превърна в истинска съпруга — усмихна се Колби. — Тя започва все по-умело и по-умело да задоволява потребностите на мъжа.

Само съвместният живот с един мъж можеше да научи една жена как да удовлетворява нуждите на съпруга си помисли си Даяна. Когато улови ироничния поглед на Колби, тя разбра, че чете мислите ѝ. С

течение на времето той щеше да напредне доста в този вид безмълвно общуване. Тя също.

— Как върви търсенето на апартамент? — попита Брандън оживено.

Колби си отразя парче лазаня.

— Взехме решение. Подписахме договор за изплащане миналата седмица. Ще се местим на първи януари. Не е апартамент, а къща. Три спални и всекидневна.

— Нежно жълто и бяло във Викториански стил, но напълно обновено — нетърпеливо обясни Даяна. — Колби ще има собствено местенце за писане, ще има и стая за бебето и една свободна за теб. Дори на Спектър ще му хареса. Ще си има истинска градина, където да може да рови.

— Даяна само я зърна и се влюби в градината — обясни Колби сухо. Но явно нейният ентузиазъм му доставяше удоволствие.

— Доста време ви отне. Търсихте месеци наред.

— Търсенето на къща не е лесна работа — обясни Колби. — Следващите месеци също ще са натоварени. Някои неща трябва да се довършат, преди да се роди бебето.

— Е, поне не си имала възможност да се отегчиш от домакинските задължения, Даяна? — Брандън я погледна с любопитство. — Обзалагам се, че едва ли ти липсва старата ти работа, след като си непрекъснато заета с търсене на къща, усвояване на готварски умения и подготовка за бебето.

— Прав си — отвърна Колби вместо нея. — Почти няма време да ѝ липсва. Вземи си малко салата, Брандън.

— Аха? — Брандън премигна като видя огромната купа, която му подадоха. Той тутакси я пое. — О, разбира се. Благодаря. — Погледът му се върна обратно към Даяна. — Мислила ли си какво ще правиш, след като се роди детето?

— Всъщност, да — отвърна Даяна, осъзнавайки, че Колби я наблюдава внимателно. Тя не беше му говорила за плановете си за работа, тъй като той рядко показваше интерес да обсъжда професионалното ѝ бъдеще. — Брандън, спомняш ли си разговора ни една вечер, когато бяхме във Фулбрук Корнърс? Тогава ти ме попита как изобщо мога да се отърва от проблема за половата дискриминация в света на бизнеса?

Брандън кимна.

— Спомням си. Ти отговори, че единственият начин е да започнеш свой собствен бизнес. — Той изведнъж вдигна глава. — Това ли възнамеряваш да направиш?

— Обмислям го. Имам всички нужни умения за финансов консултант в малкия бизнес. Мога да специализирам в подпомагане на частния бизнес на жени предприемачи. До новата ни къща има сграда с офиси, където мога да взема под наем помещение. Ще мога да се прибирам у дома рано, дори и в обедната почивка. Има една жена, с която работех в „Карутърс и Йейл“, Мили Суини, която може да се съгласи да ми стане партньор.

— Звучи страхотно — искрено ентусиазиран отвърна Брандън.

Колби погледна Даяна.

— Защо досега не си направи труда да споменеш за всичките си велики идеи?

— Защото ти никога не желаеш да говорим за моето бъдеще — отговори тя и вдигна рамене. — Винаги, когато заговоря за това, сменяш темата.

— Та ние говорим за твоето бъдеще, за нашето бъдеще през цялото време. Говорихме къде ще живеем, от какво ще имаме нужда за бебето, дали ще го кърмиш, за всякакви неща, по дяволите.

Брандън погледна безизразното лице на баща си и се усмихна на Даяна.

— Не му обръщай внимание. Татко не разбира кой знае колко от съпруги, още по-малко от съвременни съпруги. Но бързо схваща.

Колби се озъби на сина си:

— Откога си станал спец в тия неща?

Брандън вдигна и двете си ръце като знак, че се предава.

— Ей, не исках да те обидя. Просто не си толкова напредничав в мисленето си, колкото си мислиш, че си, татко. Не ми е приятно, че ти го казвам, но ти наистина си старомоден в доста отношения.

— Нима? — Колби заплашително вдигна вежди.

— Боя се, че е така. За всеки, който познава и двамата ви, е ясно, че има период на адаптация след брака. Но с радост заявявам, че и двамата се справяте много добре.

— Чуй го само. — Колби си взе още едно голямо парче лазаня. — Моят син, двадесетгодишният брачен консултант.

Даяна съзаклятнически се усмихна на Брандън.

— Съгласна съм с теб, той се адаптира доста добре, като се вземе всичко пред вид.

— Благодаря, госпожо съпруга.

Няколко минути по-късно изражението на Брандън изгуби веселост.

— Искрах да говоря с теб за Коледа, татко.

— Да?

— Ами, чудех се дали няма да имаш нещо против, ако не я прекарам с теб и Даяна.

— Да не би с приятелите си да сте намерили нещо по-интересно тази година, отколкото да прекарате Коледа със семействата си? — Колби не изглеждаше угрижен. — Къде отивате? В Мексико ли?

Брандън се изкашля:

— Не точно. Мислех си да отидем във Фулбрук Корнърс.

Колби тъкмо поднасяше към устата си вилицата си с лазаня, но се спря. Погледът му стана хладен.

— Защо, по дяволите?

Брандън неспокойно се размърда на стола си. Потърси от Даяна подкрепа.

— Ами, вчера ми се обади баба. Тя ме покани да прекарам Коледа с нея.

— По дяволите, поканила те.

— Татко, не съм чак толкова запален да шофирам до Фулбрук Корнърс, за да бъда с нея, но имам някакво усещане, че ще се чувства наистина самотна. Тя си няма никого другото. От години прекарва Коледа сама. А с теб ще са Даяна и майка й. Мога да отида с колата до там на Коледа и да се върна същия ден. Всъщност, мога да се върна привечер.

— Забрави. Няма да ходиш. — Гласът на Колби беше непоколебим. Той взе хляба и си отчупи едно парче.

Брандън наведе глава над чинията си.

— Толкова ли е важно да не ходя?

— Тази стара вещица ти залага капан, Брандън. Ти нищо не й дължиш. В продължение на двадесет години тя не се поинтересува, че съществува.

— Мисля, че се е променила.

— Не ме е грижа, дори да ѝ израснат криле, да ѝ се появи ореол и да се научи да лети.

— Но, татко.

— Казах, не. И край. Можеш да отидеш в Мексико с приятели, или на Хаваите или Таос, ако не желаш да прекараш празника тук, но във Фулбрук Корнърс няма да ходиш.

Даяна долови непоколебимия тон в гласа му и тутакси го разпозна. За петте месеца, през които живееше с него тя се беше научила да разбира какво означава. Когато Колби беше в такова настроение, нямаше смисъл да се настоява или да се опитва да го убеждава човек.

Тя срещна погледа на Брандън през масата. Той сви устни, но нищо не каза. Брандън познаваше баща си много по-добре от нея.

Умело, по съпружески, Даяна дори не осъзнаваше, че беше се научила на тези умения, тя леко смени темата. Мъжете се включиха в разговора, но настроението им се беше променило. Брандън си тръгна малко след девет часа, защото отивал на кино с приятели. Той си взе ключ. Даяна не подхвана отново темата за Фулбрук Корнърс.

В един и половина през нощта подсъзнанието ѝ се върна към темата. Тя се озова в съня си.

Беше тъмно като в рог и болката идваше на безкрайни тласъци. Тя щеше да е в безопасност в пещерата, само ако не издаваше звук. С усилие се удържаше да не изкрещи от агония. Ако извикаше, ужасът, който я дебнеше, щеше да я намери. И двете с бебето щяха да умрат.

Трябваше да издържи, докато дойде войнът.

— Колби? Колби? — Даяна се събуди, обляна в пот.

— Тук съм, скъпа. — Той я прегърна и я притисна към себе си. Прокара пръсти през косите ѝ като нежно отметна кичура от лицето ѝ. — Всичко е наред. Просто отново сънуваш онзи проклет сън.

Тя потрепери и се сгуши.

— Този път беше различно. Имаше повече усещане за неизбежност. Аз чувствах бебето. Всъщност, имах болки. Имаше кръв.

— Изглежда разговорът ти с Дженифър в пералнята е повлиял на съня ти.

— Предполагам. — Тя бавно се отпусна, докато Колби я галеше с длан. Инстинктивно и тя започна да го гали. Започваха да придобиват

навика да се успокояват един друг, след като са се събудили от сънищата си.

— А при теб как беше?

— Същото. Аз все още се катеря по пътеката към пещерата. Имаше малко повече неизбежност в сравнение с последния път, но всичко друго си беше същото.

Той лежеше. Тя усещаше твърдостта на мускулите му.

— Колби, те се превръщат в кошмари, нали? И се появяват все по-често. Какво ще правим? Може би трябва да потърсим консултация или нещо такова.

— Нямаме нужда от психиатър. Това са само сънища. Освен това, кой психиатър би повярвал, че сънуваме еднакви сънища по едно и също време?

Не за първи път провеждаха този разговор. Но никога не стигаха по-далеч от това. Даяна знаеше, че сънищата на Колби ставаха лоши, както и нейните.

— Може би е просто от стреса — предположи тя. — Може би ще изчезнат след раждането на детето.

— Да, може би.

Даяна изчака още няколко минути, докато той се отпусне. И зададе въпроса, който по-рано не беше имала смелост да зададе.

— Защо снощи се нахвърли срещу Брандън, когато те попита дали може да отиде във Фулбрук Корнърс за Коледа? Мислех, че си приел факта, че между него и баба му се зараждат отношения.

— Не желая да шофира сам до Фулбрук Корнърс, и съм още по-сигурен, че не искам да го придружа. Затова няма да отиде.

— Защо не искаш да ходи сам в планината? Той е минавал по този път достатъчно често. Никога преди не си се тревожил.

Колби отново се стегна. Постапи ръце под главата си и се втренчи в тавана.

— Темата е приключена, Даяна.

— Разбирам. По твое указание е затворена. Просто така. Без основателно обяснение за останалите заинтересовани.

— Добре си разбрала.

Тя трепна от думите му.

— Правилно, разбрах. — Тя отдръпна ръката си и се обърна с гръб към него.

Спектър се приближи до леглото и неспокойно я побутна с муцуна. Тя го почеса по ушите, чувствайки напрежението на Колби.

— Колби?

— Да?

— Не знам как да ти го кажа, но...

— Какво но?

— Аз също си мислех да се върна във Фулбрук Корнърс. Всъщност, много си мисля за това.

— Но какво става? Да не би да си се влюбила във влажния климат на града или е нещо друго? — попита Колби ядосано.

— Не. Не е това. Но напоследък си мисля, че с удоволствие бих го посетила отново. И то скоро, Колби.

— Това е лудост. Това е сън.

Даяна премигна.

— Да, мисля, че си прав. Усещането ми за Фулбрук Корнърс е свързано със съня. И ти ли имаш същото усещане? Може би това означава, че трябва да се върнем?

— Достатъчно. За мен въпросът приключи. — Гласът на Колби прозвуча студено и печално. — За теб също. Ясно ли е? Няма да оставим проклетия сън да ни диктува какво да правим.

Даяна въздъхна.

— Както кажеш.

— Колко още ще ми излизаш с този глупав аргумент? — попита Колби след дълга пауза.

— С нищо не ти излизам. Каквито и да са причините ти, знам, че според теб, това, което правиш, е правилно. Просто не разбирам защо не позволиш на Брандън да иде да види баба си, това е. Брандън също не разбира.

Той въздъхна.

— Преди грешах. Може да греша и този път.

— Винаги е възможно — тукаткси се съгласи Даяна. — Можеш да се опиташ да обсъдиш въпроса с мен, вместо да се затваряш зад маската на старомоден патриархален мъжага.

— Патриархален мъжага ли?

— Брандън беше прав снощи. В някои отношения ти си доста старомоден, Колби.

Той се размърда, хвана я за рамото и я обърна по гръб с лице към себе си.

— А ти си дяволски съвременна, така ли?

Тя докосна лицето му.

— Не, не съвсем. Не считам себе си нито за старомодна, нито за съвременна, нито за каквато и да била. Аз съм си просто аз.

Той дълго се взира в нея.

— Все още ли мислиш, че ме обичаш?

Времето сякаш за миг се обърна, тъмнината на миналото се сля със сенките на настоящето. Даяна видя война, който я наблюдаваше с очите на Колби. Тя усети неговото предизвикателство и порива, който го провокираше, и се усмихна едва-едва. Започваше да свиква с тази странна смесица между древната легенда и съвременността. Колби винаги щеше да си остане отчасти войн за нея.

— Да, Колби. Все още мисля, че те обичам.

— Покажи ми.

Копнежът в гласа му провокира чувствата ѝ.

— Добре. — Тя обви с ръце лицето му и го целуна по устата.

— Даяна.

Тя разтвори устни за него, а той простена, докато приемаше поканата. Колби потрепери, когато Даяна плъзна длан надолу по гърдите му и с настоятелни пръсти погали силните мускули на бедрата му.

Той постави ръка собственически на закръгленото и коремче и нежно пое с устни едното ѝ зърно.

— Винаги си толкова внимателен към мен — прошепна тя. — Толкова нежен.

— Винаги ще се грижа за теб — закле се той. — Можеш да ми имаш доверие, Даяна.

— Знам. Надявам се, че скоро и ти ще се научиш да ми се доверяваш.

Той рязко вдигна глава.

— Аз и сега ти се доверявам.

Тя поклати глава.

— Не, не е така. Винаги, когато заговоря за кариерата си, смяташ, че се готвя да обърна гръб на отговорностите си към бебето и теб. Никога няма да се случи, Колби. Скоро ще разбереш.

— Аз някак си го знам. Но донякъде се страхувам да го повярвам. — Гласът му беше суров.

— И аз някога се страхувах да повярвам, че ще останеш с мен. Но сега нямам никакви съмнения. Затова мога да ти кажа, че те обичам.

— Кажи го отново. — Ръцете му се стегнаха върху бедрата ѝ.

— Обичам те. — Тя се усмихна в тъмнината. — Ти си наред да се упражниш, Колби.

— И аз те обичам.

Той се намести върху ѝ и нежно и цялостно я облада. Пръстите му обходиха деликатната територия, обзета от страст, и скрита между бедрата ѝ. Когато тялото ѝ се стегна в прегръдката му, тя извика, а той пое тихия сладострастен вик от устните ѝ, за да не ги чуе Брандън. Той я прегърна, докато премине конвулсията и, и след един последен тласък твърдото му тяло се наслаждаваше на кулминацията.

Даяна се сгуши в него. Осъзнаваше, че той изрече любовните думи само защото тя го помоли, а не защото разбираше напълно както тях, така и чувствата си. На Колби винаги трябваше да му се напомня, преди да ѝ каже, че я обича. Едва ли беше фикс идея, но тя беше решила да вземе максималното. Подкрепяше теорията, че ако Колби ги изричаше достатъчно често, те могат да се превърнат в навик, а той да открие, че се е пристрастил към навика.

След известно време, докато те все така лежаха един до друг, вплели ръцете си, Колби каза:

— Искам да говорим за едно нещо.

— Да?

— За плановете ти да въртиш свой собствен консултантски бизнес, след като се роди детето.

— О. — Тя затвори очи. — Сега ли трябва да говорим за това? Не желая да спорим повече, Колби. Уморена съм.

— Затова ли никога не си ми споменавала? Предполагала си, че ще ти дръпна една критика.

— Минавало ми е през ума — призна тя.

— Може би преди няколко седмици щях да те критикувам — бавно отвърна той. — Но когато те чух как разказваш на Брандън за

плановете си снощи, осъзнах, че не те ме разстройват, а фактът, че не си се почувствала достатъчно удобно да ги обсъдиш с мен.

— Щях да го направя. Рано или късно.

— Не искам да мислиш, че не можеш да разговаряш с мен за подобни неща, Даяна. Знам, че според теб, работата ти не ми допада, но не е така. Просто искам да балансираш работата си с всички останали неща, които ще се случат в живота ни.

— Сега се уча.

— Знам. Ти се променяш, нали? Снощи осъзнах, че не се нервирам, когато те слушам да говориш, че искаш да работиш за себе си. Искам да знаеш, че според мен идеите ти са страхотни и имаш пълната ми подкрепа, когато настъпи моментът.

Даяна се загледа в него мълчаливо. После се наведе и нежно го целуна.

— Това е една от причините, поради които те обичам. Когато нещата са критични, мога да разчитам на теб.

Настъпи дълга тишина. После Колби рече:

— Като говорим за усещането да се чувстваш свободна да споделяш...

— Да?

— Става дума за колата.

Даяна се отърси от дрямката.

— Каква кола?

— Маздата на Брандън. Нали бяхме в неговата кола, когато онзи глупак с корвета се опита да се надпреварва с нас по Ривър Роуд.

— О, Боже. — Изведнъж логиката на Колби ѝ стана ясна — Мислиш, че е било нарочно? Че някой е помислил, че Брандън е в колата онази вечер?

— Не мога да пренебрегна такава възможност. Онзи ненормалник, който се опита да ни прегази, не търсеше надбягване. Той се опита да ни натика в реката, Даяна. Може да е преследвал нас, а може да е преследвал и Брандън. Като се сещам за номерата, които ти погаждаха не мога да поема риск. Не желая нито ти, нито Брандън да припарват до Фулбрук Корнърс, освен ако аз не съм наблизо.

Даяна дълго мълча, размишлявайки върху фактите.

— Дълбоко в себе си знаех колко си бил притеснен, но не съм се замисляла какво ли се е случило във Фулбрук Корнърс, след като

дойдохме в Портланд.

— Няма защо да мислиш за тези случки. Откакто напуснахме града, никой не е притеснявал нито теб, нито Брандън.

Даяна рязко седна в леглото.

— Имаш напълно основателна причина да не пускаш Брандън там сам.

— Благодаря. Това да не би да означава, че вече не гледаш на мен като на старомоден, патриархален мъжага? — Колби се усмихна в тъмнината.

— О, не, нямаш извинение за това обвинение. Но можеш да изкупиш вината си.

— Така ли? Как?

— Първо, обясни на Брандън тревогата си.

— А второ?

— Предложи му алтернатива.

— Каква алтернатива? Както казах, нямам намерение да шофирам до Фулбрук Корнърс за Коледа. Ще прекараме първата си Коледа заедно тук.

— Можеш да му предложиш да покани баба си в Портланд за празника.

Колби се изправи.

— Бременността е размътила разсъдъка ти, жено. Да не си полудяла? Да покания тази вещица под моя покрив за Коледа?

— Може да отседне в хотел, като майка ми — рече Даяна и бързо добави, — ще отворим подаръците тук, а после можем да излезем навън за коледната вечеря.

— Даяна...

— Ще се получи съвсем добре, Колби, ще видиш.

— Сега ме чуй, Даяна.

— Брандън ще е доволен. Не се притеснявай, аз ще се погрижа с Маргарет Фулбрук да не стигате до стълкновения. Ти познаваш майка ми. Тя умее да поддържа разговора. Ако нещата се объркат, тя ще спаси положението.

— Даяна, ще ме изслушаш ли...

— Най-добре е да направя резервация за вечерята още утре. Малкото ресторанти, отворени за Коледа, бързо ще се напълнят.

— По дяволите, Даяна, ако не затвориш устата си, докато преброя до пет, аз ще я затворя. Едно, две, три...

Тя се усмихна ослепително и млъкна.

— Така е по-добре — рече Колби. — Най-последно тишина. Знаеш ли, има какво да се каже за старомодния патриархален мъжага.

Даяна се наведе и го целуна.

— Аз ли да му кажа добрата новина утре сутрин или сам искаш да му съобщиш, че си променил решението си?

— Аз ще му кажа — измънка Колби. — Искам да съм сигурен, че Маргарет Фулбрук е съвсем наясно, че поканата не важи за Хари Овена.

— Съгласна съм с теб. — Даяна премигна. — Мисля, че взе много мъдро решение, Колби.

Той погали голата ѝ ръка.

— А аз мисля, че усвояваш и най-големите тънкости да бъдеш съпруга по-бързо, отколкото си представях. Как по дяволите, се съгласих да прекарам Коледа с Маргарет Фулбрук?

— Как, по дяволите, аз забременях, останах без работа и съм финансово зависима от мъж за първи път в живота си?

— Забрави, че си и боса — доволно добави той. — В момента си боса, бременна и безработна.

Тя започна да го гъделичка в ребрата. Няколко минути по-късно сексапилният смях на Колби накара Спектър да се изправи. Той въздъхна тежко, надигна се и потърси във всекидневната спокойствие и тишина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Оставаха три седмици до момента, в който Колби щеше да стане баща за втори път. Той привърши със закрепването на таблата на детското креватче и се отдръпна, за да огледа творението си. От работата си в строителството беше усвоил умения да се грижи за малките неща, които един баща и съпруг винаги трябваше да свърши. Даяна се възхищаваше на способността му да внася подобрения в дома си, а Колби знаеше, че от време на време сам се поддаваше на порива си да се изтъкне.

Тя щеше да хареса бялото детско креватче. Добре се вместише във веселата стая в жълто и бяло. Над леглото висяха ярки играчки, а на съседното рафтче имаше малка планина от плюшени играчки. Всички необходими предмети за отглеждането на дете можеха да се намерят в детската стая, от седалката за кола, последен модел, до проходилката с хромов волан.

За това бебе нещата щяха да са доста по-различни, отколкото бяха за Брандън, помисли си Колби, докато нагласяше креватчето. Всичко в стаята беше чисто ново. Нито една мебел не беше купена от магазини за втора употреба. Решението беше негово, не на Даяна. Тя се опита да предложи да вземат някои използвани неща, но той така яростно се противопостави, че тя не повдигна въпроса отново.

Този път той можеше да си позволи да направи всичко, както се полага, и нямаше да се задоволи с нещо по-малко. Колби знаеше, че не го прави заради бебето, което не би направило разлика между лъскаво ново креватче и картонена кутия. Той го правеше заради Даяна. Искаше всичко, свързано с бебето, да й доставя удоволствие. Тя беше жена, която цени хубавите неща, и той взе решение да я обгради с такива неща, докато се грижи за бебето.

Колби приключи с креватчето и хвърли последен поглед към стаята. Всичко беше на мястото си.

Този път той беше готов.

Даяна също. Тя се беше успокоила през последните няколко месеца. Започна искрено да се вълнува за бебето. Колби знаеше, че все още наред с очакването тя изпитваше и известна доза страх, но изглежда напоследък се справяше с това.

По настояване на Колби те разгледаха родилното отделение, където щеше да ражда Даяна и тя остана доволна, че ще бъде в добри ръце. Зададе въпроси за всички начини на проследяване на развитието на плода, за процедурите с обезболяващите и за апаратурата в родилната зала. Проведе няколко дълги разговора с персонала за овладяването на болката и спешните мерки за интервенция.

После те останаха до отделението с бебетата и дълго ги наблюдаваха. Колби беше доволен. Той долови в погледа на Даяна майчинско излъчване, докато наблюдаваше новородените, които приличаха на малки пакетчета. Същия следобед, след като излязоха от болницата, те веднага отидоха и купиха креватчето и няколко жълти одеялца.

От януари Даяна беше заета да ремонтира малката викторианска къща. Часове наред тя разглеждаше и избираше тапети и най-новите модели на италианските лампи, а през това време Колби започна нов роман.

Даяна също изглеждаше доволна от ролята си на съпруга. Колби можеше само да поздрави себе си. Беше направил добър втори избор, въпреки че отново всичко се случи набързо. През последните няколко месеца научи много нови неща за Даяна. Тя беше зрял възрастен човек като него, и когато се обвържеше, беше вярна до край.

Колби осъзна, че някъде по пътя беше започнал да се успокоява. Когато Даяна отиде да разгледа помещенията за офиси за бъдещия си консултантски бизнес, той я придружи и дори направи няколко предложения. Сега вече знаеше, че тя никъде не би отишла без него и детето.

Тя беше компетентна жена, способна да направи кариера и да се грижи за семейството си. Не беше някое младо незряло момиче, което ще изтърчи при майка си, щом ѝ доскучае или се изнерви, или ядоса от съдбата си.

Едва сега Колби започваше да осъзнава, че е изисквал от Даяна прекалено много през първите няколко месеца. Тогава тя се

страхуваше да разчита на мъж, а освен това и дойде шокът от новината, че е неочаквано бременна, а после и бракът.

Инстинктивно Колби се бореше да разчупи бариерите, на които Даяна беше разчитала да я предпазят, и да засили вътрешната ѝ увереност. Никога дотогава тя не беше имала нужда от мъж, нито беше търсила мъж.

Колби разбра, че от самото начало възприемаше сдържаността ѝ не толкова като предизвикателство, колкото като истинска заплаха. Дълбоко в себе си той се страхуваше, че тя може да използва женската си независимост и воля, за да го изолира от живота си.

Дори в началото на връзката им, когато той си каза, че тя не е жена за него, не искаше нищо повече, освен да докаже на нея и на себе си, че тя го желае. Когато постигна това, той разбра, че е затънал в голяма дупка.

Защото тогава той трябваше да докаже, че тя има нужда от него.

Дали това не беше причината, поради която правиха любов в пещерата без предпазни мерки? А може би на някакво примитивно ниво на подсъзнанието си той искаше тя да забременее, за да я държи подвластна?

Колби метна настрана отвертката. Нямаше нищо против да изследва някои от щекотливите проблеми на живота в книгите си, но не беше особено въодушевен да анализира себе си в реалния живот. Реши, че няма смисъл. Човек се справяше с живота, както дойде. Правеше, каквото трябваше, и се опитваше да извлече максималното. Понякога имаше късмет.

Телефонът в кабинета извънтя. Той закрачи по коридора и стигна до слънчевата стая с изглед към залива, точно когато Даяна вдигаше слушалката.

— Здравей, Брандън. Как си?

Колби се облегна на вратата и плъзна собственически поглед по зрялата фигура на Даяна. Тя беше облечена в дънков гащеризон за бременни и риза на райета. Тежката ѝ кафеникаво златиста коса беше хваната на опашка, а по лицето си нямаше грим. Беше прекрасна, сладка и уязвима. Винаги, когато я погледнеше, усещаше как защитните му инстинкти тутакси реагират несъзнателно.

— О, не, съжалявам. И кога разбра? Преди малко? От болницата ли ти се обадиха? — Даяна извърна разтревожен поглед към Колби. —

Какво е състоянието ѝ? Разбирам. Почакай малко. Ще извикам Колби.

Той взе слушалката.

— Какво става? — попита той с ръка на микрофона на слушалката.

— Става въпрос за Маргарет Фулбрук — прошепна Даяна. — Брандън казва, че е в болница. Вероятно сърдечен удар.

Колби заговори в слушалката:

— Брандън? Каква е тази история за старата... Искам да кажа, болна ли е Маргарет?

— Току-що ми се обадиха от Общинската болница във Фулбрук Корнърс. Очевидно ме е вписала като роднина във формулярите при приемането ѝ в болницата. Страда от силни болки в гърдите. Има проблеми с дишането.

Всички симптоми на сърдечен удар. Сега ѝ правят изследвания. — Брандън замълча и бързо добави — Помолила да ни види, татко.

— Нас ли?

— И теб, и мен.

Колби затвори очи смирено. Знаеше, че няма друг начин.

— Сигурно иска да ми каже за последен път какъв несретен зет съм бил през последните двадесет години. Добре, ще си вземем свободен ден с Даяна и ще те закараме дотам. Кога искаш да тръгнеш?

— Сега е едва осем часа. Ако тръгнем до девет, ще сме там преди единадесет.

— Така си мислиш ти. — Чувството на Колби за хумор изневиделица се изпари, щом погледна съпругата си. — На Даяна ѝ остават три седмици до термина. Често ходи до тоалетна. Ще иска да спираме на всяко крайпътно кафене до Фулбрук Корнърс. По-добре ги смятай три часа дотам. — Той затвори.

— Доколкото разбирам, отиваме във Фулбрук Корнърс? — тихо попита Даяна.

— Маргарет мисли, че умира. Доколкото я познавам, ще се опита да направи зрелище от това.

— Може би наистина умира, Колби. Тя е почти на седемдесет и като се има пред вид обстоятелствата, очевидно е получила сърдечен удар.

Колби вдигна ръка.

— Знам, знам. Погледни ме. Нали не споря за пътуването? Казах на Брандън, че ще отидем с него да я видим. Възрастната жена помолила да види и двамата ни. Можеш ли да повярваш?

— Може би иска да се сбогува.

— По-вероятно е да иска да ме прокълне в предсмъртната си агония — измърмори Колби. Той замислено погледна Даяна. — Няма защо да идваш, освен ако не желаш. Ако с Брандън отидем сами, ще се върнем довечера.

— Искам да дойда с вас. — Спектър се приближи и вдигна към Даяна умоляващ поглед. — Също и моето куче. — Тя се усмихна и погали огромната рошава глава на Спектър.

— Колата ще се напълни — рече Колби. — По-добре да вземем твоя буик, по-широк е. Брандън и този парцал могат да седнат отзад.

Даяна потупа корема си.

— Да, с бебето имаме нужда от място.

— И пригответи някои дрехи. След като ще идваш, не искам да пътуваме дотам и обратно в един и същи ден. Ще е твърде изморително за теб. Ще пренощуваме в къщата и ще се върнем утре.

— Да, скъпи.

Колби се усмихна.

— Винаги, когато ми казваш „да, скъпи“ с този тон, знам какво си мислиш.

— Какво? — тя се приближи и вдигна лице за целувка.

— Че влизам в тежките си задължения на съпруг отново. Тя леко го докосна с устни, след което задълбочи целувката.

— Доста добре се справяш — най-последно рече Даяна, когато той освободи устните ѝ.

— С какво? С целуването ли?

— Не, с тежките задължения на съпруг. — Тя го гледаше с широко отворени очи, изпълнени с възхищение. — Всъщност, бива те и в целуването. — Щеше да каже и още нещо, но замълча и си пое дъх. После докосна стомаха си.

Колби сложи ръка върху кръглия ѝ корем.

— Бебето отново ли те ритва?

— Аха. Този път е малко по-различно.

— Това малко същество май ще има много претенции — обясни Колби, доволен от перспективата.

— Добре, че за него ще се грижим и двамата — тихо рече Даяна. Колби се изсмя и отново я целуна.

— Ти го казваш.

— Обичам те, Колби.

— Обичам те, скъпа.

Мина му през ума, че този път дори не се замисли, когато повтори думите ѝ. Те просто дойдоха съвсем естествено. Нямаше никакво желание да променя този навик.

Маргарет Фулбрук се държеше като кралица в болничната стая. Тръбичките, машините и мониторите, които я заобикаляха, не отнемаха кралското ѝ излъчване. Беше облечена в старомоден сатенен халат. Косата ѝ, както винаги, беше свита на кок и гримът ѝ внимателно прикриваше бледността на кожата. Медицински сестри, лекари и санитарии влизаха и излизаха от стаята, демонстрирайки подчертано уважение.

Даяна се спря, когато Колби и Брандън влязоха през вратата. Помисли си, че трябва да останат само тримата. Тя нямаше място там. Остана близо до стаята и взе да масажира долната част на гърба си.

Седмици наред страдаше от регулярни болки в гърба, но днес дискомфортът ѝ се проявяваше някак различно. Дългото пътуване с колата сигурно допринесе за зова. Тя мълчаливо реши, да не го споменава на Колби. Щеше да се тревожи, че пътуването ѝ е създавало неудобство. Може би щеше да се обвини, че ѝ е позволил да пътува с тях.

Колби сериозно приемаше ролята си на съпруг и баща. Даяна се беше научила да му се доверява в тази роля, а също и да се наслаждава, когато я глези или се тревожи за нея. Усещането, че за нея се грижи мъж, беше съвсем ново и тя откриваше, че ѝ харесва.

Не само болките в гърба я притесняваха днес. Нещо, което беше хапнала по-рано, явно не ѝ понасяше. Тя усещаше странно напрежение.

— Ето ви и вас — съобщи Маргарет Фулбрук с тон, който се чу и в коридора. — Време беше да дойдете. Можеше и да съм умряла досега. Какво направихте? Да не спирахте да обядвате по пътя?

Колби вдигна поглед към тавана, но успя да задържи езика зад зъбите си.

— Здравей, бабо — каза Брандън и се отправи към леглото. Той се наведе и целуна бледите ѝ страни — Как се чувстваш?

— Ужасно. А ти какво очакваше? — Острият ѝ поглед се насочи към Колби. — Как е Даяна?

— Добре съм, госпожо Фулбрук. — Даяна се приближи с няколко крачки. — Имате ли нужда от нещо от дома си? Можем да се отбием и да ви донесем някои дрехи или книги.

Погледът на Маргарет за миг се смекчи.

— Не, благодаря. Хари ще свърши тази работа. Как вървят нещата около бебето?

— Прекрасно.

Маргарет се намръщи.

— Даже повече от прекрасно. Имаш вид на жена, която иде роди всеки момент.

Даяна се засмя.

— Лекарката каза, след три седмици.

— Хм. Лекарите. Какво знаят те? Банда глупаци. Хиляди години жените са раждали и без техните услуги.

— Вярно е — спокойно се съгласи Даяна. — Но много жени са страдали и често са умирали при раждане, същото се е случвало и с много бебета. Аз ще се придържам към съвременния метод. Искам край мен да има много професионалисти, които знаят какво правят, когато настъпи моментът.

— Ха. Погледни ме. Край мен се мотаят цяла дузина медицински експерти и едва ли някой от тях знае какво прави.

Колби отиде до прозореца.

— Ако тук има некомпетентни хора, вината е само твоя Маргарет. Нали с парите на фамилията Фулбрук бе изградена тази болница, и ти си начело на борда на директорите. Ако няма добри лекари, това означава, че просто не им плащаш добре.

— Чуйте специалиста — подигра се Маргарет. — Ти какво разбираш от управление на болница? — Но в гласа ѝ нямаше ярост. Тя проследи Колби с очи. Той се спря и се загледа в планините, реката и града. В далечината се виждаше неясното очертание на водопада „Окованата жена“.

— Защо искаше да ни видиш, Маргарет? — попита Колби след дълго мълчание.

— Аз умирам. — Гласът на Маргарет Фулбрук беше суров. — Преди да си отида искам да изясня някои неща.

— Не говори така, бабо. Ти няма да умреш. — Брандън отвърна трескаво.

Тя небрежно помахна с ръка, а погледът ѝ остана върху гърба на Колби.

— Няма нищо, Брандън. Един ден ще разбереш, че всички стигаме до смъртта рано или късно. Няма смисъл да я отричаме. Не можем да направим и кой знае какво, освен да я посрещнем с достойнство. Колби?

— Да, Маргарет?

— Искам да запомниш това за достойнството, разбра ли? Не ми казвай какво могат да се опитат да направят тези глупаци тук, ако остане на тях да решават. Лекарите невинаги разбират от достойнство. И толкова обичат да си играят с глупавите си машинарийки. Искам отговорен човек да взема решенията, които трябва да се направят. Не познавам човек, по-отговорен от теб. Освен това, не познавам такъв, който да разбира от честолубие, повече от теб.

Колби я погледна през рамо. Погледите им се срещнаха с някакво разбиране. Той се поколеба, но после кимна.

— Ще се погрижа, Маргарет.

Маргарет Фулбрук за миг се успокои. Тя изкриви устни като погледна Даяна.

— Направи ми услуга, миличка. Не му позволявай да се самозабрави и да спре кранчето преждевременно.

Черният хумор допадна на Даяна и тя осъзна, че се усмихва, въпреки ситуацията.

— Ще гледам да не прекалява с ентузиазма си по отношение на отговорностите, Маргарет.

Брандън беше свъсил вежди загрижено.

— За какво говорите, хора? Какво става?

— Не обръщай внимание, Брандън. — Маргарет отново го потупа по ръката насърчително. — Просто нещо незначително, което трябваше да изчистя, преди да стигна до по-важните неща.

Брандън имаше стъписан вид.

— Какви важни неща?

Тя дълго го наблюдава съсредоточено.

— Искам да ти кажа, че най-голямата радост, която съм имала през последните двадесет години, беше срещата ми с теб, момчето ми. Сега по-лесно ще мога да се сбогувам със света, сега, когато знам, че част от мен ще живее в теб. Ти си прекрасен млад мъж и аз знам на кого трябва да благодаря за това, което си. Колби?

— Да? — Той остана загледан навън. Даяна усещаше напрежението в раменете му.

— Настъпи моментът да ви кажа, че моята бедна Синтия направи грешка, когато ви напусна с Брандън, за да се върне при родителите си. Ти щеше да си добър съпруг за нея. Справи се чудесно с отглеждането на внука ми. Дължница съм ти за това, Колби.

— Нищо не ми дължиш.

— Не е вярно. Дълга ти извинение за двадесетгодишната ми гордост, и ти дължа благодарности, че превърна синът на Синтия в истински мъж, с който всяка баба би се гордяла.

Настъпи дълга тишина. Тогава Колби тихо рече:

— Забрави за това, Маргарет.

— Не, няма да забравим нищо, по дяволите. Ти ще приемеш извиненията и благодарностите ми, чуваш ли?

Колби бавно се извърна, на устните му танцуваше лека усмивка.

— Чувам те, Маргарет. Ти винаги си можела да издаваш нареждания на висок и ясен глас. Ще приема извиненията ти, ако и ти приемеш моите.

— Не е необходимо. Може би си прав. Най-добре е да забравим за това. Да загърбим съжалението, гордостта и грешките от миналото. Съгласен ли си? Колби сведе глава.

— Съгласен съм.

Удовлетворена. Маргарет се обърна към Даяна.

— А ти, миличка. И на теб дължа благодарности. Именно на теб дължа срещата си с Брандън. Освен това искам да ти благодаря за последната Коледа. Беше най-щастливата Коледа, откакто умря дъщеря ми. Приятно ми беше да се почувствам отново част от семейство. Ще запазя това удоволствие и в гроба си.

— Ти ще си тук и на следващата Коледа — рязко отсече Брандън. Той предизвикателно погледна останалите в стаята. — Не е ли така?

Колби изведнъж се засмя:

— Господи, няма да се учудя. Както винаги съм казвал, Брандън, баба ти е корав хляб.

Сестрата, която тъкмо влизаше, се изненада от смеха, изпълнил тихата болнична стая.

— Чух, че си се върнал в града, Колби. Обзалагам се, че възрастната жена е искала да види внука си, нали? — Еди Спунър избърса ръцете си в някакъв мазен парцал и посегна към маркуча за бензина.

— Да. — Колби излезе от буика на Даяна и се облегна на предния калник, докато Еди пълнеше резервоара. — Ще останем тук тази вечер. Утре сутрин се връщаме в Портланд.

— Къде са Брандън и Даяна?

— На свиждане с Маргарет Фулбрук. Измъкнах се, за да дойда в града и да видя как я караш.

Спектър подпря глава на предната облегалка и заоглежда Еди спокойно и безизразно.

— Добре я карам, Колби. Добре. Виждам, че все още това голямо куче на Даяна е при вас.

— Да, Спектър е роден муфтаджия. Скоро няма да се изнесе. Отказах се да го карам да си ходи. — Колби мързеливо се протегна и почеса кучето зад рошовото ухо. — Но двамата с него стигнахме до джентълменско споразумение.

Еди погледна кучето с уважение.

— Винаги ми е изглеждал подлец. Колби се взря в Спектър.

— Мисля, че и такъв може да стане при необходимите обстоятелства. Как вървят плановете ти, Еди?

Еди вдигна поглед бързо към Колби изпод козирката на износеното си работно кепе. Светлосините му очи бяха присвити.

— Планове ли?

— Да. За които ми спомена миналото лято, спомняш ли си? Последният път двамата пийнахме бира у вас, и ти каза, че се готви нещо голямо.

— О, да. Моите планове. — Еди се съсредоточи в пълненето на колата с бензин. — Нали знаеш какво става винаги с плановете ми, Колби. Стигат до никъде.

— Лоша работа. — На Колби му се прииска да беше си държал езика зад зъбите. Трябваше да предположи, че с каквото и да беше се захванал Еди миналата година то сигурно се е провалило. Но никак не можеше да се сети за какво да говорят и нещо в него го подтикна да откровеничи със стария приятел от детинство.

— Вярно ли е, че старата госпожа Фулбрук сигурно ще умре? — Еди следеше брояча.

— Не знам. Лекарите казаха, че се държи, но все още не са установили точната причина за болките ѝ в гърдите. Маргарет мисли, че ще умре.

— Предполагам, че е оставила на теб и на Брандън всичките си пари, а? Нали сега отново ти говори? Трябва да ги остави на теб, Колби. Със сигурност ти си изигра карите много добре. Изчезваш от града за двадесет години и се връщаш точно на време, за да наследиш състоянието на Фулбрук.

— Брандън и аз нямаме нужда от парите ѝ и тя го знае — дрезгаво отвърна Колби.

— Това не е означава, че няма да ги остави на вас. Колби огледа главната улица на родния си град и си помисли, че независимо от случилото се в болничната стая, той никога нямаше да може да изхарчи и един цент от парите на Маргарет Фулбрук.

— Вероятно ще остави каквото е останало от състоянието на Фулбрук на общинската болница. Там парите ще се използват — нехайно рече той. Всъщност, мислено добави той, днес следобед ще говори с Маргарет и ще я убеди да направи точно това.

— Хари казва, че още миналото лято тя искала да промени завещанието си. Ходила при адвокат преди няколко месеца — бавно рече Еди.

— Така ли? — незаинтересовано попита Колби. Темата не го интригуваше. — Ей, Еди, откри ли нещо за черния корвет, който миналото лято се опита ни прегази с Даяна?

Еди извади маркуча от резервоара.

— Нещичко.

Колби го погледна съсредоточено.

— Хайде, Еди. Казвай. Какво откри?

— Нищо кой знае какво. Затова и не съм ти споменал. Реших, че няма да ти е от голяма полза.

— Е! — Като вадене на зъби, помисли си Колби.

— Видели са корвета още няколко пъти на Ривър Роуд през нощта. Някои от местните луди глави се опитали да се надпреварват с малките си камаро с онзи. Но никой не победил корвета.

— Някой да е бил натикан в реката? Казах ти, че онази кола търсеше кръвопролитие.

— Не. Никой не е прескочил брега. Само няколко пъти са били на косъм на завоите. Както преди двадесет години. Нали си спомняш как става, Колби? Трябва да си спомняш, та нали ти започна тази игра? Черният корвет чака на стария завой под скалите онези, които искат да се надпреварват. На същото място, където нощем устройваше надбягванията. На площадката за паркиране в подножието на водопада „Окованата жена“ е финалът.

— Кой шофира корвета, Еди? — Гласът на Колби беше равен. Той извади портфейла от дънките си. Не искаше Еди да забележи колко много го интересува отговорът.

— Никой не знае кой е шофьорът.

— Никой не го е виждал? — Колби беше изумен.

— Не. — Еди поклати глава и върна рестото. — Предполагам, че този тип не се състезава за пари. Мотае се край завоя до скалите, докато някой местен селяндур не се появи. Корветът и другият застават на старта и тръгват. Корветът печели и просто изчезва в нощта. Не се връща да прибира парите си или нещо подобно. Просто изчезва. Като призрак.

— Мислиш ли, че е тукашен?

Еди вдигна рамене.

— Хлапетата, които са го виждали и с които говорих, не знаят. Казват, че дори няма номер.

— А новият шериф, Барнс, опитвал ли се е да спре състезанията?

— Ха. Шериф Барнс не прилича на стария Джил Торп. Барнс си има по-важни задачи, отколкото да пътува от Викстън посред нощ, за да прекъсва обичайните надбягания по „Ривър Роуд“. Ще ти кажа нещо, Колби. Този черен корвет се превръща в легенда, както ти преди двадесет години.

— Ако успея да я докопам тази нова легенда на „Ривър Роуд“, бързичко ще й скъся кариерата. Длъжник ми е за това, което направи миналото лято. Можеше да убие Даяна. — Колби отвори вратата на

колата и седна на предната седалка. — Ако някога го срещнеш, кажи му, че го търся, Еди.

— Това, което ви се случи с Даяна, беше миналото лято, Колби.

— Няма значение, аз не забравям.

Еди придърпа козирката на кепето към очите си.

— Ще го разглася, Колби.

— Наистина ли мислиш, че тя ще умре, татко? — Брандън седеше на края на неудобния фотьойл в къщата на леля Джес и гледаше баща си, разположил се на дивана до Даяна.

— Не знам. Доколкото разбирам, никой не е наясно на този етап.

— Мисля, че тази вечер не беше толкова бледа. — Даяна се размърда лекичко, опитвайки се да намери по-удобна поза. А те не бяха много, както беше забелязала в последно време. Днес не можеше да си намери място. Колби я масажираше ниско в гърба някак автоматично. Той винаги разбираше, когато тя имаше болки. Даяна се облегна на дланите му и се наслади на комфорта от масажа.

— Добре ли си, скъпа? — попита той загрижено.

— Добре. Просто обичайните болки. Толкова ще се радвам, когато се появи детето.

Колби се усмихна.

— Това го казва жената, която почти девет месеца се притеснява, че няма да оцелее при раждането?

— Стигнах до там, че искам всичко да свърши. Дори и да ме боли — сухо обясни Даяна.

— Решихте ли какво ще е името? — попита Брандън. — Още ли държите да го наричате Джош, ако е момче, и Табита, ако е момиче?

— Табита Джейн — отвърна Даяна, произнасяйки всяка дума внимателно и с любов. — Харесва ли ти, Брандън?

— Джош звучи старомодно, но не е зле. Нали разбирате, че ако е момиче, всички ще я наричат Таби? — отбеляза Брандън. — Като котка.

Колби тъкмо щеше да отговори, когато чуха шума от кола по автомобилната алея. Спектър рязко вдигна уши, стана и се запъти към входната врата.

— Кой е? — попита Даяна.

— Може би Джил Торп. Сигурно е чул, че сме в града и е решил да се отбие да ни поздрави. — Колби се изправи и тръгна към входната врата.

След миг на входната площадка се чуха тежки стъпки и Колби отвори вратата.

— Еди, какво е станало?

Еди Спунър се появи на прага. В ръцете си въртеше камуфлажното си кепе, а на лицето му имаше загрижено изражение.

— Добър вечер, Даяна, Брандън.

— Здравей, Еди. — Брандън се изправи.

— Здравей, Еди. Няма ли да влезеш? — Даяна му се усмихна.

— Не мога. Благодаря, все пак. Минах да поговоря с Колби за едно нещо.

— За какво става дума? — Колби отвори вратата до края. — По-добре да влезеш. Навън е студено.

— Благодаря. Да, студеничко е. След няколко дни може и сняг да завали. — Еди погледна Колби. — Нали искаше да знаеш, дали съм чул нещо за черния корвет на Ривър Роуд?

Даяна се намръщи, когато забеляза колко съсредоточен стана Колби.

— Еди? Какво става тук?

— Няма нищо, Даяна. Ще ти обясня по-късно. — Колби наблюдаваше Еди изкосо. — Имаш ли нещо?

Еди кимна бързо.

— Тъкмо, когато затварях, дойде едно от хлапетата. Каза, че довечера корветът щял да бъде там. Хлапето ремонтираше колата си шест месеца и го човърка да се пробва срещу корвета.

— Ще трябва да почака. Аз първи ще нанеса удар върху този ненормалник в корвета.

— Реших, че точно това искаш. Е, късмет, Колби. Ти винаги си знаел кога да натискаш спирачките. — Еди се обърна и излезе през вратата, където многоцветното му камаро го чакаше на автомобилната алея.

Колби отвори вратата на дрешника.

— Колби? Какво правиш? — искрено разтревожена Даяна се опита да се надигне от дивана.

— Не се притеснявай, Даяна. Връщам се веднага щом уредя въпроса. — Докато обясняваше, Колби измъкна сакото си от дрешника.

— Къде отиваш? — попита тя и сграбчи облегалката на креслото за опора.

— На Ривър Роуд.

— Не можеш да го направиш. Не ставай смешен. Не можеш да тръгнеш сам след този корвет. Какво си мислиш, че ще направиш? Ще се докажеш като мъж ли? Колби, сам каза, че който и да е бил в колата миналото лято, сигурно е малко луд.

— Не се тревожи, Даяна — рече Брандън успокоително и сам посегна към сакото си. — Отивам с татко.

Колби се обърна с лице към сина си. Понечи да спори, но това, което видя в суровото изражение на Брандън, го накара да промени решението си. Бързо кимна с глава.

— Да вървим.

— Колби, моля те, чуй ме. Поне се обади на Джил Торп или в шерифството. Това е работа на полицията.

— Не, не е — рече Колби и провери за ключовете си. — Това е личен въпрос. Скъпа, ще си добре със Спектър тук. Просто не мърдай много-много.

Двамата с Брандън излязоха преди Даяна да измисли каквато и да е причина да ги спре. Тя стоеше до вратата със Спектър и чуваше как буикът ѝ ръмжи по автомобилната алея.

— Когато аз шофирам тази кола, гумите никога не свистят така. Идиоти, мъжаги. Какво да правя с тях, Спектър?

Кучето се облегна на нея, предлагайки ѝ мълчаливо успокоение, но муцуната му беше обърната в посоката, в която бяха изчезнали Колби и Брандън. Чувстваше се някак тъжен, че го оставиха.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ривър Роуд представляваше криволичеща черна лента, успоредна на извиващата се като змия тъмна река. Нощта беше студена, абаносово черна и зловещо застинала. Водопадът „Окованата жена“ се намираше на миля от мястото, скрито зад завоите на дефилето.

Колби отне от газта, докато се движеше по пътя към скалата.

— Мислиш ли, че ще го намерим? — попита Брандън.

— Кой знае? По думите на Еди, напоследък е станал много смел. Каза, че хлапетата идват тук да се състезават често и черният корвет също се появява. Ако имаме късмет, ще го сгасим тази нощ.

— Знаем, че може би не е най-подходящият момент да те питам, но какво точно ще правим с него, ако го хванем?

— Първо ще му взема акъла заради това, което направи миналото лято. После ще потърся Джил Торп. Джил винаги се стремеше да въдворява ред, дори да не беше съвсем според законите.

— Смяташ, че първо трябва да се състезаваме с корвета?

— Не можем, не и в тази костенурка. Някой ден ще трябва да взема на Даяна нещо свястно. — Колби спря колата в сянката на надвисналия гранит и изключи двигателя. За миг се загледа в нощта. — Напомня ми за старото време.

Брандън се усмихна разбиращо и зъбите му блеснаха.

— Трудно е за вярване, че си възрастен женен човек с голям син и още едно бебе на път, а?

— Грещиш — отвърна Колби. — На мен не ми е трудно да повярвам, че всичко това е така. Ще ти кажа нещо, хлапе. Не бих се върнал назад, за нищо на света.

— Сега нещата изглеждат доста по-добре?

— Нещата са безкрайно добре сега. — Колби леко изкриви устни. — По-добри никога не са били, всъщност.

— Обзалагам се. Радвам се, че откри Даяна.

— Не и на половината, колкото аз се радвам.

Брандън кимна.

— Сега какво ще правим?

— Ще чакаме.

— Къде е Еди? Защо си тръгна и ни остави сами?

— Това не е негова битка. Еди се опитва да не се набива на очи. Винаги е бил такъв, бедното копеле. Сигурно вече си е у дома.

Брандън кимна и разкопча колана.

— Знам колко много ти се иска да хванеш този тип. Благодаря, че ме взе със себе си.

Колби посегна да изключи лампичката в купето.

— Не съм пълен глупак — заяви той на сина си, докато отвинтваше мъничката крушка, — въпреки противното мнение на Даяна. Достатъчно разумен съм да не отхвърлям помощта, която може да се окаже нужна. Няма човек, на когото бих оставил да пази гърба ми, освен на теб, Брандън.

— Чувството е взаимно.

— Добре. Искаш ли да хвърляме монета, да видим кой ще излезе от колата, за да вземе гаечния ключ?

— Боже, татко. — В гласът на Брандън се прокрадна подигравателна невинност. — В часовете по карате, в които ме записа преди няколко години, не са ни учили как се използва гаечен ключ.

— Хубавото на гаечния ключ е, че всеки глупак може да се сети как да го използва за удар. Няма нужда от специално обучение.

Те чакаха още два часа. В колата стана много студено. Един-два пъти Колби запали двигателя и включи парното. Но през по-голямата част от времето двамата с Брандън разговаряха тихо и чакаха. По Ривър Роуд нищо не мърдаше.

Колби почти се беше отказал, когато видя предните светлини в далечината. Те изчезнаха зад един завой за малко и се появиха по-близо.

Брандън се размърда на мястото си.

— Познаваме ли го?

— Не знам още. Може да е някое хлапе, което иска да се състезава с корвета.

Колата бавно се движеше към водопада. Блясъкът на светлините скриваше марката.

Изведнъж Колби имаше предчувствие. Беше виждал тези светлини и преди.

— Снижи се, Брандън. Не искам да те вижда.

Брандън се свря под таблото. Приближаващите светлини се насочиха наляво, докато колата влизаше с площадката за паркиране. Студената светлина от звездите огря познат огромен силует.

Колби държеше ръката си на волана на буика и внимателно наблюдаваше.

— Добре — най-последно рече той. Адреналинът нахлуваше в кръвта му.

— Кой е? — попита Брандън.

— Кадилакът на Маргарет Фулбрук.

— Не е корветът ли? Какво става, татко?

— Точно това възнамерявам да разбера. Чудя се откога Хари Овена е започнал да се мотае по Ривър Роуд. Когато изляза от колата, измъкни се от твоята врата. Той няма да види, че е отворена, защото магнах лампичката в купето. Стой настрана, от другия край на буика, докато не проверя какво става.

— Защо, по дяволите? — прошепна Брандън подобно на младо зверче, налитащо на бой. — Нали ме доведе, за да пазя гърба ти.

— Веднъж ти казах, че най-интелигентният начин да се справи човек с хора като Хари е директният удар. Като излезеш от колата, вземи ключа със себе си.

Колби отвори вратата и излезе. Брандън излезе от другата страна и се снижи под нивото на прозореца. В тъмнината, с изключена лампичка в купето, движението на Брандън на практика не можеше да се забележи.

За да привлече вниманието на Хари, Колби отиде направо до прозореца на шофьора на кадилака. Виждаше неясните очертания на месестите рамене на Хари и широкото му лице. От сянката срещу него светеха две малки, подли очи, които накараха Колби да си спомни за плъховете.

Стъклото на шофьора бавно се спусна. Колби погледна в колата.

— Да не би да ти е досадно да чакаш работодателята ти да умре и си решил да наминеш, за да си търсиш белята, а, Хари? Каква игра играеш напоследък?

— Тази, която ще спечеля, Савагар. — Внезапно на отворения прозорец се появи револвер. Злокобната усмивка на Хари се виждаше на приглушената светлина от таблото.

Колби застина. Сега разбираше как се чувства полицаят, спрял кола за проверка на магистралата, и получил изстрел в лицето, вместо извинения.

— Мисля, че започвам да разбирам — тихо отвърна Колби и отстъпи.

— Нима, Савагар? Време беше. Доста време ти отне. Неприятно е, че това е последната картинка, която ще видиш. — Хари отвори вратата на кадилака и излезе. Револверът не се помръдваше от позиция и светеше на ледената лунна светлина.

Колби отстъпи още една крачка.

— Искаш ли да ми кажеш, за какво става въпрос, Хари, стари приятелю?

— Не мърдай, копеле. Винаги си мислел, че си много хитър, нали? Мислеше си, че можеш да останеш в безопасност и да ти се размине. Преди двадесет години едва не ти окачиха белезниците, но се размина. Напъха се в гащите на Синтия Фулбрук, за да забременее, но си отиде само с бебето, което тя ти остави. Не получи и пукната пара от семейство Фулбрук, нали? Казах на Еди, че не си и наполовина умен от това, което той винаги е твърдял. Миналото лято му казах, че този път нещата ще са по-различни.

— Та това беше много отдавна, Хари.

— Аз не забравям. Аз я желаех, Савагар. Желаех я отчаяно. Следях я през всичките онези години, през които работех за Фулбрук. Изпълнявах поръчки като някой роб. Имах планове за нея. Тя ме харесваше. И флиртуваше с мен. Все си връткаше задничето, като минаваше покрай мен. И тя ме желяеше отчаяно.

— Хари, слез на земята.

— Щях да направя така, че да се омъжи за мен. Дъртите ме харесваха. Винаги изпълнявах, каквото ми кажеха. Щяха да ми позволят да се ожения за нея, ако беше забременяла от мен. Може би в началото нямаше да им хареса, но щяха да го понесат. Постепенно щях да стана равностоен член на семейството.

— Господи, Хари, ти си полудял, знаеш ли?

— Млъкни. Всичко бях планирал. Щях да стана истински Фулбрук. Всичките тези пари щяха да ми принадлежат. Но после ти се появи в живота на Синтия и тя не устоя да те регистрира като поредната бройка в списъка си. Ти беше като награда. Единствената легенда на града. Но този път тя сгреши и пострада. Семейство Фулбрук щяха да се погрижат да оправят грешката. Намериха и лекар. Но ти убеди Синтия да се омъжи за теб.

— Хари, това беше преди двадесет години. Това е минало. Отдавна. Семейство Фулбрук нямаше да приемат брака ти с нея по-добре, отколкото приеха моя.

— Щях да ги накарам да свикнат с мен — избухна Хари. — Правех всичко, каквото ми кажеха. Вършех мръсната работа.

— Това не означава, че щяха да ти позволят да се ожениш за единствената им дъщеря. — Колби едва ли не изпита съжаление към Хари. — Според тях нито ти, нито аз, бяхме добра партия за нея. Ще ти кажа и нещо друго, не само те мислеха така. Самата Синтия не смяташе, че сме добра партия за нея.

— Но тя се омъжи за теб.

— Защото беше объркана и уплашена. Когато най-после се осъзна, разбра в каква каша се е забъркала, скочи в колата и се върна при мама и при татко. Тя нямаше никакво намерение да остане омъжена за човек от другата страна на водопада.

— Аз можех да я накарам да остане с мен. Нямаше да се издъня като теб. Но ти си прав. Всичко свърши. Сега имам други планове и проклет да съм, ако те оставя да провалиш всичко втори път, Савагар.

— Какви планове, Хари? — С крайчеца на окото си Колби видя една движеща се сянка. Брандън се промъкваше в тъмнината.

— Не разбираш ли? — Хари вдигна револвера. — Никой не остана, след като Синтия бе убита. Никой, който да наследи всичките тези пари, освен мен. Старата жена промени завещанието си след смъртта на Синтия. Каза, че възнамерявала да остави на мен много пари, защото съм бил лоялен през всичките тези години. Каза, че ми го дължи. Нямаше да остави на теб и хлапето ти нито цент. Тя те мразеше. Но миналото лято ти се върна със сина си и провали всичко. Тя започна да променя решението си от деня, в който се срещна с Брандън и видя проклетите му очи.

Колби се втрени в Хари.

— Мислиш, че Маргарет Фулбрук е имала намерение да ти остави всичките си пари? Хари, по-голям глупак си, отколкото мислех.

— Каза ми, че ще ме впише в завещанието си. Проклет да си! Е, щеше да остави нещо и за болницата, но и аз щях да получа парче от баницата. Голямо парче. Тя ми беше благодарна. Само аз и останах. Само аз изпълнявах заповедите ѝ, вършех, какаото ми кажеше, без да задавам въпроси. Но тя се срещна с твоето момче и оттогава не говореше за нищо друго, освен за внука си. Отиде да се види с адвокат и тогава разбрах, че трябва да направя нещо.

— Нищо не можеш да направиш, Хари. Маргарет има собствено мнение. Сигурно си го разбрал до сега.

— Грещиш, Савагар. Има нещо, което мога да направя. Мога да се отърва от теб и момчето. Тогава няма да има други хора, освен мен. Месеци наред го обмислям. От миналото лято, всъщност, започнах да кроя планове. Тъкмо бях стигнал до някъде, когато ти внезапно напусна града и трябваше да изчакам. Но когато старата госпожа Фулбрук влезе в болница заради сърдечния удар, аз разбрах, че скоро ще изпрати да те повикат.

— И ти реши, че това е големият ти шанс?

— Дяволски прав си. Затова те примамах тук сам. Реших да се погрижа първо за теб. Тъкмо теб трябва да следя, теб и проклетите ти внезапни удари. С хлапето ще се справя по-късно.

— Наистина ли смяташ, че можеш да убиеш мен и Брандън и да се отървеш безнаказано, Хари? Хайде. Джил Торп ще довтаса и ще задава въпроси, преди да се усетиш. И ще повика веднага новия шериф.

Хари се усмихваше широко в тъмнината.

— Няма да има какво да ме пита, Колби. За да задава въпроси, трябва да има труп. Ти познаваш тези планини, колкото и аз. Знаеш, че има местенца, където мога да те заровя, теб и хлапето ти, и никога няма да ви открият. А за хората тук, вие ще сте изчезнали за още двадесет години, също като последния път.

Колби усети как стомахът му се сви.

— Хари, рискуваш да те обвинят в убийство. Няма да взема и един цент от парите на Маргарет Фулбрук. Никога не съм взимал и никога няма да взема. Тя го знае. Днес следобед ѝ дадох да го разбере.

— Може би тя ще ги остави на Брандън. Кой знае? Затова трябва да се отърва и от двама ви.

— Тук ли ще дръпнеш спусъка? Ще има кръв, Хари. Много кръв. — Колби се опита да провокира целия си творчески талант. Беше описвал подобни сцени. Знаеше как протичат. — Ти никога не си убивал човек, нали? Не знаеш какво е да видиш как умира човек. Трудно е да повярваш колко много кръв има в човешкото тяло. Просто ще бликне навсякъде. Ще се полепи по ръцете ти, когато се опиташ да ме пренесеш. Ще изцапа багажника на кадилака, когато ме сложиш вътре.

— Престани. Няма да те убивам тук, ако не се наложи. Ще те отведе високо в планината.

— Там няма да е по-чисто. Така или иначе, ти ще си изцапан с кръвта ми. Мъртвите тела са голяма бъркотия. Не само кръв изтича отвсякъде. И други неща изтичат. Всички мускули изведнъж се отпускат. Представяш ли си какво означава това? Ти наистина ще се оцапаш...

— Затвори си устата, кучи сине. Достатъчно много съм ловувал. Щом мога да изкормя елен, ще се справя и с твоето тяло.

— Така ли мислиш? А можеш ли да се справиш с две мъртви тела? Защото ще трябва да направиш същото, когато хванеш Брандън. Ще трябва да се справяш с кръвта за втори път. Ще започнеш да сънуваш кошмари, Хари. Ще се събуждаш посред нощ с вик. Ще оглеждаш стаята и ще ме виждаш да надзъртам от тъмнината. Кръвта никога няма да се измие. Всеки път като си лягаш, ще се питаш дали не е поредната нощ, в която ще преживяваш убийствата. Съвсем скоро няма да можеш изобщо да спиш.

— Няма да имам кошмари, кучи сине. Ако пък имам, просто ще си мисля за парите. Те ще провокират сладки сънища. А сега млъкни и легни на земята. Ще завържа ръцете ти отзад.

Трясъкът от счупено стъкло наруши напрежението. Хари се снижи, извика нещо неясно и се извърна към шума.

Колби се нахвърли върху му, когато Брандън бързо падна на земята от другата страна на кадилака, и стовари дланта си върху врата му. Огромният мъж залитна и падна на колене. Колби замахна втори път и Хари се строполи на земята. Револверът падна от ръцете му.

Брандън се появи откъм задната част на колата. Държеше гаечния ключ вдигнат, готов да действа.

— Мисля, че няма да ни трябва — рече Колби и почеса ръката, която го болеше. — Но го дръж наблизо, докато намеря нещо да завържа ръцете му. — Накрая извади от кадилака въжетото, което без съмнение Хари имаше намерение да използва за него.

Пет минути по-късно Колби се изправи и се загледа в Хари, който лежеше на земята в полусъзнание и наподобяваше купчина.

— А сега какво? — попита Брандън.

Той гледаше баща си втренчено, а гласът му все още беше напрегнат от адреналина, който Колби беше сигурен, все още пълзеше във вените му. Колби усети гордост от хладнокръвието на сина си в тази опасна ситуация.

— Ще се свържем с Джил. Той ще поеме случая отгук нататък.

— Да го сложим ли в кадилака? — притеснено попита Брандън.

— Няма защо да се главоболим.

— Навън наистина е студено, татко. Ако го оставим на земята, може да умре.

Колби изсумтя и посегна да хване Хари за глезена.

— Прав си. Няма защо да си създаваме усложнения. Хвани го за раменете.

Те дълго влачеха Хари, но най-после успяха да го натикат на задната седалка на кадилака. Жертвата им простена, но не дойде в пълно съзнание.

Колби отвори предната врата и изключи светлините. Ръката му застина за миг, когато в съзнанието му се появи познат спомен. Той се загледа през предното стъкло, изучавайки многоцветното сияние на светлините, чиито лъчи пронизваха нощта.

— Какво те притеснява, татко, предното стъкло ли?

— Не — отнесено отвърна Колби, опитвайки се да улови неясното усещане, че греши. — Дължа на Хари едно счупено предно стъкло. Какво залагаш, че ако тя оживее, баба ти ще ме накара да платя за него?

— Само това ми дойде на ум, за да го разсея.

— Получи се. Както казах, Брандън, този път ти беше моят директен удар.

— Ама ти така го уплаши за кръвта и трупите. Дори аз се почувствах някак неловко. Подейства му. Чудя се дали изобщо щеше да дръпне спусъка. Ако беше продължил да говориш още...

— Брандън, замълчи за минута. Опитвам се да мисля.

В продължение, на тридесет секунди те мълчаха, но Брандън не можа да устои и попита:

— За какво?

— Ти чу ли разговора? — Колби се изправи и погледна сина си.

— Да, мисля, че да. Защо?

— Спомена, че казал на Еди миналото лято, че нещата ще се променят.

Брандън кимна.

— Да чух го.

— Точно преди да си тръгнем миналото лято с Даяна, аз разговарях с Еди. Каза ми, че се е захванал с нещо голямо, което може да се окаже големият му удар. Същата нощ, когато пукнах гума, и Хари едва не ми проби главата.

— Татко — тихо рече Брандън, — нали Еди ни каза, че тази нощ корветът може да се появи на „Ривър Роуд“? Вместо тайнствената кола, срещнахме стария кадилак на Хари. Мислиш, че приятелчето ти те е подредило и двата пъти?

Колби изруга.

— Даяна. Ако нещо се случи с нас, тя няма да се успокои, докато не обърне целия град. Ще отиде направо при Джил Торп и той ще ѝ помогне да намери отговори на всички въпроси. Хари сигурно е знаел това. Не може да остави и нея жива.

Очите на Брандън се разшириха.

— Тя е сама в къщата.

— А Еди е някъде наоколо. — Колби отвори задната врата на кадилака и се опита да постави Хари в седнало положение. Хари премигна унесено.

— Какво ще правиш, татко?

Колби не отговори. Той разтърси Хари. Онзи разшири очи като видя студеното изражение по лицето на Колби.

— Хари, кажи ми какъв е планът. Какво ще направи Еди на Даяна?

— Нищо няма да ти кажа, Савагар. Нали си умен, сам се сети.

Брандън се наведе в колата.

— Искаш ли гаечния ключ, татко?

Колби протегна навън ръка, без да каже нищо. Брандън мушна ключа в ръката му.

Хари остана с отворени уста, докато местеше поглед ту към единия, ту към другия мъж.

— Ти си луд, Савагар. И двамата сте луди. Не можете да го направите. Вие сте луди.

— Може би се дължи на това, че пиша твърде много романи на ужасите. Имаш ли намерение да спориш с луд Хари?

Хари не прие предизвикателството. Затвори очи и облегна глава назад.

— Водопада „Окованата жена“. За нея е предвидена злополука. Като бащата на Еди. Но всичко е свършило вече, Савагар. Легендата на Ривър Роуд най-последно загуби надпреварата. Ние с Еди ще се смеем последни.

Колби затвори вратата и се затича към буика. Брандън го последва по петите.

Даяна се хвана за корема и се наведе напред, когато усети следващата контракция. Тя дишаше, докато траеше контракцията, и се опитваше да си спомни всички инструкции, които Колби ѝ беше обяснил. Когато неразположените ѝ премина, тя продължи да се движи. От два часа крачеше насам-натам из всекидневната.

Спектър отново изскимтя. Неспокойствието ѝ го караше да е нащрек, но той не откриваше враг.

— Всичко е наред — измърмори тя на кучето, опитвайки се да успокои и себе си. — Имам време. Може би много часове. Това е първият етап на раждането. Жените остават у дома и през това време чистят сребърните съдове. Дори няма нужда да се обаждам в болницата. — Което беше все едно, защото в къщата нямаше телефон.

Тя дори не можеше да шофира до болницата, помисли си отчаяно. Колби и Брандън бяха взели колата.

— Не беше предвидено да се случи така — каза тя на Спектър. — Трябваше да съм у дома в Портланд, да опаковам багажа си и да се настанявам в модерна болница. Колби трябваше да е тук и да брои

контракциите и да ми дава наставления за дишането. Каза, че ще е с мен, когато настъпи моментът. Обеща да е тук.

Спектър мълчаливо крачеше до нея.

— Трябваше да се върне досега. — Тя усети още една контракция и се опита отчаяно да се успокои. Обзе я страх, не само за себе си и за бебето, но и за Колби и Брандън. — Ами ако се случи нещо на Ривър Роуд, Спектър? Ами ако се появи тази ужасна кола и се сбият? Ако наранят Колби и Брандън?

Паниката я връхлетя. Неясно усещане, което избликваше неznайно откъде и пълзеше по цялото ѝ тяло. Или може би това беше болката от следващата контракция.

Болката не беше непоносима. Тя се справяше. Но щеше да става по-лошо, много по-лошо, преди всичко да мине. Какво ѝ беше казала Дженифър от апартамент 301? Безмилостна агония. Да, предстоеше ѝ безмилостна агония.

Даяна почувства силна необходимост да отиде до тоалетната. За трети път през последния един час. В началото си помисли, че се дължи на нещо, което беше хапнала за вечеря. Но накрая разбра за какво става въпрос. Тялото ѝ се пречистваше и подготвяше за раждането.

Когато след няколко минути излезе и започна да слиза надолу, тя видя Спектър да стои до входната врата и да скимти. Той я погледна и отново насочи вниманието си към вратата. Тя въздъхна от облекчение. Колби и Брандън се върнаха. Тя забърза надолу по стълбите, спря се на последното стъпало, докато мине поредната контракция.

— Те ли са? Какво чуваш, Спектър? Моята кола ли е? — Даяна отиде до прозореца и отметна завесата. Една кола спря на автомобилната алея и освети къщата със светлините си. Тя затвори очи от облекчение. Неясното усещане за паника отстъпи. Колби се върна. Той ще се погрижи за всичко.

— Всичко е наред, Спектър. Той се върна. Всички ще сме добре.

Тя пусна завесата и отвори входната врата. Спектър тихо изръмжа, тялото му беше напрегнато. Именно тогава Даяна осъзна, че колата на автомобилната алея не беше нейният верен буик. Колата спря извън обсега на лампата на входната площадка.

През мрежестата врата нахлу студен нощен въздух, докато Даяна чакаше да види кой беше посетителят. Може би Джил Торп, помисли

си тя. Джил беше шериф на времето. Той знаеше какво да прави. Сигурно е изпратил много жени в болницата.

— Джил? — извика тя, когато чу да се затваря вратата на колата.

— Здравей, Даяна. Аз съм пак. — Еди Спунър се доближи до входната площадка. Красивото му преди време лице сега излъчваше горчивина и съжаление. Сините му очи бяха едва ли не безцветни на слабата светлина. — Извинявай, че те притеснявам, но трябва да ти кажа, че на Ривър Роуд стана злополука.

Даяна усети как тъмнината я връхлита. Тя се хвана за дръжката на вратата за опора. Можеше да се справи с всичко друго, но не и с това.

— Колби — отчаяно прошепна тя.

— Отведоха го в болницата. Катастрофа на Ривър Роуд. Едва не паднал във водата. Колби пита за теб. Казах, че ще дойда да взема теб и Брандън и ще ви заведа при него.

Даяна се опита да се пошегува:

— Ама той е жив?

— Да, жив е. Но е лошо ранен.

Даяна отвори мрежестата врата и пристъпи на входната площадка. Студът я прониза до кости. Еди се намръщи и каза:

— Ще ти трябва палто.

— Да, разбира се. — Замаяна, Даяна механично се обърна да влезе обратно в къщата. Еди я последва.

— Къде е Брандън? И той ще иска да дойде, нали?

— Брандън? О, Боже, Брандън. Той е с Колби. Сигурно е бил в колата. Еди, чу ли нещо за него? Добре ли е или е ранен?

— Брандън? — Еди изглеждаше объркан. — Не, никой не спомена за него. Не знам, ако той... Няма значение. Трябва да тръгваме.

— Готова съм. Побързай, Еди. Моля те побързай. Трябва да стигна до Колби. — Спектър се промуши през вратата край нея.

— Не искаш ли да оставим кучето? В болницата няма да му позволят да влезе.

Даяна погледна тъмнината и забеляза тъмната фигура, която чакаше зад сиянието на фаровете. Беше някак позната, но тя не беше сигурна.

Усети още една контракция и не можеше да мисли ясно. Тя отговори на въпроса на Еди инстинктивно.

— Кучето идва с мен.

— Но, Даяна...

Тя не си направи труда да му отговори. Трябваше да отиде в болницата. По някакъв начин трябваше да отиде там, а Еди Спунър беше единственият транспорт.

Тя се доближи до голямата тъмна кола и отвори вратата. Спектър се втурна и седна зад предната седалка. Държеше главата си до рамото ѝ.

Еди Спунър бавно влезе в колата и завъртя ключа. Големият двигател забоботи. Такива рядко можеха да се чуят в съвременните автомобили.

— Каква е тази кола, Еди? — попита тихо Даяна.

— Корвет. Най-добрата кола в страната.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Откъде взе колата, Еди? Мислех, че имаш камаро. — Даяна се взря в тъмнината, която нахлу през прозореца. Еди шофираше твърде бързо и тя веднага усети, че той не владее колата си, както Колби. Начинът му на шофиране само подсилваше паниката, с която тя се опитваше да се бори. Даяна вдигна ръка и докосна Спектър. Кучето докосна ухото ѝ с нос.

— Корветът е мой. — Гласът на Еди беше преизпълнен с гордост. — Преди известно време я открих на гробище за автомобили. През последните няколко години я ремонтирах. Държа я под един навес зад къщата. Никой не я е виждал през деня.

— Така ли? — Може би ако поддържаше разговора, тя щеше да разбере какво става.

— Започнах да излизам с нея в съседния окръг през уикендите. Искях да я изпробвам. Побеждава всичко, каквото ѝ излезе насреща. Също като черния корвет на Колби. Нищо не може да я събори. Тази кола ще стане много по-голяма легенда, отколкото корветът някога е бил.

Даяна преглътна и сви пръсти около нашийника на Спектър.

— Ти каза на Колби, че черният корвет ще се появи на Ривър Роуд тази нощ.

Настъпи тишина.

— Да — най-после отвърна Еди, — аз му казах. Знаеш ли? Искаше ми се да имам още една възможност да изляза срещу Колби на Ривър Роуд. Този път сигурно щях да го победя. Знам, че мога да го направя. Нямах да се измъкне на завоя до моста, както миналото лято.

Даяна потрепери.

— Еди, това не е пътят към болницата.

— Знам.

Тя се опита да запази спокойствие.

— Къде са Колби и Брандън?

— Не знам. — Еди беше уклончив. — Някъде горе в планината, предполагам. Хари се канеше да ги заведе там. Но той очакваше само Колби. Щяхме да се заемем с Брандън, след като хванем теб.

— Хари? Какво общо има Хари с това?

— Хари и аз, и двамата сме замесени — възкликна Еди. — Той ми е партньор. Това е, както виждаш нашият голям удар. Ще кашираме заедно, а после ще взривим града завинаги.

— Ще каширате какво, Еди?

— Парите на Фулбрук. — Той я погледна така, сякаш се учудваше, че тя не разбира за какво става въпрос. — Старата госпожа Фулбрук възнамеряваше да остави на Хари много пари. Но когато се срещна с момчета на Колби, тя го отрязва. Отишла при адвокат и променила завещанието си. Хари казва, че е сто процента сигурен, че е писала Брандън в завещанието си, а може би и Колби. Хари казва, ако се отървем от Колби и Брандън, той ще вземе техните дялове, както първоначално беше планирано. Каза ми, че ако му помогна, ще делим парите.

— Еди, знаеш ли, не е толкова просто? Тези неща никога не са прости.

— Хари казва, че ще стане. Планира го месеци наред. Имахме късмет, че старата госпожа получи сърдечен удар. Беше истински късмет.

— Защо? — тя усети още една контракция. Очите ѝ се насълзиха от болка.

— Не разбираш ли? Трябва да доведем Колби и Брандън в планината. Мислехме, че вие тримата ще дойдете за Коледа, но Брандън се обади на старата госпожа и я покани при вас. Това обърка всичко. Но решихме, че ще дойдете следващото лято. После старата госпожа се разболя преди няколко дни и Хари каза, че това е нашият шанс.

— Той е знаел, че ще дойдем да я видим ли?

— Точно така. Вие това и направихте. Хари е много умен. С Колби го смятахме за глупак, защото се подчиняваше на Фулбрук. Но се оказа, че през всичките тези години е играл своята игра. Сега ще получи възмездие.

Нужно ѝ беше да се концентрира, за да се справи с контракциите. Даяна имаше чувство, че от напрежение мозъкът ѝ ще

експлодира. Изпитваше паника заради Колби и приближаващото раждане. Много ѝ се събра.

— Колби — прошепна тя. — Не си ли го виждал, откакто беше в къщата, за да ни кажеш за корвета?

— Не.

— Значи не знаеш какво се е случило с него.

— Сигурно Хари вече го е хванал. Затова дойдох да те взема. Трябваше да почакам няколко часа и да дойда да ти кажа, че е станала катастрофа.

— Но катастрофа не е имало. — Хвана се тя като удавник за сламка. — Разбира се, че не е имало катастрофа. Колби е много добър шофьор.

— Не е най-добрият — изсумтя Еди. — Той просто си мисли, че е най-добрият.

Даяна отвърна:

— О, той е добър, Еди. Онази вечер на Ривър Роуд Колби остави този корвет да му диша праха. Твоята кола е по-мощна, но нямаш неговите шофьорски рефлексии, нали?

— Още веднъж демонстрира директния си удар, на онзи завой. — Еди явно се вбеси. — Накара ме да повярвам, че мога да вляза в завоя с по-голяма скорост. Той ме измами. Хари, казва, че Колби винаги знае как да отвърне на удара. Затова трябваше първо него да хванем.

— Но ти не знаеш със сигурност, че Хари го е хванал, нали?

— Досега вече го е хванал.

— Аз не бих била толкова сигурна. Хари е очаквал само Колби, но е трябвало да се справя и с Брандън. А Брандън много прилича на Колби, както знаеш. Колби го е научил на всичко, което сам умее. Брандън дори шофира като баща си. Мислиш ли, че приятелят ти Хари може да се справи с двама мъже Савагар?

— Затвори си устата, малка уличнице — извика Еди. Той я погледна унищожително.

— Внимавай!

Корветът рязко зави, но Еди бързо успя да го удържи на пътя.

— Не искам да чувам, че Колби може да е надхитрил Хари. Няма как да се случи. Не е възможно да се случи.

— Защо?

— Хари има оръжие. Знае какво да прави с него. С Хари сме ходили на лов. Виждам съм го да борави с оръжие.

Даяна си пое въздух и обгърна раменете си, когато следващата контракция се появи.

— О, Боже. — Тя се опита да не мисли за оръжието на Хари, но образът се смесваше с бързо нарастващата болка от контракциите.

Не, това не са болки, помисли си тя мрачно, това е неразположение, силно неразположение.

Истинската болка тепърва предстоеше.

Колби, къде си? Имам нужда от теб. Ти обеща, че ще си тук с мен. Случва се много бързо, Колби. Не трябваше да се случи така.

— Какво ти става, по дяволите? — попита Еди. — Да не е бебето? Нали няма да го раждаш сега?

— Да, бебето е. Аз имам родилни болки, Еди.

— По дяволите. Проклятие. Трябва да свърша с тази работа. Хари не ми каза какво да правя, ако се случи такова нещо. Трябва да бързам и да приключвам.

— С какво, Еди? Да не възнамеряваш да ме убиеш? — Тя се изненада от спокойния си тон. Вероятно, защото мислеше за толкова много други неща. Трудно беше да разсъждаваш, че те грози убийство, когато родилните болки са започнали и ти се опитваш да се справиш със страха, че човекът, когото обичаш, може да е мъртъв.

Не. Колби не беше мъртъв. Тя не знаеше, дали е мъртъв. Ако беше така, нещо в нея щеше да й подсказже. Той все още беше жив и щеше да е с нея, когато станеше необходимо. Щеше да обърне света, за да се добере до нея. Тя просто трябваше да издържи, докато войнът я намери.

— Да не казвам нищо повече ли, добре? Не искам да говоря.

Даяна стискаше нашийника на Спектър. Той чакаше напрегнат, неспокоен и мълчалив.

Даяна не се изненада, когато Еди спря колата на познатата площадка за паркиране. Тя седеше и се взираше с огряната от звездите водна завеса и знаеше, че така трябва да се случат нещата.

— Водопада „Окованата жена“ — тихо рече тя. — Какво ще правим тук, Еди?

— Ще имаш злополука на върха на водопада. — Той отвори вратата на колата. Лампата в купето светна и тя видя малкия пистолет

в ръката му. Очите му светеха.

— Както с баща ти ли?

— Той си го заслужаваше. Всички в града това говореха на погребението му. Аз ги чух.

— И аз ли заслужавам да падна от водопада, Еди?

— Налага се. Няма друг начин. Съжалявам, ако искаш да знаеш истината. Ти си наистина готина жена. Но си на Колби Савагар, а всичко негово трябва да бъде унищожено. Не разбираш ли? Всичко негово трябва да си ходи.

— Дори и бебето му ли?

— Не казвай нищо повече, чуваш ли? А сега излез от колата.

Спектър разтегна устни и показа зъбите си, но не издаде звук. Той последва Даяна и излезе от колата. Никога не беше го виждала такъв. Нямахше заплашително ръмжене, нито яростно, предупредително виене. Кучето беше смайващо мълчаливо.

Тя знаеше, че Спектър е готов да нападне. За първи път се замисли как Спектър е изкарвал прехраната си в своя предишен живот. Колби веднъж беше споменал, че сигурно е бил пазач в двор за старо желязо. Според поговорката нямахше нищо по-подло от куче — пазач на двор за старо желязо.

Еди погледна Спектър, докато той обикаляше колата, но след като кучето се спря, той извърна поглед и насочи оръжието към Даяна.

— Трябва да се качим на върха на водопада.

— Не ставай глупак, Еди. Аз имам родилни болки. Не мога да се катеря до върха на водопада.

— Трябва. Хари нареди така.

— Вероятно, защото Хари иска ти да поемеш отговорност за смъртта ми. Сигурна съм, че го е измислил така, за да не дели парите с теб.

— Мърдай.

Тя тръгна и изпищя. Викът беше почти истински. Контракцията беше силна. Даяна се сви от болка.

Писькът съвсем изнерви Еди. Той отскочи назад несъзнателно.

— По дяволите, не крещи така.

— Спектър, дръж.

Тя не беше сигурна какво ще направи кучето. Никога не беше му разрешавала да напада хора. Дори не знаеше как се издава команда за

атака.

Но Спектър усещаше, когато стопанката му беше в опасност. Страхът и агонията ѝ бяха достатъчни ориентири за него. Той се нахвърли към Еди. Зъбите му блеснаха в нощта.

Този път извика Еди. Падна на земята, панически размахвайки пистолета като бухалка. Огромното тяло на кучето беше над него. За миг Еди се отскубна, претърколи се и се опита да се изправи. Този път насочи оръжието си към кучето.

Но Спектър го доближи секунда, преди Еди да успее да натисне спусъка. Животното и човекът се търкулнаха до ръба на скалното езеро и паднаха в пенещата се вода в подножието на водопада. И изчезнаха.

— Спектър!

Даяна не виждаше нищо в студената тъмнина. Ревът на водопада заглушаваше шума от борбата. След миг той се показа, излезе и отърси козината си от студената вода.

— Добро куче. Добро момче. Хайде, трябва да се махаме оттук. — Докато стигне до колата, Даяна преживя още една контракция. Тя отвори вратата, откри, че ключовете, както и оръжието на Еди бяха потънали заедно с него.

Постави длани на покрива на колата. Затвори очи, облегна се и заскимтя от страх и болка. Беше изгубена.

Тогава в съзнанието ѝ се появи образ. Образ от сънищата ѝ.

Скритата пещера. Щеше да е в безопасност в пещерата. На топло. Там щеше да намери успокоение. Детето ѝ щеше да се роди, както съдбата беше предопределила, и щеше да е в безопасност.

— Не — прошепна тя на Спектър. — Сигурно полудявам. Ще трябва да родя бебето тук на земята.

Тя огледа тъмната, неприветлива площадка за паркиране. Няма монитор за проследяване на плода, няма анестезиолог, помисли си тя панически.

Сакото ѝ щеше да ѝ послужи за постелка. Тя потършува из „жабката“ на корвета и откри фенер. Докато се приготвяше, не спираше да говори на Спектър.

— В Африка има едно племе — припряно му обясняваше тя, — които считат раждането за истинско геройство от страна на жената. Жената сама трябва да се справи и да роди сама в храстите. Дори приятелки не могат да ѝ помагат, да не говорим за лекар или акушерка.

Племето все още съществува, така че сигурно има защо. Спектър, страх ме е.

Но Спектър не ѝ обръщаше внимание. Той се взираше в тъмнината, наблюдаваше езерото в подножието на водопада. Тялото му отново беше приело поза за готовност за битка. Беше подозрително мълчалив.

Даяна вдигна фенера и насочи светлината към водата. Отначало не успя да види нищо в бялата пяна, но в следващия момент забеляза онова, което и Спектър беше видял.

Еди Спунър бавно плуваше към брега на езерото. Движенията му бяха затруднени от падащата около него вода. В ръката си държеше нещо. Пистолета.

Можеха ли да стрелят оръжията, след като се намокрят? Даяна нямаше никаква представа, но си спомни, че беше гледала във филмите как героите се измъкват от водата и засипват лошите момчета с канонада от изстрели.

Нямаше почти никакъв шанс Спектър да не нападне втори път Еди. Но Еди щеше да е подготвен този път.

Единственото безопасно място беше скритата пещера.

Даяна не се поколеба. Не знаеше дали може да се изкачи по пътеката към входа на пещерата, но знаеше също, че няма друг избор.

— Спектър. Насам. След мен.

Кучето неохотно извърна поглед от Еди Спунър и тръгна след нея. С фенер в ръка Даяна започна да се катери по пътеката зад водопада.

Този път нямаше дъждобран и щеше да се намокри до кости, а нощта беше толкова студена.

Но в скритата пещера е топло.

— Къде си мислиш, че отиваш, кучко такава? Върни се.

Еди понечи да се изкатери на брега на езерото, като тъмна заплашителна сянка от недрата. Той се движеше бавно и някак странно. Даяна се успокояваше, че сигурно той не я вижда добре. Влезеше ли в сенките зад водопада, щеше да изчезне от полезрението му.

Тя изключи фенера, докато вървеше зад водопада. Спектър я следваше по петите. Затвори очи и извика отново при следващия пристъп на болка. Ревът на водата заглуши стенанието ѝ. Нямаше да

издържи на крака още дълго. Сигурно вече беше в предродилна треска, както се изразяват в книгите.

Спектър изведнъж изскочи напред, сякаш знаеше пътя и искаше да я води към нейното безопасно място.

Изкачването нагоре по пътеката беше най-дългата битка в живота на Даяна. Водеше я единствено примитивният ѝ женски инстинкт. Сега единственото нещо, което имаше значение, беше да се добере до безопасно място, където да роди.

Скоро тя се облегна на Спектър, и впи пръсти в козината му. Той трябваше да я влачи последните няколко крачки. Тя знаеше, че нямаше да се справи без него.

Най-после стигнаха входа на пещерата. Даяна се спря, дишайки тежко. Тя не посмя да включи фенера, за да види дали Еди я преследваше по пътеката. Предполагаше, че е така.

Влезе в тъмната пещера и включи фенера, за да приготви всичко.
— Ей там, Спектър.

Кучето вече душеше пода на пещерата. Насочи се към входа на скритото вътрешно помещение, като че ли и той усещаше, че там е безопасно.

Неистова болка разтърси Даяна, когато влизаше в малкото помещение. Тя изпусна фенера и падна на колене. Внезапно я обля успокоителната топлина на езерото. Тя запълзя навътре на ръце и колене. Вече нямаше сили да се надигне на крака.

Тогава на светлината на фенера видя, че Спектър обръща глава към входа на пещерата и разбра, че Еди Спунър без съмнение я следваше.

— Вътре, Спектър. Стой тук, момче. Тук сме в безопасност. — Тя вече не поставяше под съмнение тази мисъл, но само това можа да изрече.

Кучето се върна при нея и неспокойно взе да я обикаля. Даяна простря сакото си върху каменния под до горещото езеро и изключи фенера. Не можеше да рискува светлината да бъде забелязана от входа и да издаде скривалището ѝ.

Опита се да съблече дрехите си. Те бяха мокри, но на нея ѝ беше ясно, че не само водопадът беше допринесъл за това. Тялото ѝ също.

Сподави още един вик, когато усети следващата контракция. Сигурно навлизаше в преходната фаза, помисли си тя. Болката ставаше

невероятно силна. Бяха ѝ казали, че тази фаза е най-трудната.

„Трудна“ беше още един любим популярен евфемизъм на инструкторите и книгите, свързани с подготовката за раждане.

На обикновен език „труден“ означаваше безмилостна агония. Дженифър от апартамент 301 беше права. Даяна усети как в гърлото ѝ се надига вик. Но в последната минута осъзна, че не може да извика. Това щеше да насочи Еди към скритото вътрешно помещение.

Колби, къде си? Имам нужда от теб сега. Ела при мен. Помогни ми.

Спектър седна на задните си лапи до главата ѝ и взе да ближе лицето ѝ. Тя напипа кожения му нашийник. Откопча го с треперещи ръце.

Когато следващата контракция дойде, тя ухапа нашийника, за да сподави вика, който щеше да я издаде. В кулминацията на болката тя си каза, че няма значение дали Еди ще се появи, ще я намери и ще я убие. Поне агонията щеше да свърши.

Но тя не можеше да позволи да убият бебето ѝ. Трябваше да защити детето на Колби.

В този миг ѝ хрумна малка мисловна игра. Реши да брой до десет, след което да извади нашийника от устата си, и да даде воля на вика, който щеше да я убие.

Когато стигна до десет, реши, че може да издържи още десет секунди, без да крещи. Когато за трети път стигна до десет, направи усилие да брой до десет отново.

Броенето до десет стана най-важното нещо в света, единственото, което имаше значение. Тя го направи четири, пет пъти, и отново и отново, докато зъбите ѝ не протриха дебелия кожен нашийник.

В един миг тя смътно долови, че Спектър лае силно, а после я изостави. Искеше да му каже да не вдига шум, но нямаше сили да го извика.

Тя отново броеше до десет. Челюстите ѝ бяха сковани в агония. Тогава измъченото ѝ от болка тяло бе обляно от ослепителна светлина. Затвори очи. Нищо нямаше значение. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за болката.

— Даяна.

Гласът на Колби прониза червения сумрак около нея. Тя отвори очи и видя мрачното му лице на светлината на фенера, който държеше.

— Знаех, че си жив — задъха се тя. — Знаех, че ще дойдеш. — Коженият нашийник падна от устата ѝ и пещерата се изпълни от неистовия ѝ писък на болка.

— Всичко е наред, скъпа. Аз съм тук.

— Татко? Къде си? Къде е Даяна? Тя добре ли е? О, Боже. Татко, тя ражда.

— Остави Даяна да се справи сама. — Но гласът на Колби беше безкрайно нежен и успокоителен, докато коленичеше до нея. — Всичко ще е наред, малка моя амазонке. Знаех, че добре ще се погрижиш за нашето дете, докато пристигна. Знаех, че мога да разчитам на теб.

Даяна се подчини на напирещата нужда да се освободи от нещото, което я тласкаше отвътре. Сега всичко щеше да е наред. Колби беше тук. Тя то чуваше как ѝ говори тихо и дава на Брандън нареждания. Не се интересуваше какво говореха или вършеха. Колби знаеше какво да прави. Винаги е знаел. Тя се съсредоточи в раждането. Трябваше да даде всичко от себе си.

Няколко минути по-късно пещерата беше изпълнена от нов вик. Беше жизненият писък на едно здраво, новородено дете.

— Тя се появи, Даяна. Нашата малка Табита се появи.

Жива и здрава.

Даяна вдигна мигли и погледна Колби. Той коленичеше между нозете ѝ. В ръцете си държеше дъщеря си, увита в дънковото яке на Брандън. На светлината на фенера, който държеше Брандън, тя виждаше триумф и щастие в очите на съпруга си.

— Обичам те, Даяна.

— Обичам те, Колби. — Даяна се отпусна. Този път, помисли си тя, Колби не се упражнява.

Той наистина го чувства.

— Имате посетители — съобщи медицинската сестра и пое спящото бебе от ръцете на Даяна. После го сложи в кошчето до болничното легло. — Да ги поканя ли?

Даяна кимна, вперила поглед в дъщеря си. Все още ѝ беше трудно да повярва, че е станала майка. Вратата се отвори и влезе Брандън. След него вървеше Маргарет Фулбрук.

— Маргарет. — Даяна погледна другата жена с изненада и задоволство. — Боже Господи, изглеждаш чудесно. Защо си станала от леглото? Добре ли си?

— Казах ти, че тези млади лекари нищо не разбират. Оказа се, че нямам сърдечен удар в края на краищата. Цялата врява и болките се дължат на нещо, което наричат херния. Наподобява симптомите на сърдечен удар и те кара да умираш от страх. — Маргарет Фулбрук ѝ се усмихна. — А ти как се чувстваш, мила?

— Малко уморена — призна Даяна. — Но най-вече съм объркана. Имам милион и един въпроси и колкото пъти се опитах да накарам Колби да ми даде отговори, толкова пъти той променяше темата.

Брандън се усмихна.

— Повече го е грижа ти и детето да сте добре, отколкото да отговаря на въпроси. Освен това, след като ви свалихме двете от пещерата, теб те унасяше на всеки две минути.

Даяна имаше неясни спомени от слизането по пътеката. Бяха я видели в одеяло от линейката, която Брандън беше извикал. Колби носеше Даяна, а един от медицинските служители носеше Табита. Спектър ги следваше. Даяна бегло си спомняше как Колби дава нареждания на всички наоколо, но най-ясен беше споменът ѝ от безопасността, която чувстваше в прегръдката му.

— Разкажи ми какво се случи, Брандън.

— С Хари и Еди ли?

— Да. — Даяна го погледна. — Предполагам, че не сте имали проблеми с Хари?

— Нищо работа. — В усмивката на Брандън се долавяше позната мъжка самоувереност. — Татко каза, че в този случай аз съм бил директният му удар. — Усмивката му се стопи и той придоби сериозно изражение. — Но когато разбрахме, че си в опасност, татко побесня. Съмнявам се дали онзи стар корвет, който е шофирал някога, е хвърчал по Ривър Роуд така, както твоят буик снощи. Татко наистина е страхотен шофьор.

Даяна се усмихна на възхищението в гласа на Брандън — Как разбрахте, че Еди ме е завел при водопада?

— Хари ни каза.

Нещо в погледа на Брандън накара Даяна да вдигне вежди.

— По собствено желание?

— Нещо такова. — Брандън продължи разказа си. — Хари каза, че Еди трябва да те бутне от водопада. Но когато стигнахме до площадката за паркиране, видяхме, че корветът вече беше там. Татко не тръгна по пътеката, която води до върха. Каза, че знае къде си. Следващия миг вече се катерихме по ръба зад водопада.

— Пещерата „Окованата жена“ — тихо рече Маргарет. Невероятно. Даяна, как изобщо си изкачила тази пътека през нощта с родилни болки?

— Не знаех къде другаде да се скрия. Спектър ми спечели малко време като нападна Еди. И онзи падна в езерото. Но следващото нещо, което си спомням, е че Еди се изкатерваше по брега и все още държеше оръжието. Така, че ние със Спектър се отправихме към пещерата.

— Татко каза, че Спектър ще получава пържола всяка съботна вечер до края на живота си.

— Спектър няма да го забрави, сигурна съм. — Даяна се облегна на възглавниците. — Хайде, разказвай нататък. Колби сигурно няма да ми каже нищо. Ще иска да разговаряме само за кърмене и сменяне на пелени.

Маргарет Фулбрук поклати глава и се усмихна кисело.

— Тази сутрин всички в града говорят за Колби Савагар. Както винаги. След това, което направи миналата нощ той се превърна дори в по-голяма легенда, отколкото някога е бил.

— Кажете ми какво толкова е направил снощи. Брандън.

Младият мъж се облегна на таблата на леглото, а очите му светеха от вълнението на спомена.

— Последвах татко нагоре по пътеката. Той държеше прожектор и изглежда знаеше пътя. После се озовахме пред входа на пещерата. От тъмнината чух вик и реших, че си ти. После осъзнах, че е мъж. И тогава Еди Спунър се появи и нападна татко. Крещеше като луд.

— О, Боже — Даяна се задъха.

— Спунър крещеше нещо, че няма да позволи на татко да провали всичко. Беше като обезумял. — Брандън поклати глава при спомена. — Прожекторът изхвърча във въздуха. Аз изтичах да го взема. Когато насочих светлината към татко и Еди, те вече се биеха до устието на пещерата. Помислих си, че всеки момент ще паднат в

пропастта. Но в последната секунда татко се претърколи и се отскубна. Еди падна във водопада.

Даяна затаи дъх.

— Мъртъв ли е?

— Да. Късно снощи извадиха тялото му.

— Бедният. — Даяна поклати глава.

— Винаги съм знаела, че Еди Спунър ще свърши зле — отбеляза Маргарет Фулбрук.

— Съвсем се беше побъркал — каза Брандън. — Именно той ти е нагаждал онези номера миналото лято. С изключение на онзи, който Робин устрои. Тази сутрин Хари разказа всичко на ченгетата.

Маргарет прекоси стаята и се загледа в спящото бебе.

— Спунър не може да понесе мисълта, че Колби Савагар се е върнал в града, и че наистина е постигнал нещо в живота си. Еди ненавиждаше всичко около Колби, включително и фактът, че излиза с теб. Миналото лято не му достигна кураж да нападне Колби открито. Затова насочи злобата си срещу теб.

— Хари е бил достатъчно умен да разбере, че може да се възползва от ненавистта на Спунър — рече Брандън.

— И всичко това за нищо — отбеляза Маргарет с тъжен глас. — Вярно е, че промених завещанието си, но никога не съм променяла сумата пари, които имах намерение да оставя на Хари. Той просто си е въобразил. Това, което е останало от парите на Фулбрук, и честно казано то не е много, остава за болницата. Просто отделих малка сума и за Брандън. И така е правилно. Големите пари развалят младия човек.

Даяна понечи да зададе още един въпрос, но преди да каже каквото и да е, на вратата се появи Колби, отрупан с пакети.

— Какво става тук? — попита той. — Казах ви, че не искам да я изморявате.

— Само ѝ разказвах за случилото се снощи, татко. — Брандън пое няколко пакета от баща си. — Какво има вътре?

— Пелени, употребявана детска седалка за кола от Брайън Макдоналд и някои дреболии, които ще ни трябват за пътуването към Портланд — обясни Колби между другото. Той не свали поглед от Даяна, докато не се доближи до леглото ѝ и не взе ръката ѝ. — Как се чувстваш, скъпа?

— Малко неразположена, но иначе чудесно. — Тя го погледна, а в очите ѝ бликаше цялата ѝ любов към него. — Благодарение на теб.

Колби се усмихна.

— Не знам за какво говориш. Ти и сама се справяше. Ти и твоето куче. — Той извади нещо от джоба си и ѝ го показа. — Запазих това като сувенир.

— Какво е това? — Маргарет Фулбрук се намръщи като видя кожената кайшка в ръцете на Колби.

— Най-новата техника за контролиране на родилните мъки на амазонките — обясни Колби. — Забелязваш ли отпечатъците от зъби?

— Прилича на кучешки нашийник! — възкликна Маргарет.

— Точно така — обясни Брандън зад нея. — Даяна го държеше между зъбите си, за да не крещи.

— Страхувах се, че Еди ще ме чуе и ще намери входа към скритата пещера — рече Даяна.

— Боже Господи. — Маргарет Фулбрук се усмихна. — Явно Колби няма да е единствената знаменитост в околността, Даяна.

— Тъкмо това винаги съм искала да бъда — промърмори Даяна. — Легенда в днешно време. Но честно ще ви кажа, че ако трябва да го направя отново, първо ще се уверя сто процента, че го правя, както се полага: в болница, с цялата най-модерна медицинска апаратура. С обезболяващи. Много обезболяващи. Съдбата на амазонка не е за мен.

Но докато изричаше думите, тя знаеше, че го беше направила, както се полага, и когато срещна погледа на Колби, ѝ беше ясно, че той я разбра. Когато миналата нощ той я изнесе от пещерата, тя осъзна, че нещо в малкото, скрито помещение се беше променило. Някакво усещане за спокойствие се беше появило.

Колби стисна ръката ѝ в своята.

— Обичам те — каза той въпреки присъствието на останалите в стаята.

— Упражненията водят до добри резултати — прошепна Даяна.

ЕПИЛОГ

Мъжът стоеше на прага на пещерата. Зад гърба му водните потоци се спускаха с грохот в бездната. Пристъпи напред към вътрешността, привлечен от гласът, който го зовеше.

Пристъпи още няколко метра напред и я видя. Тя го чакаше. Усмихна му се с очи изпълнени с любов. В ръцете си държеше голо бебе. Сърцето му преля от щастие. Знаеше, че от този момент нататък те ще са свободни. Тя бе разкъсала веригите, с които в дръзкия си гняв, той я беше оковал. Сега обаче протегна ръка.

Тя отпусна дланта си в неговата, изпълнена с доверие и обич, изместили страха и гнева. Даден им беше втори шанс и знаеха, че никога няма да го пропилят. Сега вече те наистина си принадлежаха един на друг.

Принадлежаха си и защото сънуваха като един.

Той я поведе навън от тайната ниша по пътеката, виеща се зад падащата вода към светилната на новия ден.

Вече навън на открито, воинът разгледа по-внимателно бебето в ръцете ѝ и весело се разсмя. Боговете добре се бяха пошегували с него. Бебето, което толкова много бе желал не беше син, а дъщеря.

Взря се в очите на жената до него и видя как смехът му се отразява в тях. Разбра, че изборът му е бил правилен. Беше се заклел да я научи да приема съдбата си на жена, а се оказа, че той има да учи един много по-важен урок. Да се научи да обича.

Колби се събуди и в същия миг разбра, че Даяна също е будна. Потърси ръката ѝ в мрака.

— И ти ли? — едва чуто попита той.

— Да. Но този път беше различно. Имаше някаква завършеност.

— Липсваше напрежение — съгласи се той. — Най-сетне успях да вляза във вътрешната ниша. Искях да кажа, че той влезе в нишата.

— А там вътре чаках аз. Тоест Тя. С бебето. — Даяна се обърна и се сгуши в Колби. — Беше изненадан, че детето е момиче.

— Знам. Това трябва да е някаква шега свиеше. Но бебето му хареса. Почти толкова, колкото харесва и майката. Този път сънувахме един същи сън, нали?

— Така изглежда. Струва ми се, че я освободихме, нали?

— Освободихме и двамата. Той беше не по-малко прикован за пещерата от нея. Свързани бяха. Продължават да бъдат. Но по малко по-различен начин. — Пръстите на Колби се заключиха около ръцете ѝ. — Точно както сме свързани ние с теб.

— Никой няма да повярва какво сме преживели в пещерата, но историята си я бива. Ще се опитаме да го разкажем на Табита, когато порасне.

— Как мислиш, ще продължаваме ли да сънуваме тази пещера, сега, когато проклятието е вдигнато?

Колби я привлече още по-близо до себе си. — Крайно време е да приемеш този факт, скъпа. От тук нататък ще имаме общи сънища, общи мечти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.